

Giới thiệu Hồ Ly Phu

Hồ Ly Phu của tác giả Cầu Mộng là câu chuyện tình kẻ tám lạng người nửa cân giữa nàng và hắn, giữa những lời đồn ghê sợ về họ...

Nàng là một thiếu nữ xinh đẹp, nhìn bề ngoài là vậy nhưng lời đồn về nàng lại rất được truyền xa. Một mình nàng đã từng qua ba đời chồng và tất cả đều đã chết, liệu kẻ nào còn dám bén mảng đến gần nàng nữa đây ???

Là hắn sao ? Lần này thật nàng đã gặp phải đối thủ rồi, một tên nam nhân danh tiếng lẫy lừng đã cưới bốn đời vợ và tất cả cũng đều có kết cục chết như nhau, liệu sự gặp nhau giữa hai người sẽ có một cái kết động trời gì đây ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nhị tiểu thư của Lăng gia Bảo ở Giang Bắc rất nổi tiếng, không phải vì vẻ đẹp chim sa cá lặn cũng như vì võ công tái thế, mà vì hôn sự của nàng.

Vị hôn phu thứ nhất bị nàng dọa chạy.

Vị hôn phu thứ hai, bỏ đi cùng người khác.

Vị hôn phu thứ ba, bị cừu gia trong giang hồ giết trong đêm ngay trước ngày thành thân.

Hôn sự biến đổi bất ngờ như vậy, nên nhị tiểu thư của Lăng gia tiếng tăm càng lúc càng vang dội, vì vậy càng lúc càng ít người hỏi tới, theo như lời đồn thì hiện giờ đã hai mươi ba cái xuân xanh nhưng vẫn phòng không chiếc bóng.

Tuy nhiên, hôm nay gái lơ thì của Lăng gia Bảo cuối cùng cũng xuất giá, ngay cả dân chúng phụ cận cũng cảm thấy vui mừng thay cho Lăng gia Bảo chủ.

Thế mà, dù tiếng pháo nổ vui tai hòa cùng âm thanh hân hoan chúc mừng của người người vẫn không ngừng vang lên, tân nương từ đang ngụ tại “Lạc Tuyết Các” lại không lay nhiễm chút nào không khí vui mừng này.

Ngược lại, không khí còn có chút áp lực và khấn trương lạ lùng.

Một thân ảnh tinh tế nhảy ra từ lầu hai, nhẹ nhàng dừng chân nơi nóc nhà. Đánh giá thủ vệ quanh sân xong, Lăng Thanh Tuyết nhin không được mắng thầm trong lòng: Lão cha thôi, quả thực đối đãi với nàng y như phạm nhân.

“Tiểu thư, mời trở về.” – thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng cung kính truyền đến từ phía trước, sau đó một dáng người cao to hiện lên trong tầm mắt của nàng.

Lăng Thanh Tuyết bật ra một tiếng rên, xoa xoa huyết thái dương của mình. Ngay cả Lãnh tổng quản cũng bị cha điều động xuất thủ, nàng dù đánh thắng Lãnh tổng quản cũng không thể chọn nổi thủ vệ đông đảo bốn phía.

Cân nhắc tình thế một chút rồi nàng theo đường cũ trở về, nếu không thể dùng vũ lực, thế nghỉ cách dùng trí lực đi vậy.

Lăng Thanh Tuyết trở lại phòng, giải huyết cho người chăm sóc cô dâu và hai nha hoàn, để các cô ấy thay nàng chuẩn bị trang phục.

Lần này chú rể không tự mình tới đón dâu, nghe nói bởi vì trước đó không lâu cùng người luận võ chẳng may bị thương, không thể đi xa. Như vậy nàng còn có cơ hội trên đường xuất giá. Lăng Thanh Tuyết bị che phủ bởi một tầng khăn voan đỏ hơi hơi néch khóe miệng, không an phận nhận lệnh cha đi lập gia đình.

Giờ lành vừa điểm, một thân giá y* đỏ thắm bước lên kiệu hoa, mọi người bu quanh xem lễ đón dâu mắt sắc thấy có rất nhiều cao thủ đi cùng, không hẹn mà cùng cười thấu hiểu.

Xem ra để thuận lợi gả chồng cho Lăng nhị tiểu thư, Lăng bảo chủ chuẩn bị thật sự vẹn toàn nha.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, quãng đường từ Giang Bắc đến Giang Nam thật sự không hề gần, có trời biết trên đường sẽ phát sinh thiên tai nhân họa gì, mà chiếu theo lịch sử xui xẻo của Lăng nhị tiểu thư từ trước đến giờ, khó trách giang hồ nhất loạt đều không xem trọng hôn sự này, không những thế còn ngầm hờ hờ chờ xem trò vui.

Thế nhưng mọi người không biết rằng, thân là đương sự, Lăng Thanh Tuyết, cũng âm thầm cầu nguyện hôn sự không thành.

Khi kiệu hoa dừng lại, Lăng Thanh Tuyết chờ người đón dâu mời nàng xuống kiệu.

Đầu đội khăn hi, nàng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước đất dưới chân mình, tai nghe được tiếng trò chuyện, và – tiếng nước chảy.

Nàng theo bản năng muốn vén khăn đội đầu lên.

Bà mối vợ nói: “Tân nương tử, trăm ngàn lần đừng tự vén khăn hi lên nha, điềm xấu điềm xấu đó!”

Buồng tay, Lăng Thanh Tuyết hỏi: “Đây là đâu vậy? Sao lại có tiếng nước?”

“Nơi này là bên sông, chúng ta chuyển sang đi tiếp bằng đường thủy. Đến đây, để lão nương giúp cô cẩn thận lên thuyền.”

Lòng Lăng Thanh Tuyết nhất thời chìm xuống, khuôn mặt dưới khăn hi trắng bạch như tuyết. Đi thuyền! Cha, người thật ngoan độc! Biết con say sóng mà còn bắt con đi đường thủy!

Với thính lực của người tập võ, nàng biết xung quanh trái phải đều đông kịt cao thủ, lúc này cướp đường đào hôn hiển nhiên là ý kiến tồi, vì thế, nàng cả người căng cứng ngoan ngoãn theo bà mối bước từng bước một lên thuyền, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh. Dù không nhìn thấy nước, không nhìn thấy thuyền, nhưng chỉ cần biết rằng đang ở trên thuyền, nàng đều cảm thấy cả người lâng lâng, cảm giác say sóng ập đến.

Dường như cố ý, thuyền đi chậm, rất chậm, khiến Lăng Thanh Tuyết cảm thấy mình gần cõi Niết Bàn Tây phương càng lúc càng gần.

Đột nhiên dòng sông nổi cuồng phong, lôi thần lập tức phối hợp, điều binh khiển tướng đem sấm sét giáng xuống, từng hạt mưa to ào ào trút xuống thuyền, thuyền nhấp nhô dữ dội trong sóng.

Gió mạnh thổi cánh buồm phàn phật, trên thuyền tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng người gọi nhau ồn ào, thân thuyền nghiêng ngả lao đảo, Lăng Thanh Tuyết miễn cưỡng rời khỏi khoang thuyền, nhìn nhìn trời đêm tối đen như mực, gần như giờ tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Đột nhiên thuyền chao mạnh, một ngọn sóng to từ đầu thuyền đổ ụp xuống, nàng chỉ cảm thấy cái lạnh thấm vào da thịt, nước sông lạnh lẽo bao quanh thân mình, trước mắt tối đen, nháy mắt liền mất đi tri giác. *(hôn mê bất tỉnh)*

Dương Châu, Giang Nam.

Nhà nổi tiếng nhất thủ phủ - Giang gia, hôm nay một lần nữa giăng đèn kết hoa, chuẩn bị cho lần thứ năm đại hôn của Giang thiếu gia.

Nói đến Giang thiếu gia Giang Tùy Vân, luận tướng mạo có tướng mạo, luận gia thế, Giang gia phú khả địch quốc, luận tuổi tác, chỉ vừa hai mươi tư tuổi, nói tuổi trẻ có tuổi trẻ, điều không hoàn mỹ duy nhất là hần thân thể bạc nhược, mà điều không hoàn mỹ tiếp theo chính là, hần khắc thể. *(Ta thể chữ “duy nhất” là của tác giả =. = đã “duy nhất” còn có “tiếp theo”, bỏ tay!)*

Trước đó, hần đã trải qua bốn lần đón dâu, ba lần đầu, tân nương tử trước khi vào cửa đã vì lý do này kia khách quan mà rời khỏi dương gian, lần thứ tư, tân nương tử vào đến đại môn của Giang gia rồi, thế mà khi bái đường lại không dậy nổi nữa, từ đó về sau, ba năm trôi qua rồi mà Giang Tùy Vân vẫn không bàn gì đến hôn sự của mình.

Gần đây, hần trải qua một cơn bệnh thập tử nhất sinh, cuối cùng không chịu nổi nước mất sốt ruột của mẫu thân, buộc lòng phải đồng ý bàn chuyện hôn sự một lần nữa.

Bốn vị tân nương trước kia đều là người Giang Nam, nữ tử Giang Nam xưa giờ đã nổi tiếng mảnh mai, lần này Giang gia cố ý tìm một cô nương thanh tú ở Giang Bắc, nghĩ rằng nữ tử Giang Bắc thân thể khỏe mạnh, bệnh tật gì cũng có thể đẩy lùi mà bước vào Giang gia.

Tiếc thay, hai ngày trước, Giang gia nhận được tin xấu: tân nương tử trên đường xuất giá gặp phải bão tố, đang lúc Giang gia đang lo âu thì tin vui truyền đến: tân nương tử rút xuống sông, trừ nhiễm phong hàn thì không việc gì.

Trong lúc mọi người đang kiểng chân ngóng cổ, rốt cuộc đội ngũ đưa dâu cũng đến.

Tân nương tử được bà mối và hai nha hoàn đỡ vào cửa phủ, mọi người thấy tân nương tử rõ ràng bước chân không vững, thân hình yếu nhược, mỗi bước đi đều nhờ có người giúp đỡ, nếu không e rằng sẽ lập tức ngã xuống đất, không khỏi đối với hôn sự lần này của Giang gia thờ dài.

Không ít người xem diễn tận mắt thấy tân nương tử thuận lợi bái đường, sau đó được đưa vào hậu đường.

Sau khi rơi xuống nước, thần trí Lăng Thanh Tuyết luôn mơ mơ màng màng, nàng mơ hồ biết có người cứu mình, có người hầu mình ăn cơm uống thuốc, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tỉnh táo được.

Bên tai truyền đến tiếng cổ nhạc, tiếng chúc mừng làm nàng thấy càng mơ hồ cứ như tất cả chỉ là ảo giác. Nàng còn sống hay đã chết?

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, nàng có thể ngửi được hương hoa nhẹ nhàng, ừm, đây chính là hương hoa nhài, mùi hương thanh nhã, nàng thật thích.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe tiếng cửa mở, sau đó âm thanh mềm nhẹ đặc trưng của nữ tử Giang Nam vang lên: “Nô tỳ chúc mừng thiếu gia, chúc thiếu gia và thiếu phu nhân trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.”

“Lui ra đi.” – lần này là một giọng nam ôn hòa thanh nhã.

Sau đó, nàng nghe tiếng bước chân đi về phía mình ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước giường.

Giang Tuyền chậm rãi quan sát tân nương tử mình mặc áo ngủ bằng gấm đang dựa người vào đầu giường, khoe miệng hơi nâng lên, đưa tay vén khăn hi màu đỏ lên.

Trong nháy mắt, lòng như bị vật gì mạnh mẽ thúc một phát, một nỗi xúc động kỳ dị chậm rãi lan ra trong lòng, tựa như hắn đã tìm nàng đằng đằng bao năm, nay vừa liếc mắt liền lập tức rung động.

Son phấn trên mặt hoàn toàn che dấu bệnh trạng của nàng, mày liễu dài nhỏ, sống mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi tuyệt đẹp mà hồng nhuận, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy xúc động muốn nhắm nháp, chỉ tiếc một điều rằng nàng đang nhắm chặt hai mắt, khiến hắn không thể ngắm đôi thu thủy xem sáng trong như thế nào.

Cổ áo hơi hé mở làm lộ ra chiếc cổ tinh tế, da thịt trắng như tuyết mà mịn màng lấp ló sau làn vải, đầu ngón tay tinh tế mà mê người hơi hiện ra dưới ống tay áo đỏ thắm.

Giang Tuyền tiến từng bước, ngồi xuống kế bên nàng, dang tay ôm nàng vào lòng, trong lòng thầm cảm thán, chiếc lưng nhỏ nhắn mềm mại, mùi hương thiếu nữ nhẹ nhàng xông vào mũi, hắn cảm lòng không đậu, cúi đầu hôn môi nàng, thưởng thức năm ngón tay xinh xắn của nàng.

Hử?

Các đốt ngón tay của nàng có vết chai, đốt xương cũng không nhỏ, trong lòng bàn tay cũng có – hắn lật tay trái của nàng ra xem, cũng chai như vậy, mà vết chai này lại không giống của dân lao động vất vả khổ cực. Giang Tuyền hơi hơi nhíu mày.

Thiên kim nhà thương nhân chỉ dưỡng nơi khuê phòng vì sao trên tay lại có vết chai?

Mà kết quả chẩn trị của đại phu lúc trước cũng làm người khác khó hiểu, vì nàng uống phải chén thuốc có pha mê dược mới có thể mơ màng như vậy, lâm vào trạng thái bán hôn mê như vậy.

Việc này đến tột cùng là có huyền cơ gì?

Hắn cup mắt xuống, vô ý thức nắm chặt đôi tay kia.

Mặc kệ như thế nào, đã bước chân vào cửa Giang gia, nàng là thê tử của Giang Tuyền hắn. Sau một lát, hắn hạ quyết định, ngược mắt nhìn người trong lòng.

Đưa tay rút trâm cài trên đầu nàng ra, mái tóc dài đen nhánh mềm mại đỏ xuống như thác làm tăng thêm nét mảnh mai của nàng.

Nam nhân này muốn làm gì?

Lăng Thanh Tuyết ảo não phát hiện, dù hắn có muốn làm gì nàng, nàng đều vô lực ngăn cản, thần trí nàng hơi hơi thanh tỉnh, nhưng mí mắt vẫn nặng trĩu, không tài nào nâng lên được.

“Nương tử, cũng không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi.” – thanh âm nhẹ nhàng ní non như tình nhân, Lăng Thanh Tuyết cả đời chưa bao giờ bị nam nhân thân cận không khỏi vô cùng xấu hổ, chỉ muốn một chưởng đẩy hắn ra xa.

Mà thực tế lại là, nàng tay chân vô lực, chỉ có thể dựa vào lòng hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Xiêm y từng cái từng cái rời khỏi người, nàng trong lòng vạn phần sốt ruột, thân thể lại trở nên vô dụng, nước mắt bất giác từ khoe mắt rơi xuống.

Giang Tuyền thấy thế, trong lòng buột ra một tiếng than nhẹ, ôm lấy nàng đặt lên giường, rồi để nguyên quần áo nằm xuống, ôm nàng vào lòng, lấy chăn che kín hai người rồi nhẹ nhàng nói, “Ngủ đi.”

Từ tâm lý bất an không yên, dần dần Lăng Thanh Tuyết cũng chìm vào mộng đẹp.

Đêm hôm sau, Giang Tuyền cuối cùng cũng thấy được đôi mắt xé sáng trong như ngọc của thê tử, đôi ngọc nhãn ấy giờ đây về hoang mang.

“Nương tử tỉnh rồi.” – hắn khẽ cười, thân thiết mà vui sướng nhìn nàng.

“Người là ai?” – một nam tử văn nhạo, không hề có võ công, người này không phải là người nàng phải gả, vậy vì sao nàng lại gả đến đây?

“Ta là trượng phu của nàng.”

“Người tên gì?” – Lăng Thanh Tuyết đổi cách hỏi.

“Giang Tuyền.”

Nàng trực tiếp rõ ràng công khai nói thẳng, “Người không phải trượng phu của ta.”

“Người cùng nàng báỉ đường thành thân là ta.” – hắn kể lại sự thật.

“Người ta phải giả là Trang chủ Kính Minh Sơn Giang ở Giang Nam, Hàng Châu, Tề Hạo Vũ.”

Giang Tuyền Vân từ chối cho ý kiến, đôi tay một lần nữa che lại áo xống có phần đơn bạc, “Thực tế người nàng giả là ta.”

“Nhất định dọc đường có chỗ rẽ nào đây, lúc ấy ta đi thuyền gặp bão, rồi bị sóng to đánh rớt xuống nước, lúc sau ta không có ấn tượng gì...” – Vấn đề hẳn là nằm ở người cứu nàng rồi, nếu không có gì sai sót, người đó hẳn là kẻ phải giả đến Giang gia đây.

Lăng Thanh Tuyết rất nhanh cân nhắc trong đầu. Tân nương từ kia cũng không thích đối tượng sắp giả giống nàng, nên sau khi cứu nàng liền “thay mặt đôi đào” đem nàng giả vào đây.

Nghĩ thông suốt rồi nàng không khỏi nhíu mày. Như vậy, có thể kết luận rằng chén thuốc nàng uống mỗi ngày có vấn đề, việc đã đến nước này, kế tiếp phải làm sao đây?

Giang Tuyền Vân mỉm cười ngắm nàng. Sáng nay hắn đã từ miệng nha hoàn hồi môn từ Lý gia biết được sự tình từ đầu đến cuối, hẳn tin rằng lúc này nàng cũng đã đoán ra hết tám, chín phần rồi.

“Thật xin lỗi, Giang công tử, chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, ta sẽ giúp huynh tìm thê tử về, cáo từ.” – nàng vừa chấp tay chào hắn xong đã nhảy xuống giường, chuẩn bị rời đi.

Giang Tuyền Vân đưa tay giữ chặt nàng, cười nói: “Nàng cùng *ta đồng giường cộng chăn* hai ngày, người trong phủ cũng cho rằng nàng là Giang thiếu phu nhân, dù nàng có đem người đáng lẽ phải giả cho ta tìm về thì mọi sự cũng không thể trở về như ban đầu được.”

“Sai thì phải sửa thành đúng, làm sao có thể biết sai vấn đề cho sai được?” – nàng không hề muốn lập gia đình, đòi nào có chuyện *đâm lao phải theo lao*.

“Có chút sai đã *đâm lao phải theo lao*, ngược lại nếu cố sửa thành đúng, như thế mới là sai.” – hắn còn thành thành thật thật nói.

Lăng Thanh Tuyết nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười, “Giang công tử, nếu thê tử của huynh là vị giai nhân tuyệt sắc, huynh *đâm lao phải theo lao* như vậy, chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao?”

Hắn mỉm cười hồi lại: “Chẳng lẽ vị Tề Trang chủ kia là Phan An, Tống Ngọc cái thể, khiến nàng lập chí *phi quân không giả* hay sao?”

“Hắn?” – Nàng cười khẽ, “Giang hồ mỹ nam đệ nhất bang, hắn coi như là nhân vật đáng để xem, nhưng nếu nói như Phan An, Tống Ngọc, ta cảm thấy hắn chưa tới đâu.” – chẳng bù với vị công tử trước mắt, dù trên người chỉ mặc trung y, ngồi trên giường, tóc dài rối tung, nhưng khí chất ôn nhuận nhanh nhẹn, nói chuyện bình tĩnh như vậy, thật có thể sánh với những nhân vật Đại Đường kia.

Giờ phút này, Lăng Thanh Tuyết cảm thấy nam nhân trước mắt quả nhiên như thế.

Nghe nàng miêu tả về nam nhân đáng lẽ nàng phải cười, trong lòng Giang Tuyền Vân hơi không thoải mái, nhưng xem vẻ mặt thản nhiên, cử chỉ tiêu sái không hề làm bộ làm tịch của nàng, hẳn lại không tiện nói gì. Nàng hẳn là người giang hồ, tính huống như vậy, thời gian như vậy mà nàng vẫn có thể ngồi trong màn đối thoại với hắn lâu như vậy, nữ tử thương gia tuyệt đối sẽ không làm được.

Bất quá, hắn thích nàng như vậy.

Bỏ qua vẻ đẹp bên ngoài, cá tính của nàng càng hấp dẫn hắn.

Nàng không truy cứu hai ngày nay hắn đã làm gì, chỉ bình tĩnh bàn việc, rộng rãi mà khoáng đạt, lộ ra khí phách hiên ngang khiến hắn kinh ngạc và thường thức.

“Thôi không nói nữa, quấy rầy huynh hai ngày rồi, ta thật sự cần phải đi.” – sau khi nàng gặp chuyện, không biết ở nhà và Kính Minh Sơn Trang bên kia thế nào rồi?

Giang Tuyền Vân thấy nàng lại muốn lướt qua hắn xuống giường, bèn một lần nữa giữ chặt nàng.

Nàng thu bên sườn, khó hiểu nhìn hắn: “Giang công tử?”

“Nương tử.” – hắn khẽ gọi.

Lăng Thanh Tuyết mặt ửng đỏ, hơi mắt tự nhiên dòi mắt: “Ta không phải nương tử của huynh.”

“Nàng cùng ta báỉ đường thành thân, vào động phòng, đồng giường hai đêm, sao không phải nương tử của ta được?” – hắn ung dung hỏi lại.

Nàng quần bách, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Sự việc tiến triển đến mức này, nàng cũng không ngờ a.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, nàng, là, nương, tử, của, ta.” – sáu chữ cuối hần nhấn mạnh từng từ một, chẳng những phát âm vô cùng rõ ràng mà ngữ khí lại thập phần khẳng định.

“Giang công tử ___” – người này sao nói mãi vẫn không thông vậy? Lăng Thanh Tuyết vốn muốn cùng hần phân rõ phải trái, lại bị hần ngắt lời.

“Đêm đã khuya, chúng ta ngủ thôi.”

“Ừ, Giang Tùy Vân, người rót cuộc có nghe ta nói không hả?” – nàng nổi giận.

“Có mà, vì phu luôn luôn ở đây nghe nương tử nói mà.” – Giang Tùy Vân ôn nhu cười.

Lăng Thanh Tuyết xúc động muốn đánh người. Đây thật sự là “*tú tài gặp nhà bình hữu lý nói không rõ*” * mà. Cô nén xúc động muốn động thủ, nàng nhẫn nại nói với hần: “Ta lặp lại lần nữa, Giang công tử, ta không phải nương tử của huynh, huynh có thể gọi ta là Lăng cô nương.”

**tú tài gặp nhà bình, hữu lý nói không được: ý nói người đọc sách gặp kẻ vô biên, đầy một bụng chữ nghĩa và lý lẽ nhưng không giảng giải cho người kia thông suốt được =. = aiz, gặp cảnh này chắc bất lực muốn oánh người lắm!*

“Hóa ra nương tử họ Lăng.” – vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ (*hiểu ra chân lý*).

Thật sự rất muốn đánh người, Lăng Thanh Tuyết theo bản năng ôm đầu.

“Không có cách nào nói cho thông với người, ta đi trước.” – cuối cùng nàng quyết định hoàn toàn mặc kệ sự tồn tại của nam nhân này, tay khê chống lên cạnh giường, thân thể linh hoạt nhảy xuống.

Vừa đi được hai bước, đột nhiên da đầu đau đớn, nàng ôm đầu, cả giận nói: “Giang Tùy Vân!” – hần dám nắm tóc nàng.

Giang Tùy Vân cuốn mái tóc đen nhánh của nàng quanh cánh tay vài vòng, đưa đến trước mũi hít hà, mỉm cười: “Tóc nương tử thật đẹp, còn có hương hoa nhàn nhạt nữa.”

“Buông ra.”

“Đêm đã khuya, có việc gì ngày mai nói sau, ngủ đi.” – hần làm như không có việc gì, nói.

Nàng trừng hần, hần mắt lạnh nhìn lại, môi vẫn tươi cười ôn nhu như trước.

“Người đừng bức ta động thủ với người.”

“Nương tử đừng để ý, xin cứ tự nhiên.” – hần không chút để ý.

Lăng Thanh Tuyết nhắm mắt, trong lòng tự nói: nể mặt hần đêm tân hôn không lợi dụng lúc người khác khó khăn mà bắt nạt, đừng so đo với hần.

“Trời cũng tối rồi, ngày mai ta cáo từ, trước tiên huynh buông tay ra đã.” – cuối cùng, nàng nhượng bộ.

Hần nhìn nàng, “Ta tin nương tử.” – sau đó chậm rãi buông tha cho mái tóc của nàng.

Lăng Thanh Tuyết vội vàng cuốn mái tóc dài lại, cách hần thật xa rồi đánh giá một vòng, cuối cùng lại giương ôm chắn đến nhuyển tháp ngủ.

Giang Tùy Vân sau bình phong nhìn bóng hình xinh đẹp, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên len qua cửa sổ, Lăng Thanh Tuyết mở mắt, có chút mê man, sau đó nhớ ra mình muốn rời khỏi nơi này, nàng lập tức xoay người ngồi dậy.

“Sao thế?”

Giọng nam thanh linh vang lên làm nàng hoảng sợ, khi con giạt mình dậy, nàng mới nhớ ra rằng trong phòng không chỉ có mình nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn sang, thấy Giang Tùy Vân hơi dựa người vào giường, trên tay cầm một quyển sách, đang chăm chú ngắm nàng. Nàng lễ phép cười, nói: “Trời đã sáng, ta cũng nên cáo từ rồi.”

Giang Tùy Vân cũng cười, giọng hơi cao hơn, phân phó: “Người đâu, vào trang điểm cho Thiếu phu nhân.”

“Giang công tử ___” – Lăng Thanh Tuyết buồn bực không thôi. Sao nói mãi mà hần không chịu nghe?

Giang Tuyền chỉ khinh đạm cười, tiếp tục cúi đầu xem sách.

Vì thế nàng không thể không đối mặt với hai nha hoàn vừa đẩy cửa vào: “Không cần, ta tự mình chuẩn bị được rồi.”

“Nô tỳ đáng chết.”

“Ta chỉ muốn tự mình làm thôi, các người làm sao vậy?” – nhìn hai nha hoàn đang dập đầu xuống đất thỉnh tội, Lăng Thanh Tuyết có chút đau đầu.

“Thiếu phu nhân ngại bọn nô tỳ làm tóc trang điểm không đẹp, đây là lỗi của bọn nô tỳ.”

Theo bản năng, nàng nhìn tên còn lại trong phòng, hắc đầu cũng không nâng, có vẻ hoàn toàn không đếm xỉa đến các nàng, nàng lại nhìn hai nha hoàn trước mắt, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy phiền các người.” – trước khi đi giúp các cô ấy một chút đi vậy, nhà đại phú lâm quy củ lăng nhăng cũng là chuyện bình thường thôi.

Thế nhưng, khi nhìn đến kiểu tóc mới của mình, nàng lập tức nhíu mày.

“Thiếu phu nhân...” – hai nha hoàn lại quỳ xuống, “Bọn nô tỳ đáng chết.”

“Giang Tuyền Vân, hạ nhân nhà các người đều thích quỳ như vậy sao?”

“Các cô ấy hầu hạ không tốt, dĩ nhiên nên chịu phạt.”

“Ta chưa nói các cô ấy không tốt mà.”

“Phản ứng của nàng đã cho bọn họ một đáp án không lời rồi.”

“Nhưng đây là búi tóc của thiếu phụ* mà.” – nàng không thích cũng không phải, mà thích cũng không phải, rất xấu hổ.

**nguyên bản là “phụ nhân”: chỉ người đã lập gia đình.*

Giang Tuyền Vân bình tĩnh lật sang trang khác, không nề hà nhắc nhở nàng: “Nương tử, nàng đã lập gia đình.”

“Ta đã nói...” – đang nói bỗng im bặt. Việc này thật khó nói, nàng ngồi kiêu ngạo tám người khiêng mà vào cửa, lại cùng hắc đầu giường cộng chằm hai ngày, trong mắt người của Giang phủ, nàng chính là Giang thiếu phu nhân *đanh phu kỳ thực* của bọn họ.

“Nương tử nói gì?” – Giang Tuyền Vân lại còn có ý hỏi lại.

Lăng Thanh Tuyết trừng lớn mắt, muốn nói lại thôi, cuối cùng hơi nhếch môi.

“Được rồi, thiếu phu nhân không hề không cao hứng, các người lui xuống đi.” – hắc đầu không chút để ý, thay nàng giải vây.

“Vâng ạ.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lăng Thanh Tuyết nhìn gương do dự một chút, cuối cùng vẫn xả búi tóc ra, một lần nữa tự trang điểm.

Giang Tuyền Vân không sốt ruột, quần áo chưa mặc đã xuống giường, chậm rãi đi đến sau nàng, “Nàng tính chút nữa cứ vậy mà gặp mẹ sao?”

“Giang Tuyền Vân,” – nàng buông trăm ngọc ra, xoay người nhìn hắc đầu, “Ta lặp lại lần nữa, ta không phải thê tử của người, hiện giờ ta muốn cáo từ.”

“Chậm đã.” – hắc đầu dùng cả hai tay ấn nàng ngồi xuống ghế. “Ta còn chưa nói xong mà.”

Lăng Thanh Tuyết cực kỳ nản lòng, “Giang công tử, huynh cứ nhất định giữ ta lại để làm gì?”

“Nàng là thê tử của ta.”

“Giang Tuyền Vân, huynh đừng không nói đạo lý như vậy được không?”

“Ta không phân rõ phải trái hồi nào?”

“Được, huynh nói huynh phân rõ phải trái là thế nào? Lấy hôn thư ra đây, chúng ta nhìn xem trên hôn thư viết nhà gái tên gì?”

“Hôn thư à...” – hắc đầu mỉm cười, thăm tẩn thương đầu óc không chậm chạp của nàng, “Lúc thích hợp sẽ để nương tử nhìn.”

Lăng Thanh Tuyết hồ nghi nhìn hắc đầu. “Lời này của Giang công tử thâm ý sâu sắc à.”

“Đâu có, đâu có.”

“Không cần biết thế nào, giờ ta nhất định phải ly khai, con bão kia làm ta trượt chân rơi xuống nước, gia nhân của ta chứng kiến tận mắt, lại chẳng hề nghe tin tức gì của ta, bây giờ ta vẫn nên về nhà một chuyến, lớn rồi không nên để phụ mẫu lo lắng.”

Hắn gật đầu, “Ta sợ sót.”

“Ta hiện tại có thể rời đi không?” – nàng hơi nghiêng đầu nhìn hắn.

Giang Tùy Vân hơi cúi người, khẽ gọi, “Nương tử.”

Lăng Thanh Tuyết vì hai chữ này mà nhũn đôi mi thanh tú, đang định lên tiếng phản đối thì hắn đột nhiên áp sát, bất ngờ không kịp phòng bị, nàng chỉ có thể xoay đầu ra hướng khác, thế mà vẫn bị hắn hôn một cái lên mặt.

“Ngươi ___” – Tay nàng nâng lên lại từng chút từng chút hạ xuống, nụ cười cứng ngắc hiện ra trên môi, nói từng chữ một: “Ta không thể nào xuống tay với thư sinh vô lực được.”

Giang Tùy Vân nghe vậy cười khẽ, “Suy nghĩ kiên trì, vì phu thật thích.”

Lăng Thanh Tuyết đẩy hắn, đứng dậy đi ra cửa.

Hắn không ngăn cản nàng, chỉ hướng bên ngoài nói: “Chuẩn bị ngựa cho thiếu phu nhân, chuẩn bị hành lý.”

Đám sai vặt và nha hoàn lớn tiếng trả lời.

Nàng ngoái lại nhìn hắn.

Giang Tùy Vân mỉm cười, “Chẳng lẽ nương tử định thân không tiền không bạc lại đi bộ về nhà?”

Mím mím môi, nàng ôm quyền nói: “Cảm tạ.”

“Nương tử rất khách khí.”

Lười sửa xưng hô của hắn, nàng cất bước hướng về phía cửa.

Không bao lâu sau, hạ nhân báo lại, thiếu phu nhân đã rời khỏi.

Giang Tùy Vân trả lời, “Mời quân sự đến thư phòng gặp ta.”

Gã nhăm ngừ, nhăm nôi, vị tất đã là sai lầm.

Tô Châu Kính Minh Sơn Trang, phải không?

Giang Tùy Vân ý vị *thâm trường* cười sâu xa. Muốn tra ra người có hôn ước với Kính Minh Sơn Trang cũng thật dễ dàng, mà nàng – đã bước chân vào cửa Giang gia, lẽ nào lại dễ dàng thoát thân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lăng Thanh Tuyết rời khỏi không bao lâu thì có người tìm tới Giang gia.

Hai nam tử đều xuất sắc ngồi ở đại sảnh Giang gia, một người ôn nhuận như ngọc, một người ngọc thụ lâm phong.

“Tại hạ trước đây chưa từng cùng Trang chủ lui tới, không biết lần này các hạ *đại giá quang lâm* có điều chi chỉ giáo?”

Tề Hạo Vũ mỉm cười, “Nghe nói Giang huynh ba ngày trước thành thân, nên tại hạ tới chúc mừng.”

“Đa tạ, nghe nói Trang chủ gần đây cũng thành thân, tại hạ cũng chúc mừng huynh.”

Tề Hạo Vũ thần sắc bình thản như cũ, *vân đạm phong khinh* nói: “Chỉ tiếc tại hạ không có phúc khí như Giang huynh, ngày thành thân của tại hạ, nương

tử tại hạ không đến kịp.”

Giang Tuy Vân thở dài, “Thật đáng tiếc, vậy sao Trang chủ còn có nhã hứng tới chúc mừng tại hạ thế?”

Tề Hạo Vũ nói thẳng vào trọng tâm, không hề quanh co lòng vòng, “Theo tin tức của tại hạ, tôn phu nhân ngày đó đã cứu một nữ tử mặc giá y, nên tìm tới muốn nhờ tôn phu nhân chứng thực việc này.”

“Thật không khéo, nương tử nhà ta vừa rồi phủ rồi.”

“Thật đáng tiếc,” – Tề Hạo Vũ vẻ mặt tiếc hận, giọng nói cũng có chút mất mát, “Không biết tôn phu nhân có nói nữ tử được cứu họ tên thế nào, gia phụ ở đâu không vậy?”

Giang Tuy Vân mặt không đổi sắc nói, “Thật sự là không có, thứ tại hạ mạo muội, không biết tôn phu nhân danh xưng thế nào, việc này nói không chừng còn có thể sáng tỏ vài phần sự việc.”

“Nàng là nhị tiểu thư của Lăng gia Bảo ở Giang Bắc, khuê danh Thanh Tuyết.”

“Hà?” – Giang Tuy Vân kinh ngạc thốt lên.

Tề Hạo Vũ nhất thời căng thẳng, “Làm sao vậy?”

“Tên này sao lại giống nương tử nhà ta như vậy?”

Sắc mặt Tề Hạo Vũ hơi trầm, “Nữ tử Giang huynh cưới cũng họ Lăng?”

“Không phải.”

“Thế sao tôn phu nhân lại họ Lăng?”

Nét khó xử hiện lên mặt, Giang Tuy Vân thoáng trầm ngâm rồi nói: “Việc này nói đến cũng thật kỳ lạ, sau khi động phòng, tại hạ mới biết tân nương tử đã bị đánh tráo, lại vì thân thể nương tử vẫn còn hư nhược nên nhất thời chưa kịp hướng nhạc phụ giải bày chuyện này.”

Càng nghe, nét mặt Tề Hạo Vũ càng khó coi, “Đã động phòng rồi ư?”

Giang Tuy Vân cười xấu hổ, “Hôm đó tại hạ cũng hơi quá chén, không để ý đến thân thể nương tử hơi không khỏe, có chút nóng vội, *lửa gần rơm rồi cũng bén lửa*, cũng may nương tử có phúc tinh hộ mạng nên vẫn không bị gì.”

“Ba” một tiếng, Tề Hạo Vũ tay nắm chặt mép bàn trà, vẻ mặt xanh mét.

“Tề Trang chủ __”

Tề Hạo Vũ mặt trầm như nước, thanh âm lạnh lùng: “Tại hạ muốn mời Giang huynh gặp một người.”

“Ai?”

“Giang huynh thấy sẽ biết.” – Tề Hạo Vũ quay sang gạt đầu với tùy tùng đứng cạnh, hẩn hiệu ý bước nhanh đi.

Không bao lâu sau, một người đàn bà tiến vào.

“Bà mối!” – Giang Tuy Vân kinh ngạc.

Tề Hạo Vũ trừng mắt với người đàn bà, “Người biết gì nói ra hết đi.”

Bà mối run rẩy trình bày rõ ràng chân tướng từ đầu đến cuối, sau cùng đập đầu nói: “Việc này đều do tiểu thư sai bảo, lão chỉ là tham một ít tiền thôi, thật sự không liên quan tới lão đâu.”

Giang Tuy Vân xúc động, vẻ mặt xin lỗi nhìn Tề Hạo Vũ, “Việc đã đến nước này, vô luận ta nói gì cũng đều vô nghĩa, chỉ có thể sâu sắc tạ lỗi cùng Trang chủ, *ván đã đóng thuyền*, nương tử tại hạ không có khả năng trả lại cho Trang chủ rồi.”

“Nàng thật sự đã rồi phủ rồi?”

“Thiên chân vạn xác.” (*một nghìn lần chính xác*)

“Sau khi việc xảy ra, nàng không nói gì ư?”

Giang Tuy Vân lấy tay che miệng, ho nhẹ, mặt phỉếm hồng, “Nương tử chỉ nói nếu ta không phải là thư sinh văn nhược, việc này lại có nguyên do khác, nàng hẳn đã không tha mạng cho ta.”

“Nàng đi đâu?”

“Việc này nàng không nói, chỉ bảo đi giải quyết một chuyện rồi sẽ trở về bàn bạc dứt điểm chuyện này với ta.”

“Cáo từ.” – Tề Hạo Vũ bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

Dõi theo hình ảnh đoàn người Tề Hạo Vũ rời đi, Giang Tùy Vân về mặt đăm chiêu gõ gõ lên mặt bàn.

“Quản sự.”

“Vâng thưa thiếu gia.”

“Mau chóng xử lý hôn ước với Lý gia cho ổn thỏa, chuẩn bị lễ vật chu đáo vào, ta đến Lăng gia Bảo trước.”

“Vâng.”

Sau khi rời khỏi Giang phủ, ra khỏi thành Dương Châu, Lăng Thanh Tuyết chạy nửa ngày liền, đến khi thấy một quán trà bên đường mới ghìm cương xuống ngựa, đi vào nghỉ chân.

“Một chén trà lạnh.”

“Được.”

Lăng Thanh Tuyết vừa đánh giá người chủ quán trung niên, vừa bung chén trà lạnh tiểu nhị vừa đem tới, chưa kịp uống ngụm nào đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Xem ra người sắp tới thật vội, có lẽ có chuyện gì nghiêm trọng đang chờ hần phía trước rồi.

Chỉ giây lát sau, một tiếng hộc ngựa kéo dài vang lên, người mới tới vội vàng dừng ngựa trước quán trà nhỏ.

“Thanh Tuyết.”

Lăng Thanh Tuyết ngạc nhiên xoay qua, in vào mắt là khuôn mặt nôn nóng của Tề Hạo Vũ, “Tề đại ca!” – sao hần lại tới đây?

Bốn mắt nhìn nhau, không khí nhất thời có chút xấu hổ khó nói. Bọn họ đáng lẽ là một đôi vợ chồng son, đáng tiếc thế sự khó lường, hai người vốn có thể kết tân tân bây giờ lại phát sinh mấy phần lạ lẫm.

“Muội...” – Tề Hạo Vũ mảy nhíu lại, có chút khó nói, suy nghĩ thật nhanh rồi chuyển đề tài: “Bình an là tốt rồi, huynh vừa đi qua Giang gia, nghĩ muội hần là men theo đường bộ trở về Lăng gia bảo nên liền đuổi sát theo sau.”

Đi qua Giang gia? (chú ý ghen, Tề ca dùng chữ “đi qua” chứ không phải “ghé vào” nha! Vậy mới thấy Tuyết tỷ đúng là... không tầm thường >”

Lăng Thanh Tuyết dù kinh ngạc trong lòng, vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, hơi vuốt cằm, nói: “Thì ra là thế.”

Do dự một lát, Tề Hạo Vũ vẫn hỏi: “Kế tiếp muội tính sao?”

“Muội nghĩ về báo cáo với cha mẹ mọi việc rồi tính sau.” – nàng không cho hần một đáp án minh xác*.

*minh xác: chính xác và rõ ràng ^^ lối chơi chữ của người Hoa thật thâm thúy nha!

“Huynh đưa muội về.”

“Không cần.” – nàng không chút nghĩ ngợi, dứt khoát cự tuyệt, sau đó thấy lòng nao nao, vội vàng bổ cứu: “Muội nghĩ Tề đại ca nhất định công việc bề bộn, không muốn lại làm phiền huynh, muội một người đi về nhất định không thành vấn đề.”

*bổ cứu: bổ sung và cứu chữa =.=

Tề Hạo Vũ ảo não trong lòng. Chỉ mới đây thôi, mà đã bắt đầu vạch rõ ranh giới rồi sao?

“Thật mà, Tề đại ca, muội hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy vẫn luôn bình an vô sự, hơn nữa phía bắc này cũng có sản nghiệp của Lăng gia bảo, sẽ có người chăm sóc muội.”

“Vậy được rồi, vậy muội đi đường cẩn thận nha.”

“Án.” – không động vào chén trà, nàng vội vàng đứng dậy, “Muội cáo từ trước.”

*ân: hiểu là “ừ”, “ừm”, mà dịch “ừm” thì cũng ok thôi nhưng để “ân” cũng được mà nhĩ ^^ nghe nhẹ nhàng hơn so với “ừm”.

“Thanh Tuyết __” – Tề Hạo Vũ theo bản năng gọi nàng.

“Tề đại ca?” – nàng dừng bước nhìn lại, khó hiểu.

“Không cần biết đã xảy ra chuyện gì, huynh chờ quyết định của muội.” – hắn nhìn nàng, nói thong thả mà chắc chắn.

“Tề đại ca __” – nàng mím mím môi, mi mắt sụp xuống, thấp giọng nói: “Huynh tìm thực nữ khác đi, cáo từ.” – nói đoạn xoay người chạy khỏi quán trà nhỏ, lên ngựa đi một mạch không ngoái đầu nhìn lại.

Cho ngựa chạy một lúc, chẳng biết đã bao lâu, Lăng Thanh Tuyết hơi dùng lực, ngựa phát ra một tiếng “hì” nhỏ rồi dừng lại.

Không xa phía trước có một dòng suối nhỏ, nước suối trong vắt thấy đáy, cá tôm ẩn hiện.

Nàng dẫn ngựa đến bên dòng suối, để mặc ngựa uống nước ăn cỏ, rồi vốc chút nước rửa mặt.

Một mặt dây chuyền bằng ngọc phi thủy từ vạt áo rơi ra, nàng nhanh nhẹn thi triển khinh công chụp lại, sau đó tỉ mỉ quan sát.

Mặt dây chuyền hình tròn, chất ngọc sáng mà trong suốt, hoa văn phức tạp, chạm trổ tinh tế, vừa nhìn đã biết là đồ xa xỉ.

Đây không phải dây chuyền của nàng, hơn nữa ở giữa là một chữ “Giang” viết theo lối chữ triện đã cho nàng biết chủ nhân của nó là ai. Nhất định hắn nhân lúc nàng hôn mê đã để vào người nàng.

Vật quý trọng như vậy nàng sẽ không lấy. Hơi hơi nắm tay, Lăng Thanh Tuyết quyết định.

Sau khi tạm nghỉ, nàng lên ngựa, quay trở lại đường cũ.

Sáng sớm tỉnh mơ khi mặt trời vừa mới mọc, nàng đã cưỡi ngựa ra khỏi thành Dương Châu, đêm khuya tỉnh mịch, dưới ánh trăng lạnh lẽo, nàng xuống ngựa trước cửa Giang phủ.

“Thiếu phu nhân!” – nhìn thấy nàng, hạ nhân trong phủ hết sức kinh ngạc, một người lại gần tiếp dây cương từ nàng, người khác chạy vội vào trong bẩm báo.

Giang Tùy Vân đã đi ngủ từ sớm vội khoác thêm áo đi ra, hai người gặp nhau ở hoa viên.

“Ngại quá, đêm khuya lại đến quấy rầy huynh.”

“Nương tử, xảy ra việc gì à?” – hắn cẩn thận quét mắt từ trên xuống dưới, sau khi xác định nàng không bị gì mới yên tâm.

“Ta không sao, ta quay lại để trả vật này cho huynh thôi.”

“Vật nào?” – thấy nàng lôi mặt dây chuyền từ áo ra, hắn đã có câu trả lời, lại gần đề tay nàng xuống, không cho nàng lấy ngọc bội ra, “Chúng ta về ốc rồi nói sau.”

Lăng Thanh Tuyết thấy rõ, dù dưới ánh trăng mờ ảo, mặt dây chuyền vẫn trong trẻo xinh đẹp như vậy, thật là một vật vô giá.

“Cũng được.”

Nàng vừa trả lời, hắn đã phân phó một nha hoàn đứng gần đó: “Chuẩn bị nước cho thiếu phu nhân tắm rửa.”

“Giang...” – hai chữ “công tử” đến miệng lại bị nuốt vào, nàng hơi cứng ngắc nói: “Không cần, giải quyết xong ta sẽ lại đi.”

Giang Tùy Vân nắm tay nàng hơi siết, lạnh nhạt nói: “Đêm đã khuya, thân gái như nàng sao có thể một người một ngựa nói đi là đi? Có là việc gấp cũng hãy chờ đến hừng đông ngày mai hãy nói.”

Lăng Thanh Tuyết nhận ra ám chỉ của hắn, có mặt hạ nhân ở đây, coi như cho hắn chút mặt mũi, nhưng nét mặt vẫn rất không tình nguyện.

Hai người trở lại phòng ngủ, sau khi cho hạ nhân lui xuống, Lăng Thanh Tuyết tháo dây chuyền ra, đặt lên bàn, “Vật này trả lại cho huynh, phiền huynh trả lại cái của ta.” – vốn trên cổ nàng cũng đeo một sợi dây đơn giản trên có mặt ngọc thiên trụ, tuy không giống với mặt ngọc của Giang gia nhưng cũng là một vật báu khó tìm, nữ nhân Lăng gia từ khi ra đời đã đeo một mặt ngọc thiên trụ như thế.

Giang Tùy Vân lơ đãng liếc mắt nhìn mặt ngọc, cười hỏi: “Chẳng lẽ nương tử ngại ngọc bội này không tốt?”

“Mặt ngọc quý trọng như vậy có cái gì không tốt, nhưng nó chẳng phải đồ của ta, dĩ nhiên ta cũng không đeo bên mình làm gì.”

“Đưa cho nương tử thì là của nương tử, nương tử nên cất vào, đừng để người ngoài thấy được lại nổi lên tà tâm, như vậy e rằng không tốt.”

“Giang Tùy Vân __” – Lăng Thanh Tuyết nghiêng răng kêu tên hắn.

Hắn cười khẽ, “Sao vậy?”

“Huỳnh đừng khiêu chiến nhần nại của ta.”

“Ta đã chạm đến điều cấm kỵ của nương tử sao?” – hắn cười nhẹ nhàng, một bộ hoàn toàn thấu hiểu, “Xem ra vẫn chưa mà.”

Nàng nghiêng đầu, nắm tay, hít sâu, tự kiểm chế nỗi xúc động muốn đánh người, rồi mới một lần nữa chú ý đến hắn, “Sau khi ta rời khỏi, Tề Hạo Vũ có phải đã đến hay không?”

“Hả? Nàng gặp hắn à?” – hắn nghiêm mặt.

“Ừm, hắn nói chuyện thật cổ quái, ta nghĩ hắn là người đã nói gì với hắn đúng không?” – nàng hồ nghi nhìn hắn.

“Vi phu bất quá chỉ là ăn ngay nói thật thôi, có lẽ Tề Trang chủ hiểu lắm chuyện gì chẳng, vi phu cũng không biết, nàng có muốn vi phu đặc biệt tìm hắn giải thích một phen?” – hắn còn vờ hỏi cứ như thật.

Nàng nhú mày, “Hiểu lắm thì hiểu lắm, cũng chẳng có gì phải giải thích.” – vốn cũng chẳng phải sở thích của nàng, chẳng qua lời phụ mẫu không thể cãi, trước khi thành thân không chạy trốn được, trên đường lại gặp biến cố (là bão táp đổ), như vậy chỉ có thể trách âm kém dương sai* khiến việc chung thân đại sự này chỉ có thể ngâm nước nóng*.

*âm kém dương sai: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nối tiếp hiểu lầm kia. (cám ơn nàng Tiểu Diệp Thảo, ta tra từ nhà nàng ấy); ngâm nước nóng: hiểu đại khái là hỏng việc, xôi hỏng bỏng không =.

Nghe nàng nói vậy, Giang Tùy Vân không khỏi cười hiểu ý. Xem ra việc hôn nhân với Tề Hạo Vũ này cũng chỉ là vì lệnh phụ mẫu khó cãi, đành nhắm mắt đưa chân mà thôi.

“Ngọc trụ của ta đâu.” – nàng một lần nữa trở lại chủ đề cũ.

Hắn mỉm cười, dang hai tay, nói với nàng: “Ngay trên người vi phu, nương tử có thể tự mình tới lấy.”

Hắn nghĩ nàng không dám sao?

Lăng Thanh Tuyết cực kỳ bức bối, sải chân hai bước, hai tay mò mò trong cổ áo hắn.

Vừa vặn lúc này, một nha hoàn tiến vào đưa đồ ăn khuya, vừa thấy tình trạng của hai vị chủ tử, vội vàng lui ra: “Nó tỳ cái gì cũng không thấy.”

Lăng Thanh Tuyết trừng mắt nhìn cô ta lùi dần ra ngoài, nhất thời quên thu hai tay đang nắm cổ áo Giang Tùy Vân, trong lòng bỗng tràn đầy cảm giác vô lực.

Giang Tùy Vân thuận thế ôn nhu áp tay nàng trong tay mình, cười nói: “Nương tử cả ngày bồn ba vất vả hắn mệt lắm rồi, hay dùng chút thức ăn khuya giải bớt mệt nhọc nhé.”

“Buông tay.” – Lăng Thanh Tuyết có chút xấu hổ.

“Giữa phu thê không nên quá câu nệ.”

Thật sự là khiến thánh nhân cũng phát hỏa mà. Không thể nhịn được nữa, tay trái nàng nhanh như điện xẹt vươn ra, dễ dàng không chế hắn.

“Xem ra giảng đạo lý với huỳnh không hiệu quả bằng trực tiếp động thủ nhĩ.” – nàng cười.

Hắn cũng cười, nụ cười hơi giống cười khổ.

“Nương tử __”

“Gọi bây nữa sẽ bị điểm á huyết.” – nàng tuyệt đối không phải đang hù.

“Vậy nàng điểm đi.” – phản ứng của Giang Tùy Vân càng kiên định.

“Uy...” – Lăng Thanh Tuyết khó tin nhìn trừng trừng, “Huỳnh người này sao lại mặt dày mày dạn như vậy, thật uống cho huỳnh một bộ dáng hào hoa phong nhã, đáng vẻ thi thư đạt nghĩa, ta đã nói rồi chứ có phải không đâu, chuyện này từ đầu tới cuối đều là sai lầm, sao huỳnh cứ phải một mực khẳng khẳng như vậy?”

Giang Tùy Vân nhìn sâu vào mắt nàng, mỉm cười: “Chúng ta đã bái thiên địa, đã vào động phòng, lại đã đồng giường cộng chăn, không phải phu thê thì là gì?”

Lăng Thanh Tuyết bắt lực buông tay, thở dài: “Giang công tử, ta vốn không phải là người huỳnh muốn lấy làm vợ, do bị người khác thiết kế gài bẫy mới phải thay mặt đầu đào bái đường thành thân với huỳnh, may mà sai lầm lớn còn chưa tạo ra, nên huỳnh không cần cố hù kiên trì muốn phụ trách như vậy.”

Giang Tỳ Vân nhìn nàng, cười mà không nói.

“Huynh cười gì?” – nụ cười hàm súc mà không rõ ý tứ của hắn khiến nàng hơi hoảng hốt.

“Nương tử, nàng cho rằng ta thân là kẻ thương nhân lại có thể cổ hủ sao?” – hắn không đáp mà hỏi ngược lại.

Nàng đột nhiên không dám đấu mắt với hắn, theo bản năng dời mắt sang chỗ khác: “Ta không phải là huynh, sao biết được.”

“Chính cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” – hắn nhìn nàng nói nhỏ.

Ánh mắt Lăng Thanh Tuyết hơi khác lạ, bĩu môi: “Bất quá chỉ là một cái túi da mà thôi.”

Hắn nhẹ nhàng cười: “Ta cũng chỉ vừa vận thích túi da này mà thôi.”

Nàng giật mình, vẻ mặt quái dị nhìn hắn.

Hắn thông dong tự nhiên nói: “Nương tử sao lại giật mình như vậy?”

Lăng Thanh Tuyết dường như không nghe thấy, tự nói một mình: “Khi ta mười lăm tuổi từng trúng một loại kỳ độc, bị hủy dung mạo, lúc ấy thanh mai trúc mã có hôn ước với ta đã lâu liền từ hôn.”

Nét mặt Giang Tỳ Vân rói rắm.

Nàng liếc mắt nhìn hắn, nói thêm: “Thích túi da này không chỉ mình ngươi, nam tử vốn trọng sắc, khó ai chung tình.”

“Người nông cạn như vậy, sao nương tử vẫn để trong lòng? Nam nhân trên thế gian thật sự vẫn còn những người có tâm.”

“Ô? Vậy sao?” – nụ cười của nàng thoáng chút mỉa mai, “Vị hôn phu thứ hai mập mờ tình cảm cùng nha hoàn bên người ta, trước đêm thành thân bị ta đánh gãy một chân, vì thế hôn sự cũng phải hủy bỏ.”

Giang Tỳ Vân đau lòng nhìn nàng, không bỏ qua vẻ mặt bi thương chột lóe của nàng. Tên kia có lẽ chưa làm nàng tổn thương, nhưng sự phản bội của nha hoàn sớm tối ở chung lại chém một nhát thật sâu vào lòng nàng.

“Nương tử __”

“Muốn biết chuyện gì đã xảy ra với vị hôn phu thứ ba của ta không?” – nàng mang vài phần ác ý thích thú nhìn hắn, tiếp theo vẻ mặt đột nhiên trở nên tàn nhẫn, “Hắn bất quá chỉ là quỷ quân tử lừa đời lấy tiếng mà thôi, nên ta tận mắt thấy hắn bị cừu gia giết chết cũng không dẫn người tới cứu viện.”

Giang Tỳ Vân không biết nên nói gì. Những chuyện này cùng những điều thế gian rĩ tai nhau khác xa một trời một vực, chỉ tội nàng bị những lời đồn thổi hại, khiến khuê danh không tốt, phương hoa hư độ.

“Giang Tỳ Vân”, nàng chăm chú theo dõi những biến hóa trên mặt hắn, “Huynh là dạng người nào ta không rõ ràng lắm, cũng chẳng quan tâm, nhưng những kẻ có hôn ước với ta những năm gần đây đều hạnh kiểm xấu, giống như ta bị nguyên rủa vậy. Cho nên, ta không thể tin tưởng huynh.”

Trong lòng Giang Tỳ Vân thoải mái. Dù sau này ai đối xử với nàng thế nào, nàng cũng đã hình thành sự nghi ngờ sâu sắc với nhân cách con người rồi. Đối với nàng, hắn ngoài đau lòng, cũng chỉ là đau lòng.

“Ta biết, lúc này muốn nương tử tin ta chẳng khác gì đang ép buộc nàng.”

“Huynh hiểu được là tốt rồi.” – nàng tuy là người giang hồ nhưng vẫn thích nói lý cùng người khác hơn là đánh đánh giết giết.

“Tục ngữ nói: “Bách thế tu lai đồng thuyền độ, thiên thế tu lai cộng chằm miên”*. Bởi vậy có thể thấy được, duyên phận của con người rất sâu xa, nương tử cần gì phải nóng vội phủ định hết thảy, ngại chi thử mở lòng một lần, biết đâu ta mới chính là phu quân trong thiên mệnh của nàng thì sao.” – hắn thành khẩn nói.

*“Bách thế tu lai đồng thuyền độ, thiên thế tu lai cộng chằm miên”: trăm kiếp tu được chung thuyền, ngàn đời tu được gối giường ngủ chung.

Lăng Thanh Tuyết trầm mặc một lát, động tác kế tiếp là lần theo cổ hắn lấy lại ngọc trụ, vật hồi cố chủ, cất vào người.

Sau đó, nàng giải huyệt cho hắn, “Ta nên cáo từ, chúc huynh sớm tìm được Lý tiểu thư.” – dứt lời liền xoay người bước đi.

“Vì sao nàng cứ nhất định đẩy mọi người cách xa nàng cả ngàn dặm như vậy?” – giọng nói nhẹ nhàng điềm đạm của hắn vang lên từ đằng sau, nặng nề mà xao xuyến lòng nàng.

“Cũng không hẳn là vậy, à mà đúng rồi,” – nàng bỗng dưng quay đầu, cười thản nhiên: “Vị hôn phu thứ hai của ta cũng là con nhà gia thế

đỏ, hèm, thật dễ tiện.”

Giang Tỳ Vân bị thu hút bởi lúm đồng tiền của nàng, nhất thời không phản ứng.

“Đêm hôm khuya khoắt, con một thân nữ nhi lại muốn ra ngoài sao?” – một giọng nói đột nhiên từ trong viện truyền ra, làm hắn hoàn hồn, vội vàng chạy lại.

Sao mẹ lại đến đây?

Lăng Thanh Tuyết nhìn người phụ nữ trung niên đang chặn đường mình, nhất thời ngạc nhiên đến mức quên trả lời.

“Nương, đã trễ như vậy, sao mẹ lại còn tới đây?”

Đang định mở miệng đã bị Giang Tỳ Vân giành lời, Lăng Thanh Tuyết liền đơn giản ngậm miệng không nói.

“Cô dâu mới cưới ba ngày đã giận dỗi, lão nương cốt ta đây sao có thể an tâm cho được?”

“Là con không đúng, làm nương bận tâm.” – Giang Tỳ Vân nhìn sang bên, nhẹ gọi, “Nương tử.”

Lăng Thanh Tuyết nhận được ánh mắt cầu cứu của hắn, cắn cắn môi rồi nói. “Lão phu nhân, con không phải Lý tiểu thư mà Giang gia định cưới. Con là nhị tiểu thư của Lăng gia báo ở Giang Bắc, trên đường xuất giá xui xẻo gặp bão, trượt chân rơi xuống nước mới lâm vào hoàn cảnh thần trí mơ màng bị người hạ được đưa vào Giang gia, con hiện tại phải trở về.”

Giang lão phu nhân thần sắc không đổi, “Ta chỉ hỏi con hai câu thôi.”

“Lão phu nhân xin hỏi.”

“Người cùng Vân nhi báai đường là con?”

“Là con.”

“Vào động phòng thì sao?”

“Cũng là con.”

Nàng cảm thấy có gì không đúng, đang định tiếp tục giải thích thêm thì đã bị một câu chém đinh chặt sắt của Giang lão phu nhân chặn họng: “Một khi đã như vậy, con chính là con dâu của Giang gia chúng ta, đây là chuyện không thể thay đổi.”

Lăng Thanh Tuyết nhất thời nghẹn lời.

“Tỳ Vân, đêm đã khuya, còn không cùng thê tử của con về phòng nghỉ ngơi đi.” – Giang lão phu nhân trừng mắt với con.

“Chúng ta về ngủ thôi.” – hắn thừa cơ giữ chặt người bên cạnh: “Nương, người cũng về nghỉ ngơi đi.”

Giang lão phu nhân lại nhìn Lăng Thanh Tuyết đang có chút sợ run, nói: “Con dâu, con yên tâm, những việc sau này Giang gia sẽ xử lý thỏa đáng, tuyệt không ủy khuất con. Chúng ta cũng sẽ cử người giải thích rõ ràng với thân gia, gửi sính lễ long trọng*.” (nguyên bản là “trọng sính”, chữ “trọng” vừa là quan trọng, vừa nghĩa là nặng =. = thật là từ ngữ cao thâm hàm súc quá đi!)

Lăng Thanh Tuyết khó tin nhìn Giang lão phu nhân nói xong thông dong rồi đi. Vì sao nàng có cảm giác bị mẫu thân Giang gia liên thủ lừa người đây?

Sự tình sao lại biến thành như vậy?

Ôm tắt ngồi trên nhuyễn tháp, Lăng Thanh Tuyết hai hàng chân mày nhíu chặt, nhìn vầng Minh Nguyệt (trăng sáng) giắt ngang qua cửa sổ, đôi môi đỏ mọng hơi mím mím cắn cắn, trên mặt có mấy phần phiền não cùng vài phần mơ hồ.

Từ năm mười ba tuổi, nàng đã hành tẩu giang hồ, ăn gió nằm sương là chuyện bình thường, một nắng hai sương bốn ba cũng đã thành thói quen, nhưng lời nói vừa uy nghiêm lại không kém phần thân thiết của Giang lão phu nhân lại khiến lòng nàng nổi lên trăm vị tạp trần.

Mẫu thân sớm mất, phụ thân dù yêu thương nhưng vẫn không có được nét ôn nhu dịu dàng của người mẹ, tới nay nàng bỗng thấy rất nhớ mẹ.

Tiếng bước chân từ đằng sau, nàng cũng chẳng quay đầu.

Một chiếc áo choàng dùng trên vai nàng, một giọng nói thanh nhã ôn hòa vang lên bên tai: “Suy nghĩ cái gì, sao còn chưa ngủ?”

“Còn huynh, sao vẫn chưa ngủ?” – nàng thuận miệng hỏi lại.

Giang Tỳ Vân ngồi xuống cạnh nàng, cùng nhìn vầng trăng sáng, khẽ cười: “Vi phu chỉ là có chút giường đơn chiếu lạnh thôi.”

Nàng lập tức xoay sang trợn mắt liếc hắt một cái.

Giang Tỳ Vân cười: “Lời của vi phu là thật lòng, nương tử có sao lại giận đối vi phu?”

“Ta không muốn nói chuyện với huynh.”

“Trong phòng chỉ có hai người chúng ta, cả hai lại không ngủ được, chuyện trò một chút cũng tốt, nếu không vi phu khó tránh khỏi miên man suy nghĩ.”

“Đó là chuyện của huynh.”

“Nương tử thật đành dạ.” – hắt cười khẽ.

Nụ cười sung sướng mà nhẹ nhàng, từ tai thấm vào lòng Lăng Thanh Tuyết. Lại không phân cảm, nàng cũng chẳng trách cứ hắt.

Ánh trắng như vậy, tâm sự như vậy, có người bầu bạn kể ra cũng không gọi là phá hỏng không khí.

Ánh trắng thật mê người, mà người ôm tắt ngấm trắng ngoài cửa sổ lại càng mê người hơn, ánh trắng bàng bạc rơi trên thân thể nàng, chảy qua đầu mày khóe mắt, toát lên vẻ nhu tình, khiến người ngắm lòng xao động, nhin không được càng muốn lại gần...

Người chạt vật té xuống đất, Giang đại thiếu gia không khỏi cười khỏ: “Nương tử, nàng xuống tay cũng quá nhanh.”

“Huynh về giường ngủ đi.” – nàng nhăn mày trợn mắt nhìn hắt, kéo áo choàng ra trả lại cho hắt: “Đem áo của huynh đi đi.”

“Vi phu đắc tội nàng nhưng áo choàng không có, cần gì cứ phải giận chó đánh mèo như vậy?”

Lăng Thanh Tuyết cảm gối đầu trên nhuyển tháp ném hắt.

Giang Tỳ Vân ôm lấy gối, cười khẽ: “Trên gối đầu còn vương mùi của nương tử, ta ôm vào cũng sẽ gặp mộng đẹp, tuy nhiên __” – hắt nhướn mày, chống lại ánh mắt xấu hổ của nàng, nói tiếp: “Nương tử lấy gì gối đầu đây?”

“Giang Tỳ Vân __”

“Ta đây.”

“Đừng ép ta động thủ với huynh.”

Giang Tỳ Vân “À” một tiếng, sau đó giọng nói chứa vài phần hoang mang: “Động thủ động cước với vi phu không khỏi khiến nương tử trở thành bất nhĩ, hay để vi phu động thủ động cước với nàng có vẻ tốt hơn.”

Lăng Thanh Tuyết quét mắt nhìn khắp nhuyển tháp một lần, cuối cùng ném áo dài về phía hắt.

Nhất thời, Giang Tỳ Vân từ đầu đến chân bị phủ bởi áo nàng, giọng nói pha ý cười sau lớp áo truyền ra: “Nương tử thật thơn nha.”

Nàng muốn điên rồi. Sao nam nhân này cứ thích trêu chọc nàng như vậy hả?

Khoảnh khắc Giang Tỳ Vân chui ra khỏi lớp áo xống lũng nhùng, đã thấy nàng lại bó gối nhìn ra cửa sổ, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, đặt gối đầu và áo lên nhuyển tháp.

“Nương tử, nghỉ ngơi sớm đi.”

Nàng không để ý đến hắt.

Giang Tỳ Vân vươn tay, bàn tay sắp chạm đến mái tóc huyền đã suy sụp buông xuống. Có một số việc không nên nóng vội, tâm tình của nàng lúc này có vẻ không tốt lắm, không nên tiếp tục trêu nàng, vạn nhất thẹn quá hóa giận, e rằng nàng lại bỏ đi.

Lăng Thanh Tuyết nghe âm thanh hắt về giường nằm xuống, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Dần dần, nàng từ ôm gối chuyển sang nửa dựa vào cửa sổ. Dường như đã lâu nàng không có tâm trạng phiền muộn như vậy, cô độc ngồi trước cửa sổ lặng lẽ ngắm ánh trăng bi thương.

Ánh trắng mờ ảo đi mất cũng là lúc bóng đêm nhạt dần, mà người dựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi lúc nào không biết, giấc ngủ thật sự sâu, khóe miệng còn vương nét cười nhợt nhạt.

Chương 3

“Khụ khụ...”

“Mời thiếu phu nhân uống thuốc.”

Lăng Thanh Tuyết nâng nha hoàn dậy rồi ngồi xuống, dựa vào lớp đệm thật dày, đón lấy chén thuốc đen như mực từ tay một nha hoàn khác, vẻ khổ sở thoáng hiện trên mặt.

Đêm khuya ngấm trắng để lại hậu quả thật nghiêm trọng, nàng ngủ quên tựa vào cửa sổ, nhiệt độ ban đêm xuống thấp cùng sương sớm mát lạnh làm nàng bị cảm, chưa kể bệnh phong hàn do rơi xuống nước lần trước vẫn chưa dứt hẳn, hiện giờ bệnh càng thêm bệnh, ngã bệnh ở Giang gia, muốn đi xa ư – lòng có dư mà lực thì không đủ.

Nước thuốc chua xót chảy vào yết hầu, cả người như chìm trong mật đắng. Lăng Thanh Tuyết vội đưa tay nhón khối hoa quả ngọt ngào, bỏ vào miệng, làm dịu bớt vị đắng gai người kia.

“Thiếu phu nhân còn gì phân phó không ạ?”

“Không có, các người lui xuống đi.”

“Vâng ạ.”

Dù bệnh tình có chuyển biến tốt, tinh thần Lăng Thanh Tuyết vẫn không khá nổi, bảo hạ nhân lui ra rồi, nàng một lần nữa nằm xuống giường.

Thời điểm Giang Tuy Vân vào là lúc thuốc bắt đầu có tác dụng, nàng gần như đã chìm vào giấc mộng.

Hắn ngồi ở mép giường, vươn tay sờ trán nàng, thấy không nóng hơn, mới yên tâm hạ tay xuống.

Nhìn nhìn khuôn mặt vì bệnh mà có vẻ tiêu tụy, mày hắn nhíu lại. Nàng nói hôn sự của nàng đã bị nguyên rửa, tại sao hắn vẫn không bị gì?

Từng nữ nhân gả cho hắn đều chẳng sớm thì rất sớm mất mạng, mà nàng, một nữ tử đã quen với đao kiếm trên giang hồ, lại cũng bệnh không dậy nổi. Hắn vì ý nghĩ này mà trong lòng lo lắng không thôi.

“Khụ khụ...”

Lúc ngủ, Lăng Thanh Tuyết bật ra vài tiếng ho khan, thân thể không thoải mái, hơi nghiêng người chuyển tư thế, một mặt dây chuyền là một khối ngọc gắn trên sợi dây bạc vì động tác của nàng mà rơi khỏi vạt áo.

Giang Tuy Vân mất khê động, cầm sợi dây ánh bạc kia lên, nhìn khối ngọc thiên trụ chỉ khác hai chữ “Thanh Tuyết”, trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn vẫn nhẹ nhàng đặt lại ngọc trụ vào vạt áo nàng, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Rời khỏi phòng, hắn phân phó gã sai vặt đang đứng đối diện cửa, “Mời đại phu đến thư phòng gặp ta, mời cả quản sự vào.”

“Vâng ạ.”

Không lâu sau, đại phu đến phủ để chẩn bệnh cho Lăng Thanh Tuyết và quản sự của Giang phủ đều đến thư phòng.

Giang Tuy Vân ngồi sau án thư rộng rãi, đôi mắt hạ xuống, vẻ mặt khó lường, thanh âm trầm thấp mà ngắn gọn: “Đại phu, bệnh tình của nương tử tại hạ thế nào vậy?”

“Xin Giang thiếu gia yên tâm, bệnh tình của tôn phu nhân đã có dấu hiệu khởi sắc, tiếp tục uống thêm vài đơn thuốc, lão hủ bảo đảm tôn phu nhân sẽ hoàn toàn khỏe mạnh như cũ.”

“Thật sao?”

“Lão hủ cam đoan.” – lão đại phu vô cùng tin tưởng.

Thân hình Giang Tuy Vân hơi hơi thẳng lên, gật gật đầu, “Vây là tốt rồi, mấy ngày nữa phiền đại phu tiếp tục chẩn bệnh cho chuyết kinh.”

“Đây vốn là việc của lão phu.”

“Quản sự, tiền đại phu về.”

Quản sự của Giang phủ tiền đại phu ra ngoài, sau đó trở lại thư phòng.

“Thiếu gia.” – hẳn biết chủ tử nhất định có việc muốn phân phó.

Lật lật giấy viết thư trên bàn, Giang Tỳ Vân dường như không chút để ý, nói: “Chuyện của Lý gia xử lý tốt chưa?”

“Đã xử lý thỏa đáng.” – quản sự dừng lại, cẩn thận nói tiếp: “Thiếu gia cũng đừng quá lo lắng cho thiếu phu nhân, thiếu phu nhân là người tập võ, thân thể cũng khỏe mạnh hơn người thường nhiều, hơn nữa vừa rồi đại phu cũng nói sau vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn, bây giờ thiếu gia hẳn nên tính toán xem chừng nào đến Lăng gia bảo một chuyến có lẽ hay hơn.”

Giang Tỳ Vân vuốt cằm, “Việc này đúng là quan trọng hơn thật, để tránh nhạc phụ đại nhân trách móc, đích thân ta đến mới có vẻ thận trọng.”

“Đúng vậy.”

“Trung thúc.”

“Thiếu gia.” – quản sự trả lời, đợi câu tiếp theo.

Giang Tỳ Vân lại rơi vào trầm mặc, đứng dậy khoanh tay nhìn ra cửa sổ, thân hình có vẻ đơn bạc mà trong trẻo, nhưng lạnh lùng.

Quản sự nhìn hẳn lớn lên từ tấm bé, tất nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, không khỏi mở miệng khuyên nhủ: “Thiếu gia đừng nghĩ nhiều, thiếu phu nhân cũng vì bệnh cũ chưa hết mà lại hứng gió lạnh cả đêm nên mới khiến bệnh tình thêm trầm trọng, chỉ cần điều dưỡng thật tốt, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

“Ta muốn yên tĩnh một lát.”

Quản gia nhìn hẳn một lát, rồi im lặng lui ra.

“Nuông tử, chúng ta đánh cược một chút, nếu ngày mai bệnh tình của nàng chuyển biến tốt, ta sẽ lên đường đi Lăng gia bảo, được không?”

Trong thư phòng yên tĩnh, Giang Tỳ Vân thì thảo một mình.

~~~~~***~~~~~

Hoa viên của Giang phủ cực kỳ lịch sự tao nhã, tụ tập lắm viên đặc sắc xinh đẹp của vùng đất Giang Nam.

Khúc kính thông u*, tiểu kiều lưu thủy*, thậm chí còn có một hồ nước thiên nhiên, giữa hồ xây một lương đình hình bát giác. Trong hồ đầy sen, mà mùa này chính là mùa hoa nở, gió nhẹ thổi, bích điệp bông bênh trên mặt nước, hoa sen vươn lên lay động trong gió, đẹp không bút nào tả xiết.

*khúc kính thông u: đường mòn quanh co dẫn vào nơi tĩnh mịch, có câu thơ là:

“Khúc kính thông u xứ,

Thiên phòng hoa mộc thâm.”

dịch nghĩa:

“Đường mòn quanh co dẫn vào nơi tĩnh mịch,

Thiên phòng nằm sâu trong đám cây hoa.”

trong đó “thiên phòng” là căn phòng tĩnh mịch chuyên dùng để ngồi thiền.

*tiểu kiều lưu thủy: “kiều” là cây cầu, “lưu thủy” là nước chảy, nguyên câu này là một câu tả cảnh của người Trung Quốc, nghĩa là: “cầu nhỏ nước chảy”, có câu thơ như sau:

“Khô đằng lão thụ hôn nha,

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia,

Cổ đạo tây phong sáu mã,

Tịch dương tây hạ;

Đoạn tràng nhân tại thiên nhai...”

dịch nghĩa:

“Cổ thụ cần côi trong chiều tối,

Cầu nhỏ nước chảy bên nhà,

Ngựa đi qua lối cũ,

Nắng chiều rơi rớt về (phía) tây,

Nơi thiên nhai có người đứng, thất ruột gan...”

trong đó, “nhai” nghĩa là vực.

Lương đình đã buông lụa mỏng, ngồi trong đình, thưởng thức cảnh đẹp động lòng trước mắt, Lăng Thanh Tuyết không những tâm trạng tốt mà tinh thần cũng khá hơn nhiều.

“Thiếu gia đã dặn nô tỳ rằng, nếu thân thể thiếu phu nhân khá hơn một chút, thì khi người cảm thấy buồn chán, có thể xem những cuốn sách này để giết thời gian.”

Nha hoàn cung kính đặt mấy quyển sách lên bàn đá trong đình.

Lăng Thanh Tuyết khoát tay, ý bảo cô ta có thể lui xuống.

Đúng lúc nha hoàn sắp rời khỏi lương đình, nàng bỗng nhớ tới một chuyện, liền hỏi: “Hình như mấy ngày nay ta không thấy Giang Tùy Vân, hán bạn gì thế?”

Nha hoàn cung kính trả lời: “Bẩm thiếu phu nhân, thiếu gia đã rời nhà lo chuyện buôn bán, lúc gần đi có nói là trễ nhất cuối tháng sẽ hồi phủ.”

“Ừh.”

Nha hoàn thấy nàng không nói gì nữa, thức thời lui xuống.

Thiếu phu nhân không thích người khác hầu hạ, dù miễn cưỡng cho người đi theo cũng chỉ trong vòng hơn mười bước, không được lại gần.

Lăng Thanh Tuyết hôm nay tinh thần khỏe khoắn, hiếm hoi được lúc nhàn nhã, nghĩ đến sáng sớm hôm đó, thái độ hưng phấn của Giang Tùy Vân mang theo chút kỳ dị.

Bọn họ biết nhau chưa lâu, nhưng trước mặt nàng hần đều thông dong bình thản, thông thường, người bị chọc đến cả người đều tức giận phần nộ đều là nàng.

Chuyện có thể làm hấn hưng phấn như vậy, lại còn ánh mắt hần nhìn nàng lúc ấy khiến bất an không ngừng lan ra trong lòng nàng.

Thân thể đang dần khỏe lại, phải mau mau rời khỏi Giang gia thôi, còn chân chừ nữa e rằng sẽ hết đường chối cãi.

Lăng Thanh Tuyết nhìn thoáng qua mấy quyển sách trên bàn, nhẹ nhàng bay xuống dưới, rời khỏi bàn đá, đến bên chiếu ngồi xuống, nội lực lưu chuyển toàn thân.

Nha hoàn ở ngoài xuyên qua tấm lụa mỏng thấy hành động này có chút kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh quan sát sự thay đổi này.

Nghe nói thiếu phu nhân bị gả nhầm vào phủ là người giang hồ, phải chăng thật như lời đồn, người giang hồ có thể đến vô ảnh, đi vô tung, có thể chường nát cự thạch, địch lại ngàn quân?

Tiểu nha đầu* đang suy nghĩ lung tung thì một người đáng điệu ung dung được hai nha hoàn đỡ đột nhiên xuất hiện trước mặt.

*tiểu nha đầu: cô gái nhỏ.

“Nô tỳ tham kiến lão phu nhân.”

“Thiếu phu nhân có ở trong đình không?”

“Bẩm có.”

Nghe được màn đối thoại này, Lăng Thanh Tuyết mở to mắt, đứng dậy ra khỏi đình.

“Lão phu nhân.” – nàng hơi cúi người thi lễ.

Giang lão phu nhân thấy nàng nhất định không chịu đổi xưng hô cũng không quá so đo, cười cười đánh giá nàng: “Hôm nay tinh thần con thật tốt đó, ta nghe người nói con đến đình ngắm cảnh nên liền ghé thăm con.”

“Thế ạ.” – Lãng Thanh Tuyết thân nhiên đáp lời, chẳng muốn nói nhiều.

“Đã quen chỗ chưa? Con là người phương bắc, có lẽ với ẩm thực nơi này còn lạ miệng không quen, có gì cần phân phó cứ bảo người dưới làm, đừng câu nệ gì cả.”

Lãng Thanh Tuyết cười điềm đạm, “Đa tạ lão phu nhân quan tâm, Thanh Tuyết đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, trời nam đất bắc cũng dùng chân không ít, về phần ăn uống, quả thật không có gì bất tiện.”

Giang lão phu nhân kéo tay nàng, vỗ nhẹ, cười nói: “Con đó, đứa nhỏ này, đã là người Giang gia chúng ta, lại còn khách khí như vậy, người ngoài không biết còn tưởng lão thái bà ta bắt nạt con đó nha.”

“Lão phu nhân đối với Thanh Tuyết rất tốt.”

“Từ hôm con vào cửa đến giờ, chúng ta vẫn chưa có cơ hội cùng ăn một bữa cơm, ta thấy thân mình con khỏe lên không ít, không bằng tối nay chúng ta cùng dùng bữa đi.”

Đối diện với lão phu nhân từ ái hiền lành, lời cự tuyệt không thốt lên nổi, Lãng Thanh Tuyết liền mỉm cười, gật đầu đáp ứng. “Vâng ạ.”

Hôm nay, khi bước vào phòng ăn, Lãng Thanh Tuyết mới biết mình bị lừa.

Nhà ăn rộng rãi, ánh nến sáng trưng như ban ngày đông ngẹt người, cả chủ lẫn khách ngồi la liệt, khoáng khác nàng tiến vào, tất cả mọi ánh mắt không hẹn mà cùng tập trung trên người nàng, làm người dày dặn giang hồ, đã từng trải qua bao hiểm nguy cả lớn lẫn nhỏ như Lãng Thanh Tuyết nàng lần đầu tiên có cảm giác luống cuống.

Giang lão phu nhân ngồi ghế chủ tọa nhìn nàng cười hiền lành, làm một bụng nghi vấn của Lãng Thanh Tuyết không thể nói ra miệng.

“Thanh Tuyết, lại đây nào, nơi này không có người ngoài đâu, đều là người trong tộc Giang thị chúng ta cả. Đây là Cửu thúc...” – Giang lão phu nhân nhiệt tình mà tự nhiên giới thiệu từng người một cho nàng.

Lãng Thanh Tuyết đã lơ leo lên lưng cạp không thể xuống, chỉ có thể hơi hơi xấu hổ cười cứng ngắc với mỗi người, trong lòng thầm nghĩ: Hồng Môn Yến bất quá cũng như thế này thôi.

Bữa cơm này nàng nuốt không trôi, khổ không nói nổi.

Dụng ý của Giang lão phu nhân đã thập phần rõ ràng, nhưng nàng đối với cuộc hôn nhân âm kém dương sai, nhằm lẫn tai hại này vẫn không chấp nhận, không nghĩ “đã lỡ đâm lao phải đành theo lao”.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, nàng hiểu sâu sắc việc nhanh chóng rời khỏi Giang gia, nếu không hậu quả càng khó lường.

Nàng cũng không muốn “không từ mà biệt”, như vậy chỉ chứng tỏ nàng đang chột dạ khiếp đảm mà thôi.

Hôm sau, khi Lãng Thanh Tuyết chưa kịp đến chính thức từ biệt lão phu nhân, trước mặt nàng bỗng xuất hiện mười vị đại chương quỹ.

“Lão phu nhân...” – nàng kinh ngạc nhìn lão phu nhân, chờ bà giải thích.

Giang lão phu nhân mỉm cười, thay nàng giới thiệu, “Đây là các vị chương quỹ của các cửa hàng ở phía nam của Giang gia, để bọn họ ra mắt thiếu phu nhân là hợp lẽ thôi.”

“Chào thiếu phu nhân.” – mười vị đại chương quỹ trầm miệng một lời.

Lãng Thanh Tuyết sắc mặt cương cứng, không hề đáp lại, chỉ tiếp tục nhìn lão phu nhân, nói: “Lão phu nhân, người cần gì phải khó xử cháu* như vậy?”

*người, cháu: như ta đã nói trong truyện nào ấy nhỉ, là trong tiếng Hoa, xưng hô giữa 2 người khi đối thoại chỉ có “wo” (ta, ta, cháu, con, mẹ, cha,...) và “ni” (bạn, anh, cô,...). “Wo” là ngôi thứ nhất, “ni” là ngôi thứ hai, cả 2 đều là số ít. Nên ở đây dịch suôn ra theo tiếng Việt và hợp với thái độ có chừng mực + giữ khoảng cách của Thanh Tuyết thì chỉ có thể là “cháu”, ko thể nào tự xưng là “con” được, mà ở đoạn dưới, chữ “mẹ” ta để lưu ý, là do Giang lão phu nhân cố tình xưng là “nuơng” =.

Nhưng Giang lão phu nhân lại có ý xuyên tạc lời nàng, “Thanh Tuyết, mẹ* biết con không hiểu việc kinh thương, trước giờ chỉ có thói quen hành tẩu trên giang hồ, nhưng sự nghiệp Giang gia lớn mạnh như vậy, mà con thân lại là thiếu phu nhân của Giang gia, có những người tất nhiên sẽ phải gặp, có những việc tất nhiên sẽ phải biết.”

Lãng Thanh Tuyết ánh mắt khó tin, muốn nói lại thôi, cuối cùng một chữ cũng không thoát ra từ làn môi như cánh hoa.

Giang lão phu nhân tươi cười đầy mặt tiếp tục giới thiệu lần lượt từng vị chương quỹ. Bà hiểu cô con dâu sẽ không làm bà khó xử trước mặt người ngoài, nên mới không sợ hãi gì mà dám làm vậy.

Kế tiếp, một chữ cũng không nhả ra, Lăng Thanh Tuyết chỉ lẳng lặng gật đầu, nét mặt không giận không vui, rất có vẻ bí hiểm, khó nắm bắt.

Đội mười vị chương quỹ cáo lui, khi trong phòng thu chỉ còn lại hai người: nàng và Giang lão phu nhân, Lăng Thanh Tuyết mới mở miệng nói thẳng: “Lão phu nhân, cháu không cần biết người có dụng ý gì, lúc này cháu chỉ muốn chào từ biệt người, rời khỏi Giang gia.”

Giang lão phu nhân “Ừ” một tiếng, không hề giữ lại, vẻ tươi cười vẫn chưa biến mất, “Vây con đi đường cẩn thận nha.”

Lăng Thanh Tuyết kinh ngạc liếc mắt xem xét bà, “Như vậy, Thanh Tuyết xin cáo từ.”

“Ừh.”

Nàng mang một đầu hoang mang vội vàng trở lại Tê Vân Tiểu Trúc, nơi ở của nàng và Giang Tùy Vân, cảm bực hành lý đã được nha hoàn chuẩn bị sẵn, ra khỏi phủ.

Ngoài phủ từ sớm đã có gã sai vặt cầm cương ngựa chờ sẵn.

Nhanh nhẹn phi thân lên ngựa, nàng ánh mắt phức tạp quay đầu nhìn đại môn của Giang phủ, sau đó khẽ quát một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, một người một ngựa chạy như bay rời đi.

Tại trà lâu, người hầu bưng trà nước miếng như mưa kể lại sự kiện “hot” nhất gần đây trong giang hồ.

Việc xuất giá của Lăng gia bảo nhị tiểu thư nơi Giang Bắc xảy ra biến cố bất ngờ, trên đường xuất giá gặp phải bão táp, trượt chân rơi xuống nước, rồi sau đó âm kém dương sai gả vào Dương Châu Giang gia* phủ giáp thiên hạ (*giàu có mức tiếng trong thiên hạ*).

Người nói khí thế dạt dào, một bộ như chứng kiến tận mắt, người nghe hứng thú dạt dào, hận không thể là nhân vật chính trong câu chuyện hấp dẫn kia.

Mà nhân vật chính của sự kiện này chỉ có một – Lăng Thanh Tuyết ngồi ở một góc trà lâu, dùng sức bóp mạnh chén trà trong tay, sắc mặt đông lạnh.

Hóa ra, đây là lý do Giang lão phu nhân không ngăn cản nàng.

Người người trong thiên hạ đều đã biết sự thật, bất luận chân tướng có thể nào đi nữa thì miệng thế gian cũng xói chảy vàng, tiêu hủy sạch sẽ ngay cả mẫu xương cũng chẳng còn.

Nàng – Lăng Thanh Tuyết, đã là thê tử danh chính ngôn thuận của Giang Tùy Vân.

Chuyện này làm nàng tức giận không thôi, mà lại vô kế khả thi.

Nàng bệnh ở Giang gia những nửa tháng, tin tức sớm truyền khắp giang hồ, duy chỉ có đương sự là nàng đến lúc này mới biết. Nàng không khỏi cười khổ.

Mẹ con Giang gia này quả nhiên là “nhất mạch tương truyền”. A!

Với tình hình này, nàng quyết định thật nhanh, không trở về Lăng gia bảo.

Lúc này trở về gần như tự chui đầu vào rọ, hiện giờ nàng chỉ có thể làm một việc, đó là tìm ra đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này, tiểu thư Lý gia.

Khi Lăng Thanh Tuyết tìm tới Vạn Sự Thông nổi tiếng trên giang hồ, lão một bộ “chờ đã lâu”, không cần hỏi câu nào, lập tức nói hết những tin tức mình biết cho nàng, “Cháu còn chưa ra giá nữa, chẳng lẽ lão không sợ cháu quyết sao?” – nàng nhin không được trêu ghẹo đôi phương.

Vạn Sự Thông cười nói: “Hôn sự của Nhị tiểu thư biến đổi bất ngờ, trong ván bài này lão đã kiếm được không ít, nên tin tức này xem như quà tặng miễn phí.”

Sóng mắt Lăng Thanh Tuyết chuyển động, nàng cười hỏi: “Chẳng lẽ lần này lão cũng thắng?”

Vạn Sự Thông gật đầu, “Người xưa có câu “*bất quá tam*”, mà nhị tiểu thư đã trải qua ba lần thất bại, lão biết lần thứ tư này ắt cơ duyên sẽ đến, sự thật chứng minh trực giác của lão vẫn chuẩn như vậy.”

“Xem ra cháu phải chúc mừng lão rồi.”

“Không dám, không dám, tất cả đều nhờ phúc của nhị tiểu thư, như vậy lão mới có thể tiến như vậy chứ.”

“Thế, ta không quấy rầy lão phát tài nữa, cáo từ.” – còn đứng đây, e rằng nàng sẽ không nhin được mà động thủ làm biến dạng vẻ mặt dương dương tự đắc của lão mất. Ba lần hôn ước đối với nàng là một loại tai nạn dị thường, thế mà trong mắt người khác lại trở thành trò cười, những năm gần đây, nàng đối với chuyện này vẫn rất chán ghét và thống hận.

“À đúng rồi, nhị tiểu thư.”

“Chuyện gì?” – Lãng Thanh Tuyết đã ra đến cửa, nghe hỏi liền quay đầu.

“Tề trang chủ đã tìm vị Lý tiểu thư này ở chỗ ta.”

Mâu quang chột lóe, nàng gật gật đầu, “Cám ơn đã cho cháu biết.”

Vạn Sự Thông nghiêng ngẫm nhìn nàng, “Nhị tiểu thư không muốn nói gì sao?”

“Không thể phụng bồi.” – nàng phi thường rõ ràng cự tuyệt việc cung cấp thông tin giải trí.

Rời khỏi nơi ở của Vạn Sự Thông, Lãng Thanh Tuyết dừng trước một ngã ba đường.

Trầm ngâm một lát, nàng kéo kéo dây cương, giục ngựa đi vào một trong hai ngã rẽ mới.

Vỗ lâm đại hội năm năm tổ chức một lần, năm nay phát thiệp mời bằng hữu giang hồ về Cô Tô.

Trên đường tới đây, nàng thấy thật nhiều nhân sĩ võ lâm.

Lãng Thanh Tuyết dắt ngựa trong Cô Tô thành, tìm nơi trọ.

Khách sạn lớn nhỏ dọc đường đều treo biển “hết chỗ” khiến nàng đành thở dài, rốt cuộc vẫn đến trễ.

Khi nàng dẫn ngựa ngang qua một tiểu lâu thật lớn, một tên tiểu nhị từ điểm chạy ra, ngăn nàng lại.

Về mặt Lãng Thanh Tuyết khó hiểu.

“Thiếu phu nhân, mời vào.”

Lãng Thanh Tuyết mím môi. Hóa ra đây là sản nghiệp của Giang gia. Nàng không nói gì, bỏ qua tiểu nhị, hướng tới phía trước tiếp tục đi.

“Nương tử.”

Khoảnh khắc nghe giọng nói này, Lãng Thanh Tuyết cảm thấy đầu to ra, gần như không có dũng khí quay lại nhìn.

Nàng trước cũng biết Tô – Dương hai châu cách nhau không xa, nàng tới nơi này, tám chín phần mười đụng phải người Giang gia, lúc này, xem ra nàng thật đen đủi, gặp ai không gặp, lại gặp đứa con của chủ gia đình Giang gia mà nàng muốn tránh còn tránh không kịp (*cái câu dài dòng này chỉ có 1 nghĩa thôi =. = là gặp Văn ca*).

“Nương tử.” – tiếng kêu gần hơn.

Nàng nắm chặt cương ngựa, xoay người, “Sao anh lại ở Cô Tô?”

Giang Tùy Vân nhìn nàng mỉm cười, nói như lẽ tất nhiên: “Ta nghĩ nương tử nhất định sẽ tham dự đại hội võ lâm, nên tới đây thật sớm để đợi nàng.” – Hắn nhìn cương ngựa trong tay nàng, “Nương tử.”

Lãng Thanh Tuyết vài phần bất đắc dĩ ném dây cương cho tiểu nhị vẫn đứng chờ một bên, cất bước tiến vào tửu lâu.

Đã đến thì trốn không thoát, vậy thì phải đối mặt thôi.

Nàng theo Giang Tùy Vân vào một nhà gian, thức ăn trên bàn chỉ còn non nửa.

“Phân phó đầu bếp làm thêm một ít thức ăn đem lên.” – Giang Tùy Vân dặn gã sai vặt đang đứng chờ sẵn ở cửa.

“Tiểu nhân đi liền.”

“Nương tử, mời ngồi.”

Lãng Thanh Tuyết gần như lười so đo cách xưng hô của hắn, kính tự ngồi xuống, rót chén trà.

Giang Tùy Vân kín đáo đánh giá nàng. Thần thái sáng láng này mới đúng là thần thái nàng nên có, bên ngoài mềm mại, bên trong lại ẩn ẩn vẻ hiên ngang của nữ tử giang hồ.

“Nương tử sao không trở về Lãng gia bảo?”

“Phụ thân đã biết ta bình an vô sự, trở về hay không cũng thế thôi.”

Giang Tùy Vân cười thấu hiểu, “Khách sạn trong thành đều đã đầy khách, tối nay nương tử tính ở đâu?”

Nàng liếc hắt một cái, “Ta có thể tự tìm chỗ ở sao?”

Hắn vẽ mặt sần sọc lấy lòng, “Việc nhỏ như vậy hãy để vi phu ra tay, nương tử không cần bận tâm?”

“VẬY HUYNH CỨ LÀM ĐI, CẦN GÌ HỎI NỮA?” – DỨT LỜI, NÀNG NHỊN KHÔNG ĐƯỢC TRỪNG HẮN.

“Ta thấy hỏi qua tốt hơn.”

“...” – LĂNG THANH TUYẾT UỐNG MỘT NGUM TRÀ.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, Lăng Thanh Tuyết chuyên tâm dùng cơm, mà Giang Tỳ Vân lại bày ra bộ dạng nhàn nhã, phần lớn thời gian đều thưởng thức trà xanh, tùy ý ngồi một bên.

Nàng biết hắn luôn nhìn nàng, không những thế, ánh mắt càng lúc càng can rở. Cuối cùng, không thể nhịn được nữa, nàng buông đũa, căm tức nhìn hắn: “Nè, huynh chưa từng thấy ai ăn cơm sao?”

Giang Tỳ Vân bình thần ung dung nói: “Đây quả thật là lần đầu vi phu ngồi cùng bàn dùng bữa với nương tử.” – giọng nói nhẹ nhàng, hắn cười khể: “Nương tử thật đẹp.”

Mặt Lăng Thanh Tuyết không tránh khỏi nóng lên, nàng hơi hơi lảng tránh ánh mắt hắn, “Không được nhìn nữa.”

“Ừh.” – hắn không phải thật tình hưởng ứng.

“Tề trang chủ, hạnh ngộ.” *(rất vui khi gặp lại)*

“Trình chương môn đừng khách khí.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng người hàn huyên làm hai người trong nhĩ gian đều ngẩn ra.

Giang Tỳ Vân theo bản năng nhìn thê tử.

Lăng Thanh Tuyết hơi hơi nhú mi, sau cái bữu môi lại tiếp tục uống canh của mình.

Giang Tỳ Vân vì phản ứng của nàng mà tâm trạng tốt hẳn, vì thế liền ngồi sát vào nàng, ôn nhu gọi, “Nương tử.”

Nàng thuận tay gấp một miếng thịt nhét vào miệng hắn, đôi mắt hạnh ả ả mấy phần uy hiếp, “Câm miệng.”

Giang Tỳ Vân cười cười nhai thịt trong miệng, ngoan ngoãn không nói nữa.

Khi hai người ra khỏi nhĩ gian, vừa khéo gặp những người ở cách vách ban này.

Nhất thời, không khí nơi hành lang trở nên càng quý dị.

Cuối cùng, vẫn là Giang Tỳ Vân lên tiếng, phá vỡ trầm mặc của đôi bên, “Tề trang chủ, đã lâu mới gặp.”

Tề Hạo Vũ chẳng nhìn đến hắn, chỉ tập trung vào Lăng Thanh Tuyết vẫn trầm mặc không nói gì, nhẹ giọng gọi: “Thanh Tuyết.”

Lúc này, Lăng Thanh Tuyết không thể không lên tiếng, “Tề đại ca, thật khéo.”

Giang Tỳ Vân tiến lên vài bước, lo lắng mà cố ý ngăn cản tầm mắt của Tề Hạo Vũ, “Trang chủ và bằng hữu dùng cơm tại đây, Giang mỗ thân là chủ nhà, bữa cơm này xem như Giang mỗ mời.”

Tề Hạo Vũ giọng nói có chút lạnh, “Không cần.” – Nói xong lại nhìn vào mắt Lăng Thanh Tuyết, rồi cùng hai người bên cạnh đi qua, xuống lầu tính tiền.

Bằng hữu của hắn cũng rời đi, nơi hành lang chỉ còn lại Lăng, Giang hai người.

Giang Tỳ Vân lắc đầu thờ dãi, “Chuyện này vẫn luôn là Giang mỗ then với Tề trang chủ mà.”

Lăng Thanh Tuyết liếc hắn, lẩm bẩm: “Nói gì thì nói, là ta chứ có phải ai khác, can hệ gì đến người ngoài đâu.”

“Vi phu sai rồi.” – hắn vui đùa khom người nói.

“Mặc kệ huynh.” – Lăng Thanh Tuyết xoay người xuống lầu.

Hắn cười đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khách đến trọ đều không còn phòng trống, nhưng ông chủ ở trọ nhất định vẫn sẽ có phòng, vì thế, hai người ở cùng một phòng, vợ chồng với nhau – đây rõ ràng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Có phòng dĩ nhiên sẽ có giường, đây là chuyện lớn nhất mà Lăng Thanh Tuyết hiểu.

Tầm mắt nhần nhá quanh phòng một vòng, cuối cùng đậu lại trên bàn.

Giang Tùy Vân cúi ngoái bào ra, móc lên giá áo, xỏ xỏ chân rồi ngoái lại nhìn nàng, “Nương tử, vẫn chưa nghỉ à?”

Lăng Thanh Tuyết đi lại bàn, lật bát trà lên, nhảy lên mặt bàn, ngồi khoanh chân.

“Nương tử...” – phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, rồi Giang Tùy Vân cười cười, “Sao phải thế?”

Lăng Thanh Tuyết mắt đிக்க tai ngơ.

Hắn đi qua, ngồi bên cạnh bàn, nhìn nàng thật gần.

Trầm tĩnh mà an tường, y như lần đầu gặp gỡ vào đêm động phòng.

Thời gian dần trôi, không biết đã bao lâu, lâu đến nỗi hơi thở của Lăng Thanh Tuyết đang nhắm mắt tĩnh tâm cũng trở nên không ổn, nàng rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà mở mắt ra, làn thu thủy liền chống lại một đôi mắt đang hứng thú dạt dào, nghe được hân nhẹ nhàng, bao dung khẽ gọi, “Nương tử.”

“Huynh không ngủ đi, chạy tới nhìn ta làm gì?”

“Nương tử khiến người khác muốn nhìn.”

“Huynh vờ ai đó vẽ một người càng đẹp mắt để ở đầu giường mà ngắm đi.” – nàng tức giận nói.

Nét tươi cười của Giang Tùy Vân nhiễm vài phần tà khí, “Cần gì phiền toái như vậy, chỉ cần nương tử lên giường ngủ, ta mở mắt ra là có thể nhìn thấy nàng rồi, hơn nữa bức họa chỉ là vật chết, mà nương tử lại là người sống sinh động hữu thần.”

“Đăng đồ tử*.” – nàng nhắc chân định đá hắn, khúc cuối lại dừng lại.

*đăng đồ tử: kẻ háo sắc, câu này dịch suôn ra là: “Háo sắc”, hoặc, “Kẻ háo sắc”.

Giang Tùy Vân tiện tay bắt chân nàng, buồn cười nói, “Vi phu chỉ đùa thôi, nương tử cần gì tức giận, rồi phiền não như vậy.”

Mí mắt Lăng Thanh Tuyết cụp xuống. Ngoài cửa sổ là ai?

Giang Tùy Vân vì nàng không phản ứng mà càng lớn mật thân thiết, tay nhẹ nắm lưng áo nàng, thì thầm, “Nương tử, về giường ngủ đi.”

Lăng Thanh Tuyết mí mắt không nâng, không nói một lời, nhanh gọn bắt lấy bàn tay đang làm càn ở lưng nàng xuống.

“Nương tử...” – phản ứng của nàng làm Giang Tùy Vân sinh nghi, dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng có thể xác định lúc này đây nàng sẽ không mạnh bạo đẩy hắn ra, hắn liền đánh bạo sáp lại, cực nhanh hôn vào tai nàng.

“Ngươi...” – nàng ôm mặt, vừa thẹn vừa giận trừng hắn.

Không bị ngăn cản, Giang Tùy Vân lập tức dang tay ôm nàng vào sâu trong lòng.

Lăng Thanh Tuyết đang định nổi cơn thì nghe được rõ ràng tiếng hành cây gậy từ cửa sổ đưa vào, cánh môi khẽ mân, ngoan ngoãn dựa vào ngực hắn.

Giang Tùy Vân càng chắc chắn có chuyện, nhưng nương tử chủ động “yêu thương nhưng nhớ” thế này mà lại bỏ qua thì chính là kẻ ngốc.

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng nổ rồi người giang hồ trong tửu lâu nghe động liền chạy ra, bên ngoài nhất thời ồn ào.

Lăng Thanh Tuyết trước tiên đẩy Giang Tùy Vân ra rồi đẩy cửa sổ ra ngoài.

Trong viện, một gốc cây đại thụ bị người một chưởng đánh gãy, mà thân ảnh xa xa đang rời đi ấy khiến nàng im lặng không nói gì. Tề Hạo Vũ, người muốn làm gì đây?

“Nương tử.”

Tiếng gọi dịu dàng quen thuộc, cước bộ quen thuộc, sau là nhiệt độ cơ thể quen thuộc, mới chẳng bao lâu mà hắn đã trở nên quen thuộc với nàng như vậy rồi? Tim Lăng Thanh Tuyết đập đập mạnh và loạn nhịp.

Mọi người nghe tiếng động lạ chạy đến chỉ thấy Giang Tùy Vân mặc trung y đang ôm Lăng Thanh Tuyết vào lòng, không khỏi theo bản năng nhìn những người khác rồi trở về phòng.

Cái cây kia vốn ở ngay trước cửa sổ phòng vợ chồng Giang thị, không cần nói cũng biết là ai làm.

Xem ra Kính Minh Sơn Trang trang chủ tựa hồ đối với thê tử huyệt này vẫn nhớ mãi không quên.

Sau khi trở lại phòng, Lăng Thanh Tuyết tránh khỏi tay của Giang Tùy Vân, yên lặng ngồi vào bên cạnh bàn.

“Nương tử __”, Giang Tùy Vân đến bên người nàng, “Là Tề Trang chủ ư?”

Nàng im lặng gật đầu.

“Hắn thật sự yêu nàng.” – hắn khẳng định.

Nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, khóe miệng khẽ cười chứa đựng vài phần châm chọc, “Ồ Tàn Hoài hắn có hồng nhan tri kỷ tương giao năm năm, hằng năm tất có một tháng ngủ lại chỗ mỹ nhân nọ, đây là bí mật đã được công khai trên giang hồ.” – nên hắn cũng biết.

“Có lẽ là nàng hiểu lầm, tri kỷ mà thôi.” – Giang Tùy Vân theo bản năng vì Tề Hạo Vũ mà nói chuyện.

Về mặt Lăng Thanh Tuyết nhất thời có chút cổ quái.

“Nương tử?”

Nàng quay đầu nhìn về cửa sổ, giọng hơi mơ hồ, “Ta từng nữ phần nam trang đi đến Tàn Hoài, khinh công của ta trong giang hồ nghe nói cũng được xưng danh trong bảng xếp hạng, mà khi nam nhân ý loạn tình mê là lúc khả năng phòng bị cực kỳ kém nhất.”

Cho nên việc cần nhìn hay không cần nhìn, nên nhìn hay không nên nhìn, nàng đều đã thấy. Giang Tùy Vân giật mình, hai tay đặt trên vai nàng, kéo nàng ôm vào lòng.

“Nếu với cô ấy hữu tình, vì sao không chuộc thân rồi cưới về? Nếu với ta có tâm, vì sao khi việc hôn nhân đã định lại vẫn còn dây dưa ngủ lại chỗ người khác? Nam nhân...” – nàng mạnh mẽ đưa tay đẩy hắn ra, thanh âm lạnh như băng mà tràn ngập khinh bỉ, “Động tình thì dễ, thủ thân mới khó.”

Lòng Giang Tùy Vân trầm xuống.

Nhưng thật ra Lăng Thanh Tuyết vẫn là đáng vẻ văn đạm phong khinh như cũ, “Thành Như tỷ tỷ trước đây có nói, tỷ muội như tay chân, nam nhân như quần áo, nhưng có vài loại quần áo vẫn không nên tùy tiện quơ quào mặc vào người vẫn hơn.”

Tô Li Lạc một tay chống cằm, từ trên nhìn xuống thấy Lăng Thanh Tuyết vẻ mặt tự nhiên mà ứng đối, bỗng dung cười đến nỗi run hết cả người.

Mà ánh mắt Giang Tùy Vân trước sau như một vẫn chỉ dừng trên người thê tử bên người.

“Muội biết ta đang cười chuyện gì à?”

“Việc có thể cười mới cười, tỷ cười gì, sao muội biết được?” – Lăng Thanh Tuyết không chút hoang mang đá vắn đề ngược trở lại.

Tô Li Lạc một đôi mị nhãn híp lại, “Muội muội, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tỷ gặp một nam nhân bảo bối như vậy, xem ra lần này gả sai nhưng đúng người nhà.”

Giang Tùy Vân trong lòng vừa động.

Từ khi Tô Li Lạc xuất hiện, Lăng Thanh Tuyết vẫn thông dong tự nhiên sắc mặt lại khẽ biến, thanh âm không tự giác lạnh vài phần, “Tỷ chỉ hay đùa.”

Tô Li Lạc cũng không để ý nàng, kính tay chào Giang Tùy Vân, cười nói, “Muội phu, tỷ tỷ ta tới chậm, tìm không thấy chỗ nào dừng chân, không biết muội phu sản nghiệp to lớn có thể tìm chỗ nghỉ cho tỷ không?”

Giang Tùy Vân lưu ý thần sắc của thê tử rồi chột nhìn Tô Li Lạc, tao nhã cười, “Cô nương là tỷ tỷ của nương tử ta, ta dĩ nhiên phải tìm một gian phòng cho tỷ chứ.”

Về mặt Tô Li Lạc càng tỏ ra quỵến rũ, cười duyên nói, “Ôi, quả nhiên không phải người bình thường nha, khó trách muội muội ta từ khi bước vào Giang gia liền trở nên khó vờn như vậy!”

Giang Tùy Vân nghe những lời này, nhất thời hiểu được cô gái nhìn như kẻ xinh đẹp phóng đảng này thực ra lại là nhân vật khôn khéo hơn người.

Mà Lăng Thanh Tuyết lại bị người ta nói trúng chỗ đau, ánh mắt nhìn Tô Li Lạc trở nên bất thiện.

Tô Li Lạc thấy thế, lại cười càng vui vẻ.

Giang Tùy Vân có chút chột hiểu nhìn hai người, hai người hẳn là bằng hữu chân chính.

~~~~~***~~~~~

Ban đêm, trăng sáng như gương.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ đối ẩm trong đêm, cảnh đẹp ý vui.

Vật áo hồng như lửa, bàn tay mềm như ngọc, mị nhãn lưu chuyển vòng quanh, dưới ánh trăng Tô Li Lạc tựa như yêu tinh bắt mắt hồn người.

Thế mà Giang Tùy Vân lại như cái gì cũng chẳng thấy, thông thả châm rượu, chậm rãi ẩm trà, khiêm tốn có lẽ.

“Muội phu, có muốn biết chuyện trước đây của Lăng muội không?”

Giang Tùy Vân nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Nàng hơn phân nửa là trong vòng nửa khắc không về được.”

Tô Li Lạc cười nói, “Muội phu, ta thích đệ ở chỗ đủ thông minh này đây.”

“Cô nương có tình kêu người dẫn nội tử đi, Giang mỗ nghĩ hẳn là có chuyện muốn nói với Giang mỗ ta.”

“Ừh, cũng không phải.”

“Mời cô nương chỉ giáo?”

“Ta nhìn ra được, muội phu thích Lăng muội.”

“Thật sự thích.” – hẳn thân nhiên bộc trực thừa nhận.

“Ngay thẳng, ta thưởng thức.” – Tô Li Lạc nâng chén rượu trong tay lên kính hẳn rồi một hơi cạn sạch.

Giang Tùy Vân bên này chỉ nhẹ mân môi, lại một ngụm trà ý nói cô tiếp tục.

“Đệ nhất định đã nghe nhiều lời đồn đại về tỷ.”

Nét tươi cười của Tô Li Lạc nhất thời thêm vài phần vui sướng khi người gặp họa, “Nói thật, sự gặp gỡ của hai người cũng có sự vi diệu trong đó, không hiểu thế nào mà âm kếm dương sai gả cho nhau, tỷ dù thế nào cũng muốn tới chứng kiến tận mắt một chút.”

Giang Tùy Vân không nghĩ gì cũng chẳng thốt ra từ nào. Cô gái này hiển nhiên là có chút độc đáo và thú vị.

“Lăng muội có từng nói qua mấy chuyện kia không?”

“Là những chuyện mà cô nương muốn kể ta nghe sao?” – hẳn không đáp mà hỏi lại.

Cô sóng mắt vừa chuyển, tiếng cười dễ nghe như chuông bạc đã vang lên, “Nếu đệ muốn nghe thì ta nói, Lăng muội có biệt hiệu là “*Tuyết ngọc phù dung*”, nhưng đoá phù dung này lại từng là hoa chi điều linh, dung nhan tấn hủy*.”

**hoa chi điều linh, dung nhan tấn hủy: hoa trở nên tàn úa thê lương, dung nhan bị hủy sạch.*

“Trên đời này ai cũng khó thoát khỏi sinh – lão – bệnh – tử, mỹ nhân bây giờ khi về già cũng tóc bạc da mồi như nhau cả thôi.”

Tô Li Lạc hiểu ý, cười cười, “Tỷ trong mắt đệ là thế sao?”

Hắn thông minh không đáp.

Cô cũng không truy cứu sâu, tiếp tục nói, “Vậy đệ nhất định không biết độc đó là do ta hạ.”

Giang Tùy Vân sững sốt.

Tô Li Lạc trên mặt có chút cảm khái, “Năm đó thiếu niên kia lập lời thề son sắt quyết không thay lòng với Lăng muội, thế mà khi thấy dung nhan nàng bị

hủy liền nhưng bộ lui binh.”

Về mặt của nàng vì nhớ lại quá khứ mà có vẻ nhu hòa, “Hai năm kể tiếp ta bị Lăng muội đuổi giết, từ Giang Bắc đến Giang Nam, từ đại mạc đến tuyết sơn. Kết quả là khi cô ấy gặp ta lúc bị người ám toán trọng thương đã cứu ta, đệ nói xem, muội ấy có phải rất kỳ quái không?”

Giang Tỳ Vân nghĩ đến thê tử nhà mình, bất giác cười ảm áp, “Nàng thật đáng yêu.”

“Các người thật nhàm chán.” – có người từ ngoài viện nhảy vào, váy áo màu tím dưới ánh trăng chậm rãi đi tới như tiên tử hạ phàm

“Muội muội, sao muội về sớm vậy.” – Tô Li Lạc cảm thấy hơi hơi tiếc nuối.

Lăng Thanh Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Vậy phải hỏi tỷ người tỷ cần tìm sao lại là một bao cỏ rồi.”

Tô Li Lạc nghe vậy không những không giận mà còn cười, đã thế tiếng cười không thể át được, nói, “Muội nói chuyện luôn hợp tính tỷ.”

Lăng Thanh Tuyết không trả lời, đến bên bàn ngồi xuống.

Giang Tỳ Vân đặt một chén trà xanh vào tay nàng.

Nàng thân nhiên liếc mắt nhìn hán, cầm lấy chén trà.

Tô Li Lạc kín đáo nhìn hành động không lời của hai người, ánh mắt càng chan chứa ý cười.

Nhẹ nhấp vài ngụm rượu, cô hơi quý dị liếc Giang Tỳ Vân một cái, tiếp theo nghiêng người qua Lăng Thanh Tuyết, dùng thanh âm đủ để người ngoài nghe được kể tai nói nhỏ với nàng, “Muội muội, với ánh mắt nhìn người chưa ai lọt sỏ của tỷ, khẳng định vị muội phu này chưa bao giờ cá nước thân mật* cùng ai...”

** cá nước thân mật: ơ hơ, chắc ai cũng hiểu rồi hén >”*

“Khụ khụ...” – Lăng Thanh Tuyết một miệng trà bị sặc, ho đến nỗi vẻ mặt đỏ bừng, đôi mắt xéch cũng ảm ảm lệ nhìn cô đầy oán trách.

Giang Tỳ Vân bên cạnh mặt cũng xấu hổ, không còn vẻ tự tại bình tĩnh mọi ngày.

Tô Li Lạc kiêu mị che miệng cười, mị nhãn dừng ở hai người, ngữ khí ái muội nói: “Tỷ tỷ ta cũng chỉ là nói thật, muội muội phản ứng cũng mạnh quá đi.”

“Câm miệng.” – Lăng Thanh Tuyết nghiêng răng buông hai chữ.

Tô Li Lạc lại lơ đã, tiếp tục nói: “Muội muội biết không, lần đầu tiên song tu luôn để lại ấn tượng khó phai trong lòng người ta, khiến người ta nhớ mãi không thôi á.”

Giang, Lăng hai người mặt đỏ như mặt trời ban trưa.

Thấy thế, Tô Li Lạc nhân cơ hội “đổ dầu vào lửa”, nói: “Nếu muội phu không được, tỷ tỷ ở đây có chút thuốc may ra có thể hỗ trợ muội nữa đó?”

Giang Tỳ Vân không thể nhịn được nữa, đặt chén xuống, ngồi thẳng dậy, “Tô cô nương nên có chừng có mực.”

“Ai nha, mỹ nam tử tức giận rồi.” – Tô Li Lạc che miệng, học điệu bộ tú bà, cười khẽ.

“Tô Li Lạc...” – Lăng Thanh Tuyết vỗ lên bàn, cái bàn liền đổ sụm thành một đồng đá không rõ hình dạng.

Giang Tỳ Vân kinh ngạc, đảo mắt nhìn đồng đá vụn, trong lòng bỗng có cảm giác may mắn. Nếu bản thân hán may mắn lãnh một chưởng này, chỉ sợ giờ phút này e rằng hồn đã về đến Tây thiên rồi.

“Muội muội thật chẳng đáng yêu chút nào, dọa người ta sợ nha.” – Tô Li Lạc vỗ vỗ nhẹ ngực, oán trách trừng mắt nhìn.

Lăng Thanh Tuyết âm thầm hít thở sâu, áp chế nổi tức giận, từng chữ một nói: “Đêm đã khuya, mọi người giải tán, ai về phòng người nấy thôi.”

Giang Tỳ Vân nhanh chóng nắm tay thê tử kéo đi.

Lăng Thanh Tuyết kinh ngạc, chưa kịp phản ứng đã bị hán kéo đi.

Tô Li Lạc đứng giữa đồng đá vụn cười đầy thâm ý.

Khi Lăng Thanh Tuyết phát hiện cơ thể có điều bất thường vào lúc tối muộn cũng là lúc có một ngọn lửa từ hạ thân nhen nhóm, rồi chạy toàn thân, đốt sạch lý trí, nàng miễn cưỡng bình ổn tâm trạng, định ngồi xuống tĩnh tâm.

Áp lực từ thân thể trên giường truyền qua làm đôi mi thanh tú khẽ nhủ lại, không khỏi hỏi: “Giang Tỳ Vân, huynh có khỏe không?”

Hai tay Giang Tỳ Vân nắm chặt cạnh giường, cắn răng không dám mở miệng.

Không thấy hắn trả lời, nàng lo lắng, nhảy khỏi bàn, đi đến bên giường.

Lúc đến trước giường, bàn tay nàng do dự một lát, cuối cùng vẫn xúc màn lên, đập vào mắt là hình ảnh hắn đang cắn nát môi dưới, khuôn mặt tuấn tú đỏ rực một cách không tự nhiên, mồ hôi thành giọt to tướng trên trán, khăn trải giường nhàu nát.

“Giang Tỳ...” – chữ cuối cùng chưa ra khỏi miệng, nàng đã bị người trên giường ôm cổ, đè dưới người.

Hắn vội vàng xé rách xiêm y của nàng, cắn lung tung trên gáy nàng, lý trí đã bị đốt sạch, chỉ còn dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt.

Bàn tay Lăng Thanh Tuyết vừa chụp đến gần cổ hắn, phút cuối lại suy sụp buông xuống, than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại.

Trong giây phút hắn xuyên qua thân thể nàng, tay nàng hung hăng chộp cánh tay hắn, để lại hai dấu tay đỏ tươi, mà hắn lúc ấy lại chẳng còn cảm thấy đau đớn gì, chỉ có khoái cảm mãnh liệt như sóng triều tràn đầy tâm trí.

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên len qua cửa sổ chiếu vào chiếc giường duy nhất đang buông màn trong phòng.

Trong màn, một cặp uyên ương đang say giấc nồng.

Mỉ mắt Lăng Thanh Tuyết khẽ rung, nàng chậm rãi mở mắt, bàn tay đưa lên che bớt ánh sáng chói mắt bên ngoài.

“Nương tử...” – kẻ đang ôm chặt lưng nàng nói mê bằng giọng trầm thấp.

Từ khi nhận thức hắn, nàng vẫn bị hắn gọi như thế, nhưng hôm nay hai chữ “nương tử” vào tai nàng lại có tư vị rất khác.

Hắn vốn rất tuấn tú, lúc này đôi mắt nhắm chặt, có vẻ có vài phần trẻ con, khóe miệng vương nét cười thỏa mãn dịu dàng, làm Lăng Thanh Tuyết nhớ lại đêm qua hắn “cần mẫn” làm việc như thế nào, mặt thoáng chốc nóng đến mức có thể chiêm trứng, theo phản xạ muốn tránh né vòng ôm của hắn.

Giang Tỳ Vân mở hai mắt còn đang mơ màng, sau đó dần dần thanh tỉnh, nhìn người trong lòng mặt đỏ như gấc chín, tràn đầy yêu thương mỉm cười: “Nương tử dậy sớm thế.”

Lăng Thanh Tuyết nhắm chặt mắt, “Buông ra.”

Hắn không những không buông, mà da thịt chỗ hai người tiếp xúc lại nảy sinh phản ứng, một ngọn lửa nóng dồn xuống một chỗ nào đó, hắn khẽ cắn gáy nàng, níu non: “Nương tử, lại một lần nữa được không...”

Lăng Thanh Tuyết xấu hổ, quăn bách đến cực điểm, làm bộ muốn đẩy hắn ra xa.

Giang Tỳ Vân nhanh nhẹn xoay người đè lên nàng, một nụ cười xấu xa hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú, chậm rãi sát lại gần nàng: “Nương tử, phù dung trường noãn, xuân tiêu khô đoán*...”

*phù dung trường noãn, xuân tiêu khô đoán: đêm xuân ngắn ngủi, ý nói là thời khắc mây mưa ban đêm quý giá, phải biết trân trọng và tranh thủ ý mà >”

Chưa dứt lời, đôi môi hắn đã hạ xuống cánh môi anh đào hồng nhuận, áo ngủ bằng gấm bị vứt dưới đất, hai người tiếp tục mây mưa bất thường trên giường, cùng lên đỉnh vu sơn.

Sau khi chấm dứt, Lăng Thanh Tuyết nằm trước ngực hắn, mệt nhọc thở, cả người mềm yếu đến nỗi không mở mắt lên nổi, mặc hai bàn tay hạnh kiểm xấu trên đùi của người mình, một chữ cũng không muốn nói.

Thể xác và tinh thần đều thỏa mãn, Giang Tỳ Vân âu yếm giai nhân trong lòng, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều là xuân tình, nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, đến khi có người không kiên nhẫn được nữa, lấy khuỷu tay huých một cái, lúc này mới cười sung sướng, không lái nhái nữa.

Khi hai người tỉnh lại đã là sau giữa trưa.

Giang Tỳ Vân rời giường, ra khỏi phòng gọi người chuẩn bị nước ấm, quần áo và hàng hóa.

Sau khi tắm nước ấm, Lăng Thanh Tuyết toàn thân đau nhức đã vơi bớt, sau khi đổi quần áo liền bước qua bình phong đến trước bàn, chải tóc.

Không lâu sau, Giang Tỳ Vân đã tắm rửa sạch sẽ ở gian phòng khác đi đến, đứng sau lưng xem nàng chậm rãi chải mái tóc vẫn còn ẩm ướt, từng sợi tóc mềm mượt thật dài chảy qua kẽ tay.

Thấy nàng định búi sơ theo thói quen thành kiểu tóc của thiếu nữ chưa lập gia đình, hần nhẹ nhàng lắc đầu, cầm búi tóc lên chia làm hai, nói, “Để huynh.”

Hần hơi ngại, cộng thêm lạ lẫm chậm rãi nghịch mái tóc dài của nàng, kết quả là sau vài lần thất bại mới búi được thành kiểu tóc của phụ nữ, tự đắc cười cười, hơi hơi vuốt cằm, “Nương tử thật đẹp.”

Lăng Thanh Tuyết chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hần, không nói gì.

“Nét đẹp từ nội tâm, đẹp trong lòng, không phải ở bề ngoài.” Hần bổ sung.

“Tô Li Lạc đâu?” – nàng đột nhiên hỏi một câu không liên quan gì.

Giang Tỳ Vân ngẩn ra rồi cười khẽ, “Tô cô nương tới hôm qua đã đi rồi.” – người giang hồ thật là kỳ quái mà.

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Cô ấy không chạy, muội mới thấy kỳ quái đó.”

“Nương tử định làm gì cô ấy?”

“Không liên quan đến huynh.” – nàng đứng dậy đẩy hần ra, định ra khỏi phòng.

Hần thấy thế đưa tay giữ chặt nàng, “Nương tử không ăn cơm sao?”

Lăng Thanh Tuyết giẫy khỏi tay hần, không quay đầu lại, nói: “Bây giờ muội không muốn nhìn thấy huynh.” Sau đó đi ra cửa.

Giang Tỳ Vân định gọi, dậm bước định đi theo, nhưng cuối cùng, cái gì cũng không nói, việc gì cũng không làm. Trong lòng nàng nhất định còn có khúc mắc, thôi thì trước mắt cứ để nàng tự suy nghĩ, dù sao thì thời gian cũng dư dả mà!

Nửa tháng sau đó, Giang Tỳ Vân chưa từng gặp lại thê tử, cũng không có tin tức gì của nàng.

Tuy nhiên, không lâu sau, giang hồ đồn đãi, rằng “tuyệt ngọc phù dung” ngàn dặm lưng bắt hái hoa tặc lừng lẫy trên giang hồ, cuối cùng trước khi đến Ngọc Môn Quan đã giết chết hần.

Khi nhận được tin này, Giang Tỳ Vân đang ở Vân Nam Đại Lý tuần tra sản nghiệp nhà mình, đối mặt với thân sắc quái dị trên mặt chường quấy đang theo cùng, hần lại tao nhã cười, vẫn đậm phong khinh nói: “Hái hoa tặc là bại hoại giang hồ, giết hần xem như là vì dân trừ hại rồi.”

Trở lại biệt viện sau khi tuần tra, hần lại âm thầm thờ dài nơi thư phòng không một bóng người. Nàng làm vậy khác nào giận chó đánh mèo đầu. Không thể xuống tay với Tô Li Lạc liền tìm người khác cho hả giận, thật sự với hành vi này hần vừa ưu thương vừa vui mừng, chẳng biết cái nào nặng hơn.

Hái hoa tặc? Hần nhủ chặt mày thành một đường, đối với mục tiêu trút giận của thê tử vô cùng có ý kiến. Nàng – một nữ nhân, lại lúng bấn hái cái gì hoa cái gì tặc, huống hồ chính nàng lại là một giai nhân nũng nịu, thật sự là kỳ cục!

Ngày hôm sau, gã sai vặt của Giang Tỳ Vân đưa cho hần một tờ giấy.

“Từ đâu tới đây?”

“Từ tên khát cái ngoài cửa ả.”

Giang Tỳ Vân hồ nghi mở ra, vừa nhìn thấy mắt đã sáng ngời.

Trên đó là tin tức mới nhất của thê tử, nàng đang đến núi Thanh Thành tế bái sư phụ đã mất.

Địa điểm và thời gian thập phần rõ ràng, quả nhiên có thể nói là tin tức đầy đủ, ở dưới là một ấn ký hình đồng tiền, có khắc ba chữ “Vạn Sự Thông”.

Ấn triệu độc môn của giang hồ Vạn Sự Thông!

Giang Tỳ Vân không rõ lắm, vì sao Vạn Sự Thông lại cung cấp thông tin này cho hần, nhưng hần thật cao hứng, muốn tìm tới chỗ của thê tử.

Người giang hồ hành tung mơ hồ, tìm kiếm họ là công việc thập phần hao tâm tốn sức, về điểm này hần gần đây nhận thức rất sâu sắc rồi.

Hần ngay lập tức chuẩn bị hành lý chạy ngay tới núi Thanh Thành.

Nga Mi thiên hạ tú, Thanh Thành thiên hạ u*.

Hai câu này nêu lên hai ngọn núi nổi tiếng của Tứ Xuyên.

Sấp tới Trùng Dương*, bước chân vào rừng núi Thanh Thành, trong lòng Lăng Thanh Tuyết tràn đầy thương cảm.

Mười ba tuổi nàng học nghệ tinh thông xuất sư xuống núi, mười bốn tuổi sư phụ từ già cõi trần, những năm gần đây và hàng năm về sau, nàng đều đứng ngày lên núi Thanh Thành, tế bái trước mộ sư phụ.

Sơn kính thông u*, các cây cổ thụ to cao với những tán lá rậm rạp che trời, chân đạp lên tảng đá thấp bên đường, Lăng Thanh Tuyết cảm y thuần trắng chậm rãi mà đi.

Nhưng khi đến mộ phần của sư phụ lại ngẩn ra.

Năm rồi, cỏ hoang mọc um tùm che lấp cả mộ, năm nay lại sạch sẽ thoáng đãng, trước mộ còn có hoa quả, tiền vàng cúng bái đầy đủ.

Nàng mang một lòng kinh ngạc nhìn đến mao lư cách đó không xa, sau khi phi thân vài cái đã đến trước cửa.

Vừa đẩy cửa ra, phản ứng đầu tiên của người trong nhà là hoảng sợ, sau đó nhìn rõ người đến là ai, lại lập tức chuyển thành vẻ mặt kinh hãi, “Thiếu phu nhân, ngài quả nhiên đến đây.”

Lăng Thanh Tuyết sợ run. Là gã sai vặt bên người Giang Tỳ Vân.

“Sao người lại ở đây?” – ánh mắt không tự chủ quan sát một vòng, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cảm giác mát mát lướt qua trong lòng.

Gã sai vặt vội vàng nói: “Bẩm thiếu phu nhân, thiếu gia bị bệnh, hôm qua mới được người đem xuống lưng chừng núi, em ở chỗ này chờ thiếu phu nhân, xin người dù có chuyện gì cũng đừng bỏ đi.”

Lòng Lăng Thanh Tuyết căng thẳng, “Hắn bệnh à?”

“Dạ vâng, thiếu gia không quen với khí hậu vùng núi cao, nhiễm lạnh mà vẫn không chịu xuống núi chạy chữa, hôm qua sốt cao, tiểu nhân liền sai người đưa thiếu gia xuống núi, trong lúc hôn mê thiếu gia vẫn gọi thiếu phu nhân, vì vậy tiểu nhân đành ở lại chỗ này chờ.”

“Dẫn ta đi gặp thiếu gia.”

“Vâng.”

Lăng Thanh Tuyết sợ gã sai vặt bước đi chậm chạp, liền nắm lấy lưng áo hắn dẫn hắn xuống núi.

Khi bọn họ xuống núi, tới nhà nông nơi Giang Tỳ Vân ở nhờ, liền thấy hắn sốt cao vẫn chưa giảm, đại phu cũng hết đường xoay sở, nói thẳng là bản thân y thuật không tinh, sợ sẽ chậm trễ việc cứu chữa bệnh nhân.

Lăng Thanh Tuyết khẩn trương kiểm tra người Giang Tỳ Vân, bị bàn tay cực kỳ nóng của hắn dọa sợ, vội vàng kêu to, “Giang Tỳ Vân.”

Giang Tỳ Vân đang mơ màng nghe được tiếng kêu hoảng hốt của người mình nhớ thương, vô ý thức ní non, “Nương tử...”

Đôi mi thanh tú của Lăng Thanh Tuyết trói chặt, chợt nhanh nhẹn mặc quần áo cho người đang nằm trên giường, sau đó với lấy áo khoác khoác vào cho hắn, phân phó gã sai vặt, “Cho người đi xe vào thành, tìm một vò rượu vàng.”

“Vâng ạ.” – gã sai vặt đã hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, răm rắp tuân theo mệnh lệnh.

Không lâu sau, bọn họ đã ngồi trên xe ngựa, trong xe, Lăng Thanh Tuyết cầm miếng khăn thấm rượu vàng lau người cho Giang Tỳ Vân.

Dường như biết người bên cạnh là ai, thân thể của Giang Tỳ Vân thật thả lỏng, mà nét mặt cũng dịu đi rất nhiều.

Đến khi bọn họ đến thành trấn gần nhất, tình hình của Giang Tỳ Vân đã ổn định hơn rất nhiều, khiến lòng của Lăng Thanh Tuyết cũng buông lỏng được một chút.

Đại phu trong y quán một lần nữa chuẩn bệnh, kê thuốc cho hắn.

Lăng Thanh Tuyết túc trực trước giường Giang Tỳ Vân, tay bị hắn nắm chặt hơi đau đau nhưng vẫn không giãy ra, để mặc hắn nắm.

Không lâu sau, thuốc đã sắc xong nhưng miệng Giang Tỳ Vân vẫn mím chặt, không thể uống thuốc được.

“Thiếu phu nhân...” – gã sai vặt nhìn nàng cầu cứu.

Lăng Thanh Tuyết hạ mắt, tiến đến, “Đưa thuốc cho ta.”

Gã sai vặt vội vàng giao chén thuốc trên tay cho nàng.

Nàng nhủ mày nhìn thuốc trong bát, miệng lập tức liền cảm thấy đắng đắng, nhấp môi dưới rồi hớp một ngụm, sau đó cúi người mớm thuốc cho trượng phu.

Gã sai vật ở một bên xem đến nỗi trợn mắt há hốc mồm, sau hắn nghĩ phi lễ chớ nhìn, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, làm như chính mình không tồn tại.

Độ mấy ngụm sau, Lăng Thanh Tuyết mặt phản ứng hồng trừng mắt nhìn người trên giường. Hắn vậy mà lại nghĩ nàng hôn hắn, còn đưa đầu lưỡi dò xét tiến vào miệng nàng nữa chứ.

Hung hăng trừng mắt, nhìn nhìn bát thuốc còn một ít trong tay vài lần, nàng khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn một ngụm lại một ngụm mớm hết cho hắn, không vì kẻ càn quấy đùa giỡn mà chậm trễ việc cứu chữa cho hắn.

Một chén được được mớm hết cũng là lúc nàng muốn kiểm một cái động để chui vào, trốn thật kỹ trong ấy.

“Được rồi, người đi trước đi, lên trần xem có khách sạn nào không, chút nữa lại về đây với chúng ta.”

Gã sai vật nhận mệnh mà đi.

Lăng Thanh Tuyết tiếp tục túc trực bên Giang Tuy Vân vẫn đang hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi Giang Tuy Vân hoàn toàn tỉnh táo trở lại đã là chuyện của hai ngày sau, vừa mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy thê tử đầu dựa vào tường ngủ say, sắc mặt nhuốm vài phần mệt mỏi, dù đang say giấc nồng mà đôi mi thanh tú vẫn nheo lại.

Hắn lại nhìn đến tay mình, ừm, vẫn đang nắm chặt tay nàng. Hèn gì nhìn quần áo trên người nàng cứ như mấy ngày rồi chưa thay, búi tóc trên đầu cũng không còn gọn gàng.

“Chàng tỉnh rồi à?” – Cảm nhận được cử động của người trên giường, chỉ trong phút chốc, hai mắt Lăng Thanh Tuyết đã mở ra, thấy hắn thật sự đã tỉnh lại, nàng không khỏi mừng ra mặt.

“Làm nương tử vất vả rồi.” – hắn áy náy nhìn nàng.

Lăng Thanh Tuyết đưa tay sờ sờ trán hắn rồi mới yên lòng, “Đồ ngốc này, có chỗ nào không thoải mái không? Thiếp đi mời đại phu.”

Giang Tuy Vân mỉm cười, nắm tay nàng kéo đến bên ngực, mỉm cười, “Ta khỏe lắm, chỉ cần nương tử ở bên người, ta liền vô cùng khỏe mạnh.”

Lăng Thanh Tuyết không nhìn được đảo mắt một vòng.

“Nương tử, đừng đi nữa, được không?” – giọng nói chứa chan hy vọng.

“Thiếp có việc mà...” – nàng giải thích.

“Nương tử.” – thanh âm rất nhẹ, nhưng ý chỉ trích lại nồng đậm.

Vì thế, nàng im lặng, dưới ánh mắt sáng quắc mà chăm chú của hắn, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Giang Tuy Vân nở nụ cười, ôn nhu nói: “Nương tử mau mau đi rửa ráy rồi nghỉ ngơi đi, ta ổn rồi, nàng đừng lo.”

Lăng Thanh Tuyết nhìn chính mình, không cự tuyệt, rời khỏi phòng, phân phó người chuẩn bị nước tắm.

Khi nàng tắm rửa sạch sẽ, trở lại phòng, thì gã sai vật đã giúp Giang Tuy Vân ăn nhẹ, đang bẩm báo việc gì đó với hắn.

Vừa nhắc thấy nàng, hắn lập tức ngậm miệng, Giang Tuy Vân nói: “Cứ nói tiếp đi.”

Gã sai vật nhìn nhìn thiếu phu nhân, thấy nàng không có gì khác lạ, yên tâm nói tiếp, Lăng Thanh Tuyết ngược lại, đối với chuyện buôn bán không có hứng thú, vì thế bước sang một bên, hướng đến đồ ăn đang bày sẵn cho nàng.

Nàng ăn rất chậm, gắp sai vật lại nói cực nhanh, kỳ lạ thay, khi nàng ăn xong, hấn vẫn chưa nói xong, nàng vô thức nhú nhú mày. Thế mới biết, người đòi chỉ biết Giang gia phú giáp thiên hạ, nào biết đằng sau vinh quang là vất vả nhường nào.

“Hôm nay nói đến đây thôi, thiếu gia vừa tỉnh dậy, sức khỏe vẫn chưa hồi phục, không thể lao lực quá độ được.” – cuối cùng, nàng vẫn là không chịu được, lên tiếng.

Gã sai vật nhìn nàng, rồi dò ý thiếu gia.

Giang Tùy Vân nét mặt thoải mái, cười, “Nghe lời thiếu phu nhân đi, ta cũng cảm thấy hơi mệt mệt rồi.”

Gã sai vật liền thông minh cáo lui.

“Nương tử.” – hấn dựa vào đầu giường, gọi nàng.

Lăng Thanh Tuyết mắt đécc tại ngo.

Đôi mắt Giang Tùy Vân lấp lánh ý cười, tiếp tục gọi: “Nương tử.”

Cứ thế này, nàng không trả lời không được, “Chuyện gì?”

Hấn ngoắc ngoắc nàng, “Lại đây với ta.”

Mặt nàng nóng lên, cả người không hề nhúc nhích.

“Thế để vi phu qua vậy.” – vừa dứt lời hấn đã dợm xuống giường.

Lăng Thanh Tuyết đành phải đứng dậy đi qua.

Nàng vừa qua, đã bị người nào đó kéo lại, không đứng vững được, ngã vào lòng hấn. Nàng muốn đứng dậy lại bị hấn giữ chặt, cuối cùng nàng đành bất động.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài hầy còn ướt nước của nàng, thấp giọng nói: “Nương tử, chúng ta ở bên nhau cả đời như vậy được không?”

Người trong lòng hơi cứng lại một chút, sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Giang Tùy Vân cũng không hỏi tới, nhưng vẫn duy trì tư thế thân mật này, cảm thụ sự ấm áp giữa hai người.

Mãi đến khi Lăng Thanh Tuyết vòng tay ra sau ôm hấn, trong lòng hấn liền mừng như điên, biết đây là câu trả lời của nàng.

“Nương tử.”

“Vâng.”

Cả khuôn mặt Giang Tùy Vân bừng sáng một nụ cười sung sướng, đây là lần đầu tiên nương tử đáp lời hấn khi hấn gọi nàng như vậy.

“Nương tử,” – hấn cọ cọ, “Ta rất nhớ nàng.”

“Chàng còn chưa khỏe kìa.” – nhận ra hấn đã động tình, Lăng Thanh Tuyết nhẹ nhàng giúp hấn.

Hấn kề sát tai nàng, điều chỉnh giọng nói thấp đến mức chỉ hai người nghe được, nói: “Ta không phải bị bệnh chỗ đó.”

Lăng Thanh Tuyết cả khuôn mặt đều phỉếm hồng.

“Nương tử...” – giọng nói vốn thanh nhã của hấn, nay ần ần hương vị tình dục.

Nàng xấu hổ nhắm mắt lại, buông tay ra không nắm tay hấn nữa, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Trong buồng rất nhanh liền vang lên âm thanh ái muội khi nam nữ dây dưa, hơi thở quấn quýt lấy nhau, khi hấn lần lượt thẳng tiến vào trong, nàng khẽ ngâm, khi động tác của hấn ngày càng điên cuồng mãnh liệt, nàng dịu dàng đón nhận, nhận hết tất cả tình ý của hấn.

Một lần nữa cọ trán vào nhau, cùng thở hổn hển, tình ý tràn ngập căn phòng nhỏ.

Hấn ôm nàng nói nhỏ, “Nương tử, nàng nói xem, sang năm liệu chúng ta có cây cải đầu đỏ dưới gối* không?”

Nàng tựa đầu lên ngực hấn, không nói.

Hấn xấu xa cười to, “Xem ra vi phu phải thật cố gắng mới được à, nương tử, chúng ta lại ôn bài nào...”

Nàng lấy khuỷu tay thúc vào người hắn.

Trong tiếng cười sang sảng, Giang Tỳ Vân lại bắt đầu một “trận đấu” mới với vợ yêu của mình.

Giang Tỳ Vân và thê tử như hình với bóng, gắn bó keo sơn.

Dù đa số thời gian Lăng Thanh Tuyết đều ngồi một bên đọc sách, nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng vẫn bầu bạn bên cạnh, tâm tình Giang Tỳ Vân liền trở nên rất tốt.

Biết thê tử bị say tàu, nên thiếu gia Giang gia lớn lên nơi vùng sông nước quyết định bỏ thuyền buồm vạn dặm mà thay bằng đi bộ.

Đường về nhà vì thê tử ngán hóa dài, hắn vẫn vui vẻ chịu đựng.

Một ngày kia, khi bọn họ vừa vượt qua chân núi, liền gặp cường đạo.

Giang thiếu gia mỗi lần xuất hành đều đem theo hộ vệ, nhưng bọn cường đạo này dường như lại không phải hạng hơi hợt võ công thô thiển, bởi vậy khi song phương giao đấu, nhất thời lâm vào thế giằng co.

Gã sai vặt Nhạc Thanh thỉnh thoảng lại nhìn nhìn về phía toa xe, hắn ngầm đánh giá, chỉ cần thiếu phu nhân ra tay, bọn cường đạo này nhất định không phải là đối thủ.

Tình hình hơi hơi căng thẳng, Lăng Thanh Tuyết đang ngồi trong xe bị âm thanh đánh nhau kinh động, đẩy cửa muốn bước ra.

Giang Tỳ Vân thấy thế, ôm chặt nàng, không đồng ý, nói: “Có hộ vệ lo rồi, nàng ngồi yên đi.”

Lăng Thanh Tuyết không muốn giải thích nỗi lo lắng trong lòng, chỉ đơn giản giẫy tay ra khỏi tay hắn, chui ra bên ngoài.

Giang thiếu gia không thể không đi theo.

Vừa bước chân ra, đã thấy thê tử như bướm vờn hoa, thân ảnh mơ hồ loáng cái ở bên này, loáng cái ở bên kia, lên lên xuống xuống, không bao lâu sau, chiến sự đang ở thế giằng co liền nghiêng về một phía.

Nhưng anh hùng của Giang gia, người đem chiến thắng về cho Giang gia, Lăng Thanh Tuyết, mặt mũi hơi hơi tái nhợt, che miệng vọt đến một góc, vịn vào cây đại thụ, bắt đầu ói không ngừng.

“Nương tử...” – Giang Tỳ Vân tay chân rối loạn.

Nha hoàn vẫn luôn đi theo hầu hạ hai người dường như nhìn ra manh mối, kéo thiếu gia qua một bên, nói nhỏ mấy câu.

Khiến Giang Tỳ Vân đang tâm hoảng ý loạn chợt trở nên vô cùng vui sướng, chạy đến bên thê tử, thân mật hỏi: “Nương tử, trong người rất không thoải mái à?”

Lăng Thanh Tuyết khoát tay, mặt nhanh thành một cục, “Mùi máu tươi...” – Việc lạ à nha, trước đây chưa bao giờ bị vậy mà.

“Nương tử, để ta đỡ nàng lên xe nghỉ một chút.”

Nàng gật đầu, theo hắn trở lại xe.

Đến khi bọn họ đến thành trấn kế tiếp, sau khi đã tìm được chỗ trọ, Giang Tỳ Vân mới mời đại phu tốt nhất trong thành đến xem cho nàng.

Lăng Thanh Tuyết không hiểu ra sao cả, nhìn hắn.

“Phu nhân, mời đưa tay phải ra.” – đại phu ôn hòa nói.

Vẫn nghi hoặc như trước, nàng đưa tay phải ra.

Sau khi bắt mạch, đại phu cười tủm tỉm, nói với Giang Tỳ Vân đang đứng chờ bên cạnh: “Chúc mừng công tử, tôn phu nhân đã hoài thai.”

Lăng Thanh Tuyết ngây người.

Giang Tỳ Vân thì mừng như điên, “Nhạc Thanh, lấy mười lượng bạc thưởng cho đại phu.”

“Lão hủ đa tạ công tử.”

“Đây là việc dĩ nhiên, dĩ nhiên thôi.” – nét cười trên mặt Giang Tỳ Vân đã hoàn toàn không thể che giấu.

Đợi mọi người đều đi hết, hắn ngồi xuống giường, ôm thê tử, “Nương tử, chúng ta có bé bi rồi.”

Lăng Thanh Tuyết mỉm cười xoa bụng, nét mặt vẫn vương vẻ khó tin.

Giang Tuyền Vân nói vào tai nàng, “Ta cố gắng như vậy, đây là điều tất nhiên thôi.”

Nàng lập tức khinh bỉ hắn, “Không đứng đắn.”

“Mẹ biết tin này, nhất định sẽ vui lắm đây.”

Lăng Thanh Tuyết chỉ cười cười, không nói.

Giang Tuyền Vân đặt tay lên bụng nàng, khát khao nói: “Sau này chúng ta sẽ sinh thật nhiều bé bi, như vậy chúng sẽ không cảm thấy cô đơn.”

Giọng nói chất chứa cô đơn tịch tịch, nàng nắm tay hắn. Hắn là con trai độc nhất của Giang gia, cũng là đứa con duy nhất của vợ chồng lão gia, tuy mọi yêu thương chăm sóc đều dồn cho hắn, nhưng vẫn không khỏi lăm lăm lúc thấy cô đơn.

“Ừa.” nàng nhẹ nhàng đáp ứng.

Giang Tuyền Vân vui mừng vô hạn, hôn lên mặt thê tử, “Một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

“Nghe tay nào.”

Nhìn cử chỉ trẻ con của hắn, nàng bất giác bật cười.

Giang Tuyền Vân mặc kệ nàng, quyết tâm lôi kéo nàng cùng làm trò trẻ con với hắn.

“Nương tử, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời, không cho nàng rời khỏi ta và con.”

Nàng mỉm cười nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

~~~~~***~~~~~

Khi hai vợ chồng Giang Tuyền Vân trở lại, Dương Châu đã vào đông.

Đáng lẽ bọn họ không chậm chạp như vậy, chỉ vì Giang thiếu gia ngăn cản thận, vạn cẩn thận lo lắng cho thê tử bảo bối đang mang thai của mình, mà Giang lão phu nhân cũng hết sức duy trì như thế, nên đoàn người cứ đi một tí lại ngừng, ngừng một lúc lại đi.

Cuối cùng, nếu không phải Giang thiếu phu nhân ý kiến về hành trình dài đằng đẳng này quá nhiều, e rằng bọn họ đến cả lễ mừng năm mới cũng không thể ăn ở Dương Châu.

Sau đó, khi trở lại Giang phủ, bước vào Tê Vân tiểu trúc, Lăng Thanh Tuyết liền cảm thấy ngạc nhiên hoảng hốt, không tin vào những gì trước mắt.

Những tì nữ xinh đẹp trong tiểu trúc không còn một ai, thay vào đó là những vú già trung niên mặt mũi đôn hậu giản dị.

“Giang Tuyền Vân.” – nàng theo thói quen gọi cả họ lẫn tên của hắn.

Giang Tuyền Vân lên tiếng trả lời, “Chuyện gì vậy nương tử?”

“Nè...” – nàng chỉ chỉ vú già trong viện.

Hắn “A” một tiếng, không cho là đúng nói: “Nương tử đang mang thai mà, những tì nữ nhỏ tuổi khiến thức nông cạn, hơn phân nửa hầu hạ không tốt, để những người phụ nữ lớn tuổi một chút, có kinh nghiệm hầu hạ nàng vẫn ổn hơn.”

Là thế này à? Ánh mắt Lăng Thanh Tuyết đầy hoài nghi.

Một đường vào phủ, nàng thấy những tì nữ trẻ tuổi vừa nhắc thấy Giang Tuyền Vân đã nhanh chân lẫn mất, cứ như hắn là ôn dịch không bằng.

“Nương tử, chú ý dưới chân, đi chậm thôi.” – Giang Tuyền Vân như bảo vệ bảo vật bằng gốm, trân quý mà dễ vỡ, cẩn thận diu nàng.

Lăng Thanh Tuyết cau mày, mặc hắn chuyện bé xé ra to.

Mãi đến lúc bước qua cửa phòng, chờ nàng ngồi lên giường, Giang Tuyền Vân mới buông tha nàng, rời khỏi tiểu trúc lo việc của mình.

“Thiếu phu nhân, mời lau mặt.”

Nàng gật đầu, nhận lấy khăn vải từ tay bà vú, lau lau mặt thật sạch.

“Thiếu gia phân phó rằng, nếu thiếu phu nhân nói muốn nghỉ một chút, thì chờ phòng bếp đưa nước ấm lên, tắm rửa sạch sẽ rồi hãy nghỉ, thiếu gia còn phân phó đầu bếp trong phủ chuẩn bị canh ngọt bổ dưỡng, chút nữa sẽ mang tới...”

Lăng Thanh Tuyết mặt không chút thay đổi nghe hết lời bà, rồi phớt lờ nét mặt kinh ngạc của bà, dứt khoát đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Trước kia, nàng không biết một người đàn ông có thể nhiều lời tới mức nào, giờ thì nàng đã tận tai “hường thụ” – thật khủng bố.

“Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy?” – hai bà vú phía sau vội hỏi.

“Tân bộ.”

Các bà vú trong viện lẫn các vú già đang theo sau cùng trợn mắt há hốc mồm nhìn thiếu phu nhân nhà mình chỉ điểm nhẹ mũi chân trên mặt đất một chút, sau đó phi thân lên một cây đại thụ trăm tuổi, chọn một chạc cây thật lớn, ngồi xuống.

Những áng mây trắng vắt ngang qua bầu trời xanh ngắt, khiến lòng người trở nên bình thản lạ.

Khi Giang Tuyền Vân nhận được tin báo, vội vàng chạy đến, in vào mắt là cảnh tượng các vú già lo lắng bu quanh gốc cây đại thụ.

Trái lại, người trên cây, vẻ mặt nhàn nhã dựa vào thân cây, ngồi xếp bằng thẳng lưng, tay đặt trên đùi, những dây tua rua của ngọc bội bên hông bay bay theo gió.

Giang Tuyền Vân bị hình ảnh đẹp như tranh vẽ trước mắt làm ngơ ngẩn, bất giác bước chân gấp gáp cũng dừng lại, lẳng lặng từ xa xa nhìn nàng.

“Giang Tuyền Vân” – người trên cây chậm rãi nói, thoát nghe có vẻ vân đạm phong khinh, nhưng Giang Tuyền Vân vẫn nhận ra được chút hờn giận ẩn chứa trong giọng nói lãnh đạm này. “Thiếp sinh ra ở giang hồ, lớn lên ở giang hồ, không phải là thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, lại càng không phải là chim hoàng yến trong chiếc lồng son, chàng làm như thế, thiếp có thể thích nghi thế nào?”

Nhận ra sự cảnh cáo của nàng, ánh mắt hần khê biến, bình thản ung dung nói: “Nương tử, vi phu cũng chỉ lo lắng cho nàng mà thôi.”

“Giữ lại nỗi lo lắng vô vị của chàng đi, để lại hai người trong viện là được rồi, những người còn lại chuyển sang hầu người khác.”

“Phu nhân đã có lời, vi phu cung kính không bằng tuân mệnh.”

Người ngoài thấy thiếu gia mà bọn họ vẫn tôn sùng xem những lời của nương tử là khuôn vàng thước ngọc mà nghe theo, tất cả đều ngạc nhiên không nhỏ.

“Hai người ở lại, những người còn lại đều lui ra cả đi, ta sẽ nói quân sự phân công vị trí mới cho các người.” – Giang Tuyền Vân nhanh chóng giải quyết rắc rối do hấn gây ra.

“Vâng.” – hết thấy đều nghe lệnh, người nên ở thì ở lại, người phải đi thì đi ngay.

“Nương tử, bây giờ nàng hấn là nên xuống chứ?”

“Phong cảnh trên này rất đẹp.”

“Trời đã trở lạnh rồi, nương tử lại đang mang thai nữa, chưa kể nàng cũng đã vất vả bốn ba mấy ngày liền rồi, ta nghĩ nên nhanh chóng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vẫn hơn.”

Lăng Thanh Tuyết nhảy từ trên cây xuống, hai tay khoanh trước ngực, đi lướt qua hấn, ngay cả một ánh mắt cũng không cho hấn.

Giang Tuyền Vân tự biết mất mặt, sờ sờ mũi, hiểu rõ là đã thật sự chọc giận nàng.

Lăng Thanh Tuyết đi thẳng về phòng, trước sau vẫn nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, không khỏi nhú mày, “Chàng đi theo thiếp làm gì?”

“Ta muốn vào trò chuyện với nương tử.”

“Có gì để nói đâu?”

Giang Tuyền Vân lại gần nàng, nắm tay nàng cùng ngồi xuống giường, đoạn nói, “Giang gia chúng ta huyết mạch đơn bạc, vì vậy mỗi khi phu nhân mang thai trong nhà đều như lâm đại địch, thật sự không phải vi phu chuyện bé xé ra to đâu, mà là...” – hấn ngàn lời cũng không giải thích rõ được.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Thanh Tuyết là kinh ngạc nhìn hấn, sau đó là giật mình, sau nữa là cảm thấy trong lòng thoải mái, cuối cùng là vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt tay mình kia, “Phàm là chuyện trên đời, tất nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, chàng xem, từ ngày thiếp gả cho chàng, vẫn luôn khỏe mạnh, chưa từng gặp chuyện xấu nào, không phải sao?”

Giang Tuyền Vân nhìn nàng, một lát sau vẫn không nói gì, vất vả lắm mới tìm lại giọng nói của mình, bắt đầu đi nói, “Nương tử, vi phu phát hiện ra, nàng thật am tường thuật đã kích người.” Quả thật một nhát trúng đích, đã thương người không cần đao kiếm.

Phản ứng của Lăng Thanh Tuyết lại là cười khiêm tốn, nhẹ nhàng đáp trả, “Thiếp thân học từ tướng công mà.”

Diễn xuất của nàng khiến hắn cười to.

Kỳ thật, nương tử nhà hắn nói đùa cũng thật hài hước. (*xin lỗi hai người =. = ta đây không thấy hài chút nào @@*)

Hào môn đại trạch, tường cao nhà sâu đã thành công che mưa chắn gió, ngăn chặn ánh đao kiếm vũ nơi giang hồ, khiến “tuyệt ngọc phù dung” một thời từng tung hoành ngang dọc trên giang hồ nay trở thành thiếu phụ bình thường hiền dịu.

Lăng Thanh Tuyết không để tâm lắm đến chuyện giang hồ, nên khi nhận được lá thư từ người nào đó vất vả đưa tới, nàng mới ngạc nhiên như vậy.

Vạn Sự Thông gửi thư cho nàng làm gì đây?

Để thỏa mãn trí tò mò, nàng chậm rãi mở thư ra đọc, sau đó nét mặt dần dần biến đổi.

Từ hoài nghi đến kinh ngạc rồi lại tức giận, cuối cùng một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Thì ra là thế!

Nàng bừng tỉnh đại ngộ, lòng ấm áp, vị ngọt len lõi vào tận tim. Người đàn ông này cũng thật cẩn thận quá mức, nàng chẳng lẽ lại là hạng người không phân rõ phải trái như thế sao?

Đến khi Giang Tuy Vân từ bên ngoài trở về, liền nhìn thấy thê tử tựa tiểu phi tiểu ngỗng trên ghế nhìn hắn, lúc này mới cảm thấy có gì khác lạ. “Nương tử, hôm nay nàng sao thế?”

“Giang Tuy Vân, chàng lại đây.” – nàng vẫy vẫy tay.

Hắn ngoan ngoãn nghe lời đi qua.

“Thiếp có chuyện muốn hỏi chàng.”

“Nương tử cứ tự nhiên.” – hắn ra vẻ “đã hỏi tất đáp”, thiếu điều vỗ ngực ầm ầm, ưỡn ngực chờ câu hỏi.

Lăng Thanh Tuyết rót cho chén trà rồi trao cho hắn, lúc này đây Giang Tuy Vân bắt đầu cảm thấy bất an.

Nàng làm như không có gì to tát, bình tĩnh cầm chén trà của mình, nhẹ nhàng thổi, nhấp một ngụm, rồi mới từ từ chậm rãi mở miệng, “Hạ nhân trong viện tất cả đều đổi thành các vú già, tất cả đều vì chuyện thiếp mang thai sao?”

Giang Tuy Vân dù lòng khê nhúc nhích, biểu hiện ra bên ngoài vẫn thong dong: “Chuyện cũ như vậy có gì đâu để nương tử nhắc lại?”

“Cũng không có gì, chỉ là, có một vị lão bằng hữu* nói cho thiếp biết một chuyện nào đó thôi.”

*lão bằng hữu: bạn già.

“Lão bằng hữu?”

Nàng đẩy phong thư qua.

Giang Tuy Vân vừa thấy đồng tiền ấn ký ở góc thư, mặt lập tức đen thui.

Sau khi đọc thư, hắn cúi đầu khẽ than. Hắn đáng lẽ phải biết từ trước, dù có ngăn chặn thông tin, thì nàng thân là người giang hồ, chưa kể nàng lại có những bằng hữu “chỉ e thiên hạ không loạn” như người này, cuối cùng rồi cũng đến tai nàng thôi.

Hắn hắng hắng giọng, “Nương tử, nàng biết lời thiên hạ đáng sợ đến mức nào mà, tin vĩa hè chỉ nên nghe rồi cười thôi, không nên dính líu sâu vào, sẽ không tốt cho thân thể lắm” – hắn chỉ là *phòng cháy còn hơn chữa cháy*, không muốn nàng vì tí nữ này mà nhớ tới những chuyện không vui trong quá khứ khiến trong người không thoải mái. Hơn nữa, chuyện này hắn cũng cảm thấy không cần nói cho nàng biết. Yêu nàng, dĩ nhiên sẽ chỉ mong nàng an an ổn ổn, vui vẻ thoải mái ở dưới đôi cánh che chở của hắn mà thôi.

Lăng Thanh Tuyết cười nhìn hắn, “VẬY à, như vậy, gần đây thiếp không nhìn thấy bất kỳ tí nữ nào bên cạnh chàng, chuyện này cũng là giả sao?” Không phải giả sai vật thì là các vú già, nếu không thì là quân sự hoặc tiên sinh ở phòng thu chi.

“Tí nữ thì cũng chỉ là hạ nhân thôi, bên người ta có việc gì cần đều sẽ có người hầu hạ, không phải không có tí nữ là không thể làm.”

“Hóa ra là thế à?” – nàng làm như hiểu ra, nhìn hắn.

Hắn còn kiên định gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Lăng Thanh Tuyết cười, ghé đến sát hấn, nhẹ nhàng dịu dàng hỏi: “Như vậy, vì sao trên phố lại đồn rằng Giang thiếu phu nhân ghen tuông, không thể chịu đựng dù chỉ nửa tí nữ trẻ tuổi xinh đẹp bên người trưởng phu, bằng không, nếu bị nhìn thấy, cô ta nhất định sẽ mất tâm mất tích, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy?”

“Đồn đãi mà thôi, sao có thể tin? Nương tử từng chịu đựng những lời đồn đãi ác ý một thời gian dài, chẳng lẽ không hiểu cảm giác của vi phu?”

“Thiếp có thể hiểu.” – nàng vừa nói vừa duỗi thẳng người.

Giang Tỳ Vân nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Lăng Thanh Tuyết vẫn chưa buông tha, “Thiếp có thể hiểu lời đồn sai lệch không đáng tin tưởng, nhưng cô nhân có nói *“không có lửa làm sao có khói”*, chẳng lẽ chưa từng làm chuyện gì khiến người khác nghi ngờ, tất sẽ không có những lời đồn như vậy.”

“Vi phu cũng chỉ sợ nương tử hiểu lầm mà thôi.” – hấn cẩn thận trả lời.

Lăng Thanh Tuyết vâng vâng những họa tiết trên chén sứ men xanh, trầm mặc không lên tiếng.

Giang Tỳ Vân cẩn thận quan sát sắc mặt nàng. Đại phu nói, phụ nữ có thai tâm trạng đều không ổn định, rất dễ suy nghĩ miên man, mà nương tử nhà hấn lại trải qua rất nhiều chuyện người thường không ai chịu nổi, hấn vì thế không thể không cẩn thận, lo lắng khẩn trương như đang dò dẫm bước đi trên miếng băng mỏng.

“Giang Tỳ Vân.” Sau một hồi trầm mặc, Lăng Thanh Tuyết gọi.

“Nương tử.” Hấn chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, chờ nàng chỉ trích.

Nàng chỉ khẽ nhếch môi, buông chén trà trong tay xuống, hướng đến bên giường, vừa đi vừa nói, “Thiếp mệt rồi, ngủ chút nha.”

Giang Tỳ Vân ngạc nhiên nhìn nàng nằm xuống giường, hồi lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần

Ồ, chuyện gì cũng không phát sinh!

~~~~~***~~~~~

Ba tháng nháy mắt trôi qua, cỏ xanh đâm chồi, vạn vật hồi sinh.

Lăng Thanh Tuyết bụng bầu mấy tháng cùng mẹ chồng đi lễ Phật, sự kiện này khiến dân chúng ham bát quái ở thành Dương Châu náo nức, khắp nơi mong chờ, chen chen lấn lấn để được tận mắt thấy người đàn bà đánh đá hay ghen tỵ trong truyền thuyết, Giang thiếu phu nhân.

Thế nhưng, đến khi cỗ kiệu dừng lại, bà vú đỡ người trong kiệu bước ra, con mắt của tất cả mọi người thiếu điều rơi xuống đất hết.

Hiện ra trước mắt mọi người, nàng mắt ngọc mây ngải, bụng hơi nhô lên, mặc dù đã có mang mấy tháng lại không quá mập, ngược lại, lại có thêm vài phần phong tình.

Thiếu phụ xinh đẹp như vậy không thể nào là đồ phụ trong truyền thuyết được.

Lăng Thanh Tuyết muốn tự tay đỡ mẹ chồng, lại bị lão phu nhân ngăn lại không cho làm, không những thế còn bảo vú chăm nom nàng, luôn miệng dặn nàng cẩn thận dưới chân.

Cuối cùng, nàng đành phải nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân.

Đúng lúc hai mẹ con Giang gia vừa đi ra khỏi đại điện sau khi bái Phật, đột nhiên một bóng người nhỏ nhắn thướt tha từ chỗ các phu vác kiệu chạy ra, quỳ gối trước mặt lão phu nhân.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Thanh Tuyết là đẩy mẹ chồng ra sau lưng để bảo vệ, nhanh đến mức mọi người đều không thấy rõ động tác của nàng, chỉ há hốc mồm kinh ngạc.

“Lão phu nhân, thiếu phu nhân, van xin các người, xin các người cứu tiểu thư nhà ta, Tiểu Hồng xin các người...”

Đối diện với cô gái áo xanh không đầu không đuôi không ngừng cầu cứu này, Lăng Thanh Tuyết không biết làm sao cho phải, đưa mắt sang hỏi ý mẹ.

Giang lão phu nhân hơi bình thần nhìn nha đầu đang không ngừng đập đầu kia, thanh âm vài phần lãnh đạm, nói: “Lý gia các người cũng là nhà phú gia, tiểu thư nhà người nếu có chuyện gì, Lý gia cũng không nên mặc kệ cô ấy, sao lại đổ lên đầu Giang gia chúng ta, huống hồ hai nhà chúng ta cũng đã chẳng còn liên quan đến nhau nữa.”

Lý gia? Lăng Thanh Tuyết hơi hơi dăm chiêu nhìn tiểu nha hoàn vẫn đang không ngừng đập đầu.

“Lão phu nhân, nô tì thật sự không còn cách nào khác, lão ta nhà ta vì tiểu thư đào hôn nên đã giận dữ cắt đứt quan hệ với tiểu thư, mà tiểu thư lại bị người ác bắt buộc phải bán mình...” – Tiểu Hồng khóc không thành tiếng, nước mắt không ngừng rơi.

“Cô ấy không phải đi với người yêu sao? Người nọ sao lại để chuyện như vậy xảy ra?” – Lăng Thanh Tuyết nhũm mày nghi ngờ. Những chuyện này nàng đều biết được từ miệng Vạn Sự Thông.

Tiểu Hồng lệ rơi đầy mặt, cổ không lau nữa, phần hận nói: “Gã đàn ông vô si kia đến tột cùng chỉ muốn tiền tài của tiểu thư mà thôi, hết ăn lại nằm, cuối cùng lừa lấy tất cả trang sức của tiểu thư, không những thế còn bán tiểu thư vào thanh lâu.”

Hai mẹ con Giang gia liếc nhau, không chen ngang.

“Sau lại có người bao dưỡng tiểu thư, tiểu thư nghĩ đến cuối cùng cũng đã tới hồi thái lai, không ngờ người đó mới đúng là ác ma thật sự.”

Nói tới đây, thân hình Tiểu Hồng không ngừng run rẩy, như nhớ lại chuyện gì vô cùng đáng sợ.

Sau đó, Lăng Thanh Tuyết thấy ánh mắt cô ta cứ hướng về phía mình, nghi ngờ liền trở dậy. Chẳng lẽ việc này có liên quan đến nàng?

Quả nhiên, Tiểu Hồng nói tiếp: “Thiếu phu nhân, nô tì biết tiểu thư nhà mình không đúng, nhưng cô đã là Thiếu phu nhân, Tề Trang chủ sao vẫn cứ cố chấp tra tấn tiểu thư nhà nô tì, dù sao cô cũng không thể nào lại gả cho hắn, thiếu phu nhân, xin cô thương xót, đi cầu tình với Tề Trang chủ, để hắn thả tiểu thư nhà nô tì với.”

Tề Hạo Vũ?

Lăng Thanh Tuyết lòng giật mình. Nàng chỉ ở Giang gia an thai có mấy ngày, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

“Thanh Tuyết, chúng ta hồi phủ thôi.” – Giang lão phu nhân nắm chặt tay con dâu, ngăn nàng đi đỡ Tiểu Hồng dậy.

“Mẹ __” Lăng Thanh Tuyết không đồng ý, gọi khê.

Giang lão phu nhân quay lại, nhìn tượng Phật trong điện, giọng điệu trở nên mềm mỏng hơn, “Thanh Tuyết, không phải mẹ lòng dạ sắt đá, việc này Vân nhi cũng đã từng nói với Tề Trang chủ, hậu quả lại càng đáng sợ, hắn không những không buông tha, mà còn làm sự tình nghiêm trọng thêm, cho nên, việc này chúng ta tốt nhất đừng nhúng tay vào nữa, tránh để càng lúc càng khó cứu chữa.”

“Thiếu phu nhân, cô đi nói nhất định có thể, Tề Trang chủ yêu cô như vậy...” – Tiểu Hồng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Lăng Thanh Tuyết, cả kinh, lời nói bị cắt ngang.

“Cô nương ăn nói cẩn thận dùm, ta đã là người có chồng, những lời này truyền đến tai tướng công e rằng không tốt lắm.”

“Nô tì lỡ lời, nhưng mà, thiếu phu nhân, xin cô, nô tì xin cô nhất định phải cứu tiểu thư.” – Tiểu Hồng liều mạng dập đầu.

“Tiểu thư nhà cô đang ở đâu?” – Lăng Thanh Tuyết bình tĩnh hỏi.

Tiểu Hồng mừng rỡ, vội nói. “Ở Hàng Châu.”

“Làm sao cô đến Dương Châu được?”

“Nô tì trốn ra, nô tì...” – Tiểu Hồng lòng đầy chua xót, đối với quãng đường chật vật trốn chạy tới Dương Châu, không hề muốn nghĩ tới.

Lăng Thanh Tuyết nói: “Cô đối với tiểu thư nhà mình thật có lòng.”

“Mạng của nô tì là do tiểu thư cứu, vì tiểu thư, nô tì có chết cũng cam lòng.”

“Cho nên, lúc trước, vì cô ấy hại người, cũng là tình nguyện.” – Lăng Thanh Tuyết đột nhiên thay đổi, thanh âm cũng lạnh vài phần.

Tiểu Hồng co người lại, “Thiếu phu nhân...” – lúc ấy không phải vẫn đang hôn mê sao?

Lăng Thanh Tuyết thân nhiên cười: “Tuy ta mơ hồ nhưng vẫn nhớ rõ giọng nói của cô, hẳn cô là người giúp ta gả vào Giang gia nhỉ?”

“Vâng.” – đầu Tiểu Hồng càng cúi thấp.

“Lúc ấy tiểu thư nhà cô có nghĩ đến hậu quả khi người khác bị gả thay không?”

Tiểu Hồng đầu cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn, xấu hổ vô cùng. Nếu hôm nay Lăng nhị tiểu thư lấy chồng khổ sở, cô ta và tiểu thư sẽ làm gì?

Đúng vậy, cô ta không tưởng tượng nổi, cũng không dám tưởng tượng.

“Lúc ấy ta cũng đang mặc giá y, các người có nghĩ cho ta không?” – Lăng Thanh Tuyết lại tiến thêm một bước.

Tiểu Hồng á khẩu, không trả lời được.

“Nếu lúc ấy các người đặt mình vào vị trí người khác để nghĩ một chút, có lẽ cục diện hôm nay đã không thế này.” – giọng nói của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng vẫn vương vất một chút không đành lòng.

Đúng là cái gọi là đã sai càng thêm sai, một bước sai, bước nữa càng sai, tiểu thư Lý gia nói cho cùng cũng là một kẻ đáng thương.

Lăng Thanh Tuyết khẽ thở ra một tiếng than, đi ngang qua cô ta, giọng sớt lại, “Ta sẽ hẹn gặp Tề Trang chủ.” – Đây đã là việc nhiều nhất nàng có thể làm rồi.

Tiểu Hồng quá đổi vui mừng, “Đa tạ thiếu phu nhân.”

Lăng Thanh Tuyết không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đối với việc vợ yêu định gặp đối tượng kết hôn hụt, Giang Tuyền Vân dù ngoài mặt không nói gì, trong lòng lại vô cùng không muốn, yêu cầu duy nhất của hắn là, ngày hôm đó cho hắn đi cùng.

Kết quả, khi người truyền tin quay về đã nói rằng, Tề Trang chủ chỉ yêu cầu một mình Thiếu phu nhân đi mà thôi.

Mười lăm phút trước khi Lăng Thanh Tuyết lên kiệu, Giang Tuyền Vân vẫn *nhắm mắt theo đuôi* đằng sau, không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Con sáo sớm đã sang sông rồi, sao hắn mãi vẫn chưa hết hy vọng? Làm người sao lại có thể cứng đầu cứng cổ như vậy?”

Lăng Thanh Tuyết thở dài trong lòng. Lúc trước chẳng lẽ nàng không nghĩ như vậy sao?

Bây giờ nghĩ lại chuyện trước đây, cảm giác duy nhất của nàng là ngọt ngào, nàng mỉm cười.

“Giang Tuyền Vân, tốt nhất là chàng về đi, nhìn cách nói của chàng là thiệp biết, chàng mà đi theo thì sự e rằng không thành mất.”

“Ta lo cho nàng.” - ở cùng một chỗ với hắn.

“Tuy thiệp đang mang thai, nhưng khả năng tự vệ vẫn có thừa.” – nàng trấn an hắn.

Ánh mắt Giang Tuyền Vân không cam lòng pha lẫn giữa nỗi lo lắng, nhưng cuối cùng hắn vẫn dừng bước, nhìn thê tử lên kiệu đến chỗ kẻ địch.

Nhạc Thanh từng bước đến gần, nhỏ giọng đề nghị: “Thiếu gia, chúng ta có thể len lén đi theo mà.”

Hai mắt Giang Tuyền Vân sáng lên, gõ nhẹ cây quạt lên đầu gối sai vặt, cười nói: “Nói rất đúng, chúng ta có thể len theo.”

Quản sự, Trung thúc, sáng suốt không lên tiếng. Dù ông tuyệt đối cho rằng có dấu điểm thì Thiếu phu nhân cũng sẽ biết, nhưng thấy thiếu gia hưng phấn như vậy, ông đành thôi, quyết định một chữ ngăn cản cũng không thốt ra.

Quả nhiên, dù ngồi trong kiệu, Lăng Thanh Tuyết vẫn nghe được có người đuổi theo đằng sau, mà người đó đúng là người kia, nàng lắc đầu, dựa người vào nệm mềm phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Không bao lâu sau, cỗ kiệu dừng lại trước trà lâu mà song phương đã ước định.

Kiệu vừa dừng, Lăng Thanh Tuyết đã thấy trước cửa trà lâu là hai Đại Hộ Pháp của Kính Minh Sơn Trang, không khỏi nhìn ra sau nhượng mắt nhếch miệng, một nụ cười mờ nhạt xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú. Đã nói đừng theo mà không nghe.

“Lăng cô nương” – hai người ôm quyền hành lễ.

Nàng thân nhiên liếc họ, “Với tình trạng của ta hiện giờ, đem theo bà vú hửn quý Trang chủ cũng không có ý kiến gì nhỉ?”

Hai gã hộ pháp liếc liếc bà vú trông hết sức bình thường, nhìn nhau dò ý, rồi gật đầu đồng ý.

Lăng Thanh Tuyết nhìn hướng vừa nãy nàng vừa nhìn, rồi mới nâng váy đi vào trong.

Giang Tuyền Vân đang núp xa xa nhẹ nhàng thở ra, phe phẩy cây quạt nói với người bên cạnh: “May là nàng có dẫn theo người vào.”

Nhạc Thanh lẩm bẩm, “Thiếu phu nhân làm vậy là để thiếu gia yên tâm.”

Giang Tuy Vân đồng ý, “Ta cũng vẫn lo lắng như thường.” – thái độ của Tề Hạo Vũ đã hơi hơi cực đoan rồi, hắn càng nhất quyết nắm chặt tiểu thư Lý gia, càng chứng tỏ hắn vẫn không thể buông tha cho Lăng Thanh Tuyết, vẫn chưa hết hy vọng.

Khi hắn đang lo lắng không thôi, Lăng Thanh Tuyết đã đi vào nhà gian của Tề Hạo Vũ.

Tề Hạo Vũ một thân áo trắng, vốn dĩ hắc đường như lúc nào cũng ngọc thụ lâm phong, nay ánh mắt lại vương nét ưu thương và nghiêm trọng mà dĩ vãng không có.

Bà vú đỡ Lăng Thanh Tuyết ngồi xuống, sau đó lui về sau hai bước, cúi đầu đứng im.

“Giờ một mình muội gặp huynh cũng không tiện sao?” – đảo mắt qua bà vú, mày kiếm hơi nhíu lại.

“Gia đình thương nhân không thể so sánh với người giang hồ, có rất nhiều việc vẫn nên kiêng dè.” – Lăng Thanh Tuyết trả lời không chút để ý.

“Thanh Tuyết, muội thay đổi rồi.”

Nàng thần nhiên đáp: “Tề đại ca chẳng lẽ không thay đổi sao?”

Tề Hạo Vũ nhìn cái bụng đội cao lên của nàng, ánh mắt buồn bã, giọng nói trầm thấp, “Nếu lúc trước muội thuận lợi gả đến Kính Minh Sơn Trang, hôm nay cũng đã có cốt nhục của chúng ta rồi.”

“Tề đại ca __” – giọng nàng hơi trầm xuống.

“Thanh Tuyết, muội hiểu mà, muội vẫn luôn biết huynh yêu muội mới cầu hôn với Lăng bảo chủ, vì sao muội không cho huynh cơ hội? Huynh không ngại, dù muội đã từng thất thân, gả cho người khác, huynh cũng không để ý!” – hắn đột nhiên trở nên kích động.

Lăng Thanh Tuyết lắc mình tránh bàn tay hắn đang lại gần, mặt trầm như nước nhìn hắn, “Xin Tề Trang chủ tự trọng. Hôm nay muội mời huynh đến là vì chuyện của tiểu thư Lý gia, chúng ta,” Nàng dừng lại, “Đã chẳng còn gì để nói.” – Kết cục đã định, không thể quay đầu.

Ánh mắt Tề Hạo Vũ xẹt qua chút âm ngoan, “Chả có gì để nói về tiện nhân kia hết.”

“Tề đại ca,” nàng giữ bình tĩnh, nói chuyện với hắn, “Dù lúc trước Lý tiểu thư có sai lầm, thì bây giờ rơi vào tình cảnh này cũng chịu đủ khổ sở rồi, huynh bỏ qua cho cô ấy đi.”

“Bỏ qua cho cô ta?” – Hắn cười khẩy, “Lúc cô ta hầu như phá hoại hạnh phúc của ta thì sao, hậu quả thì sao?”

Lăng Thanh Tuyết do dự, cuối cùng vẫn nói ra, “Huynh còn có Như Ý cô nương, cô ấy vẫn luôn chờ huynh mà.”

Tuần nhan của Tề Hạo Vũ biến đổi, dường như hắn hiểu ra điều gì, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói: “Chính bởi vì nó, muội mới không muốn quay lại đúng không?”

“Hiện tại, huynh cho rằng Lý cô nương phá hoại hạnh phúc của mình, nhưng nếu lúc trước muội thật sự gả cho huynh, muội mới là người cảm thấy chính mình đang phá hoại hạnh phúc của huynh và Như Ý cô nương.” – nàng quyết định nói ra hết những khuất tất bên trong, bằng không cứ kéo dài thế này, đối với ai cũng không tốt.

Tề Hạo Vũ giật mình, “Cho nên, lúc trước, dù không có sự chen ngang phá hoại của Lý tiểu thư, muội cũng không nghĩ sẽ gả cho huynh, đúng không?”

“Tề đại ca, thật xin lỗi, muội cũng không biết trước được sẽ gặp con bão đó, sau đó mọi chuyện càng lúc càng trượt khỏi quỹ đạo ban đầu.” – đáng lý sự việc sẽ không thay đổi phức tạp như vậy, có lẽ nàng cũng chỉ là một tân nương đào hôn, Lăng gia Bảo đối với Kính Minh Sơn Trang có lỗi mà thôi.

Tề Hạo Vũ thì thảo lẩm bẩm, “Vì sao? Lúc trước muội rõ ràng là nguyện ý gả cho huynh.”

Về giật mình hiện ra trên mặt Lăng Thanh Tuyết. Lúc trước ư? Nếu trước khi hắn cầu hôn, nàng biết đến sự tồn tại của vị hồng nhan tri kỷ của hắn, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra, nếu không phải nhìn thấy một màn đó ở thanh lâu, cũng có lẽ là nàng đã gả cho hắn.

Đáng tiếc, tất cả đều chỉ là “có thể” mà thôi.

“Tề đại ca, sơ bát tháng tư năm ngoái, huynh ở đâu?”

Hắn sững sờ một chút, sau khi hồi tưởng, sắc mặt bỗng dưng đại biến, ánh mắt kinh ngạc bất định nhìn nàng.

Nàng mỉm cười, nụ cười thật nhạt cũng thật lạnh lẽo, “Làm bạn tại Tần Hoài thanh lâu, Như Ý cô nương trên giường, muội nhìn thấy.” – hai tháng sau là hôn lễ của bọn họ, mà lúc ấy hắn vẫn tham luyến sự ôn nhu của nữ nhân khác, buồn cười thay.

Tề Hạo Vũ ngậm miệng, suy sụp ngã ngồi xuống đất.

Lăng Thanh Tuyết về mặt bình tĩnh nhìn hấn, tiếp tục nói: “Tề đại ca, mỗi người chúng ta đều phải phụ trách việc mình đã làm. Buông tha Lý tiểu thư đi, cô ấy dù sao cũng thật đáng thương, hơn nữa cô ấy cũng đã cứu muội một mạng.”

Tề Hạo Vũ chẳng nghe thấy gì, về mặt kinh ngạc.

Nàng than một tiếng, nói với bà vú: “Chúng ta đi thôi.” – chuyện gì cần nói nàng cũng đã nói rồi, việc gì phải làm lại là chuyện của hấn.

Giang Tùy Vân vẫn chờ đợi ở gần đó, vừa thấy bóng dáng thê tử xuất hiện, lập tức chạy lại.

“Giang Tùy Vân.” Giọng nói thân nhiên, lại ần ần chút ý cười.

Hấn tiến lại đỡ thê tử, về mặt tự nhiên cười nói: “Ta sợ họ bọn họ không tốt nên mới lại đây nhìn xem thế nào thôi. Mấy hôm nay nương tử luôn dưỡng thai ở nhà, chỉ bằng nhân dịp hôm nay đi dạo khắp nơi, xem như giải sầu, nha?”

“Được thôi.”

Tề Hạo Vũ đứng sau cửa sổ trên lầu, cúi đầu nhìn, nghe hai vợ chồng một hỏi một đáp, lơ đãng mà toát ra tình nồng ý đậm.

Giang hồ đồn rằng Giang đại thiếu gia đối với thê tử kính như thần thánh, dường như trân bảo, để trên tay sợ lạnh, ngâm trong mồm sợ nóng, mỗi bước đi đều cẩn thận săn sóc, vì thê tử, không cho người phụ nữ khác cơ hội tiếp cận mình, đuổi hết ti nữ trẻ trung bên cạnh đi, chỉ giữ lại vị quản gia trung niên và những người có tuổi.

Người đàn ông này đã làm được hết tất cả những chuyện mà hấn có thể làm, khó trách đến cuối cùng Lăng Thanh Tuyết lại tiếp nhận hấn.

Nhìn bóng họ dần xa, về âm thầm dần biến mất khỏi mắt Tề Hạo Vũ, thay vào đó là nét âm ngoan.

Khá khen cho con tiện nhân họ Lý kia, không có kế thay mặt đổi đào của cô ta, Thanh Tuyết hấn đã có thể thuận lợi gả đến Kính Minh Sơn Trang rồi. Nàng bị say tàu, nên Lăng bảo chủ mới bỏ đường bộ đi đường thủy, cũng vì đề phòng Lăng Thanh Tuyết đào hôn, không ngờ ông trời lại an bày chuyện khác còn ghê gớm hơn.

Quả nhiên, người tính không bằng trời tính!

~~~~~***~~~~~

Bụi hoa hồng thấp thoáng, một con bò câu trắng như tuyết đậu xuống cạnh vườn hoa, chíp chíp kêu.

Lăng Thanh Tuyết đang ngồi trên xích đu trong viện ánh mắt khẽ biến, nói với người hầu kế bên: “Bắt con bò câu ấy.”

Bà vú bắt con bò câu đưa nàng.

Lăng Thanh Tuyết gỡ ống trúc được đeo một cách khéo léo dưới chân con chim ra.

Hấn vẫn không chịu buông tha cho Lý tiểu thư. Đọc tin tức xong, nàng trầm mặc.

Đã nói hết lời, mà đối phương vẫn thế, thậm chí còn... Mắt nàng dừng ở tin tức cuối thư – Như Ý cô nương nhảy sông tự sát, sau khi Tề Hạo Vũ đi tìm cô ấy.

Mấy ngày sau, Lăng Thanh Tuyết lại nhận được một phong thư, sau khi đọc xong, nàng đứng trầm tư ở cửa sổ lâu thật lâu.

Khi Giang Tùy Vân trở về, nàng vẫn đứng đó.

Hấn ngập ngừng muốn nói lại thôi, ánh mắt rớt trên bức thư đã mở trên bàn, đi qua, cầm lên đọc.

Sau đó, hấn cũng trầm mặc. Thư nói rõ “tiền căn hậu quả” mà Như Ý gây ra, đại khái một màn Thanh Tuyết thấy lúc trước là do Như Ý cố ý bày ra, cô ta sắp xếp để Tề Hạo Vũ chấp nhận ở bên mình một đêm cuối cùng, trước đó, cô ta viết thư mời Lăng Thanh Tuyết tới chơi.

“Nương tử.”

Không quay lại, giọng nàng có chút mờ mịt, “Dù chân tướng như thế này, nhưng *vật đổi sao dời*, vì sao Tề đại ca nắm được lại không thể buông được?” – nàng cũng từng thương thức hấn, không ngờ nay hấn lại trở nên điên cuồng như vậy.

Hấn ôm nàng vào lòng, thờ dài thật dài, “Vi hấn thật sự rất yêu nàng” – vô duyên kết thành phu thê với người mình yêu nhất, đây là tiếc nuối lớn nhất của bậc nam nhân.

“Bọn thiếp vô duyên.” – Lăng Thanh Tuyết dù môi nở nụ cười, mặt mày lại chẳng tươi lên chút nào.

“Thế nên ta mới nói là phu thê ta duyên phận tam sinh tam thế, không gì có thể chia lìa đó.” – hấn cúi đầu khẽ hôn lên mặt nàng.

“Ba hoa.”

“Chuyện của Lý tiểu thư, ta sẽ nghĩ biện pháp, nương tử đừng suy nghĩ nữa, giờ việc của nàng chỉ là ngoan ngoãn an thai tĩnh dưỡng thôi, trăm ngàn lần đừng để xảy ra việc gì đáng tiếc.”

Nàng gật đầu. “Nay thiếp thật sự không tiện hành động, nếu không thiếp đã đi cứu cô ấy ra rồi.”

“Vì cô ta đã cứu nàng, nàng liền tha thứ cho tội lỗi của cô ta ư?”

“Ai có thể không mắc lỗi lầm? Tha thứ cho người khác cũng chính là bỏ qua cho chính mình.” – vẻ mặt thương cảm, “Chưa kể, cô ta rơi vào tình trạng này, thiếp chỉ còn thấy đồng tình tội nghiệp, có gì còn oán hận nữa?”

“Nếu nương tử từng oán cô ta, sao lúc trước không tìm bắt cô ta về?” – hần khó hiểu.

Nàng tựa đầu vào vai trượng phu, nhẹ xoa xoa cái bụng tròn tròn, nói: “Cô ta trăm phương ngàn kế cũng chỉ để có thể *song túc song phi* cùng người yêu, thiếp phá họ làm gì, hạnh phúc của nữ nhân không dễ gì tìm được đâu.”

Hần thở dài, “Có lẽ lúc ấy nếu nương tử tìm, cô ta đã không rơi vào kết cục này.”

Lăng Thanh Tuyết im lặng một lát rồi trả lời, “Có lẽ, âu cũng là số phận.”

Giang Tùy Vân ôm chặt người trong lòng, nhìn bầu trời âm đạm ở xa xa. Đúng vậy, đó là số mệnh, trời cao minh xét gửi nàng cho hần chăm sóc, cho hần một cơ hội hạnh phúc.

~~~~~***~~~~~

Ngày ngày trôi qua, bụng Lăng Thanh Tuyết lớn dần, cử động càng lúc càng khó khăn, cuối cùng phạm vi hoạt động thu gọn lại trong tiểu trức.

Khi ngày sinh đã gần kề, Giang Tùy Vân nói Lý tiểu thư đã được cứu, tảng đá đang đè nặng trong lòng nàng vì thế cũng được bỏ đi.

Sau hoa viên, khi hồ sen đồng thời nở rộ, trong sự chờ đợi của mọi người, tiểu thiếu gia Giang gia cất tiếng khóc chào đời, làm Giang lão phu nhân cười híp cả mắt.

Nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Giang Tùy Vân chạy vội tới bên cửa, lo lắng hỏi: “Thiếu phu nhân sao rồi?”

Bà đỡ lập tức trấn an: “Giang thiếu gia an tâm, phu nhân bình an vô sự.”

Có thể Giang Tùy Vân mới yên tâm đi lại nhìn bé con cả người đỏ hồng, thật nhiều nếp nhăn, đang nằm yên trong lòng bà nội, con hần đó nha, cốt nhục của hần đó, hần khẽ cười.

Đến khi phòng được dọn rửa sạch sẽ, Giang Tùy Vân mới được vào.

Nhìn thấy thê tử về mặt mặt mới, hần nhẹ nhàng ngồi xuống giường, cầm tay nàng, yên lặng nhìn nàng, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Lăng Thanh Tuyết từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng gọi, “Giang Tùy Vân.”

“Nương tử.”

“Con đâu rồi?”

“Vú em đang trông con rồi.”

“Ừm, có đẹp không?”

“Xấu lắm” – hần ăn ngay nói thật.

Nàng tròn mắt liếc hần một cái.

Hần lập tức ứng biến, “Ta nghe bà đỡ nói đứa bé sơ sinh nào cũng vậy hết, sau vài ngày sẽ khác, nương tử xinh đẹp như vậy, phụ thân của nó là ta cũng tuần mỹ như vậy, con chúng ta sao có thể xấu được, nàng thấy đúng không?”

Lăng Thanh Tuyết bật cười.

“Nương tử, nàng vất vả rồi.”

Nàng cười, yếu ớt nhưng xinh đẹp.

Giang Tùy Vân dỗ dành: “Ngủ đi, ta biết nàng mệt lắm rồi.”

“Chàng cũng đi nghỉ đi, căng thẳng cả ngày rồi mà.”

“Ừh, ta chờ nàng ngủ rồi sẽ ngủ liền mà.”

Nàng “dạ” một tiếng rồi nhắm mắt lại, không bao lâu sau liền nặng nề thiếp đi.

Giang Tùy Vân thâm tình nhìn thê tử say ngủ, cuối cùng không rời khỏi phòng, nằm xuống cạnh nàng, ngủ.

Ngày thứ hai, hấn vốn chờ thê tử trách cứ, ngờ đâu chỉ cười không nói, cúi đầu nhìn vợ yêu đang ôm con ngủ.

“Hèn gì người ta vẫn nói con cái là tình địch trời sinh của phụ thân, quả nhiên không sai, giờ nơi này chẳng còn chỗ cho ta nữa.”

Hấn cảm thán thốt lên.

Hạ nhân nghe hấn u oán nói, đều lén lén cười.

Lăng Thanh Tuyết oán trách trừng hấn, rồi tràn đầy yêu thương nhìn bé con trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Đến khi bé trưởng thành rồi lập gia thất, thiếp lại trở thành bà mẹ chồng đổ kỵ với con dâu thôi.”

“Ta sẽ không cho nương tử cơ hội đó.” – hấn lập lời thề son sắt.

Lăng Thanh Tuyết nhìn hấn.

Hấn nghiêm trang, công khai biểu thị. “Ta sẽ làm nương tử hạnh phúc, để nàng không phải ghen tỵ với ai cả.”

Lăng Thanh Tuyết nở nụ cười như hoa nở bùng trong ngày đầu xuân, vô cùng kiều diễm.

~~~~~***~~~~~

Ngày thứ sáu sau khi tiểu thiếu gia chào đời, một cô gái xinh đẹp đến Giang gia phủ.

Không ai nhìn thấy cô ấy vào bằng cách nào, khi mọi người nhìn thấy, cô ấy đã xuất hiện trong phòng thiếu phu nhân, đùa giỡn cùng tiểu thiếu gia.

“Muội muội, để bé con bá tử làm sư phụ được không?”

“Chẳng lẽ tử muốn nó lớn lên nói nghiệp tử làm hải ho tặc sao?” – Lăng Thanh Tuyết không hề nghĩ ngợi gì, bật thốt lên.

Giang Tùy Vân vừa vào phòng, nghe thấy những lời này, lập tức chen vào: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, muốn biến con đệ thành đấng đồ tử thanh danh bại hoại à, dứt khoát không được.”

Tô Li Lạc mắt đẹp trừng trừng, bất mãn nói: “Vợ chồng hai người dựa vào đâu mà chắc chắn tử đây sẽ dạy đệ tử thành một kẻ trắng hoa hạnh kiểm xấu hả?”

Lăng Thanh Tuyết chắc nịch: “Vị tử làm mẫu hay như thế, nó chắc chắn sẽ học theo.”

Tô Li Lạc phong tình vụn chùng hất đầu, ánh mắt hơi ai oán xem xét Lăng Thanh Tuyết đang dựa vào đầu giường, “Thật ra, tử tử ta đây rất thuần lương đó.”

Vợ chồng Giang thị lập tức nhất trí đồng lòng, cùng nhìn ra cửa sổ.

“Các người có ý gì?”

Về mặt Lăng Thanh Tuyết đầy chân thành: “Muội xác định xem mặt trời có phải lặn phía tây không.”

“Đệ cũng vậy.” – Giang Tùy Vân phụ họa.

“Hai người đúng là phu xướng phụ tùy đó.” – Tô Li Lạc nhìn bọn họ, chế nhạo.

Lăng Thanh Tuyết nhắm mắt.

Giang Tùy Vân mặt không đổi sắc, cười nói: “Như thế cũng tốt mà, xướng xướng tùy tùy, có đôi có cặp.”

Tô Li Lạc nhìn Lăng Thanh Tuyết, nói lời từ đáy lòng: “Muội thật hạnh phúc, tử tử ta đây thật ghen tỵ.”

“Tỷ thử tìm một người đối xử với mình thật lòng đi, sẽ không còn đỏ mắt nhìn muội nữa.” – Lăng Thanh Tuyết cũng đề nghị từ đáy lòng.

Tô Li Lạc bấu môi, nhắc lại chuyện cũ, “Muội muội, tỷ nói thật, để nó làm đệ tử tỷ đi.”

Giang Tùy Vân lập tức khấn trương nhìn thê tử.

Lăng Thanh Tuyết trầm mặc một hồi, sau đó một nụ cười yếu ớt xuất hiện, “Thôi được, khi bé tròn ba tuổi, tỷ tới nhận đệ tử ha.”

Tô Li Lạc cười tươi như hoa.

Giang Tùy Vân phát sầu.

~~~~~***~~~~~

Mười lăm tháng tám, Lăng Thanh Tuyết theo lệ thường lên kế hoạch đi núi Thanh Thành bái tế vong sư.

Giang Tùy Vân lấy cớ đi tuần tra cửa hàng để tháp tùng nàng, để đưa con hai tháng tuổi ở lại cho mẫu thân chăm sóc.

“Hay là đem con theo đi, để sư phụ lão nhân gia người ngắm bé một chút.” – Rồi khỏi thành Dương Châu, Lăng Thanh Tuyết vẫn luyến tiếc, cứ ngoái lại nhìn mãi không thôi.

Giang Tùy Vân lắc đầu, “Mẹ xót cháu nội bảo bối, còn nhỏ vậy đã phải xa nhà, thôi để năm sau vậy.”

Nàng gật gật đầu, đành vậy.

Bọn họ càng tới gần núi Thanh Thành, nỗi bất an trong lòng nàng càng lớn, tựa như có tai ách gì đang chờ họ ở núi Thanh Thành vậy.

“Tùy Vân, chàng không cần lên núi cùng thiếp đâu.” – trước khi leo núi, nàng nhin không được, quyết định ngăn cản hẳn.

Giang Tùy Vân lắc đầu: “Năm trước chúng ta đã không thể cùng bái tế trước mộ lão sư phụ người rồi, hôm nay đã đến chân núi, lẽ nào lại để lịch sử tái diễn nữa?”

Dù Lăng Thanh Tuyết nói gì, hẳn cũng quyết tâm hôm nay không thể không lên núi, cuối cùng nàng đành chiều theo ý hẳn.

Khi bọn họ vừa vượt qua một sơn đạo hiểm yếu, nỗi bất an của nàng rốt cuộc biến thành sự thật, mười mấy hắc y nhân từ chỗ tối ủa ra, mỗi chiêu đều dụng ý giết người.

Nhạc Thanh bị một dao chém tới, sợ quá, ôm đầu né tránh, không ngờ lại rớt xuống đường mòn dài dằng dặc để lên xuống núi, để lại vài tiếng kêu thảm thiết, rồi mọi thứ lại chìm vào im lặng.

Lăng Thanh Tuyết vì che chở trọng phụ trách trái tránh phải nên hành động bị hạn chế, cuối cùng rơi vào thế hạ phong.

Rõ ràng phòng thủ không có tác dụng, nàng bám nhẹ vào cơ quan dẫu ở cổ tay, “lách cách” hai tiếng, đôi vòng tay bằng kim loại ánh tím nơi cổ tay nàng liền biến thành hai song đao dài một thước năm tấc, vừa nhẹ nhàng khéo léo, vừa vô cùng sắc bén.

Đến giờ mới nhìn thấy binh khí của thê tử, Giang Tùy Vân mắt tròn xoe. Hẳn lần đầu tiên thấy món vũ khí tinh xảo như vậy đó nha.

Có vũ khí, Lăng Thanh Tuyết dần dần chiếm lại thế thượng phong, che chở trọng phụ, vừa đánh vừa lui, nàng quen thuộc địa hình nơi đây, lặng lẽ kéo bọn hắc y nhân rời xa địa điểm hiểm yếu để tay chân dễ bề hoạt động.

Tuy nàng võ nghệ hơn người nhưng bọn xấu cũng chẳng phải hạng tầm thường, mà nàng lại còn che chở trọng phụ, nên chỉ có thể dùng nửa tâm trí vào cuộc chiến.

Chạm tay một chút, Giang Tùy Vân liền bị đánh bay ra ngoài.

Lăng Thanh Tuyết liều mạng hứng trọn một chiêu của hắc y nhân, phóng tới đem người trở lại, khóe miệng đã có tơ máu, bước chân lao đảo.

“Nương tử.” Lòng Giang Tùy Vân đau như cắt.

Đao bên trái Lăng Thanh Tuyết đột nhiên bay ra, xé gió bay trong không trung rồi hoàn lại cổ chủ, vài hắc y nhân liền bị thương.

Bọn hắc y nhân còn bàng hoàng kinh sợ, đao còn lại cũng bay ra từ tay phải nàng, ngược hướng với đao bên trái, song đao kỳ dị chạm vào nhau thật mạnh, nhất thời tia lửa tóe ra tứ phía, xẹt xẹt lờ lờ.

Khi ánh mắt bọn hắc y nhân vẫn tập trung ở cặp song đao, nàng đã phi thân lên như tia chớp xẹt qua phía chân trời, thân thủ phi phàm bắt lấy đao, chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, vài hắc y nhân mang vết thương trí mạng nơi cổ, bỏ mạng tại chỗ, động tác cực nhanh như sấm đánh cái đùng xuống, chỉ trong nháy mắt đã về với ông bà tổ tiên.

“Phong Lô? Thiên đao?” – một hắc y nhân kinh hãi thốt lên.

Đây là tuyệt chiêu truyền kỳ bí ẩn nhất, uy danh vang xa nhất trong võ lâm, vốn đã tuyệt tích giang hồ gần hai trăm năm, không ngờ hôm nay lại tái xuất.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, khi song đao một lần nữa nằm trong tay Lăng Thanh Tuyết, tất cả hắc y nhân ở đây đều ngã xuống đất.

Nhưng nàng cũng khụy một gối xuống, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tuyết thức Phong Lô tuy uy lực kinh người, nhưng dư chấn để lại không nhỏ, khiến nàng bị trọng thương.

“Nương tử.” – Giang Tỳ Vân bỏ nhào vào người nàng, đầu lòng không kể xiết.

Nếu không phải tại hấn, nương tử sẽ không bị thương, giờ phút này hấn có tự trách cũng không hết nỗi áy náy khổ sở trong lòng.

“Oe” một tiếng, một ngụm máu đỏ bắn vào đám cỏ dưới chân.

“Nương tử...” – hấn luống cuống tay chân, giúp nàng lau vết máu nơi khóe miệng.

“Xuống núi.” – nàng quyết đoán nói.

Trên đường xuống núi, họ bắt gặp Nhạc Thanh bị ngã đung đầu đang nằm bất tỉnh nhân sự, Lăng Thanh Tuyết lại nắm áo hấn, hai tay hai người, xách chủ tớ hai người Giang Tỳ Vân xuống núi.

Đến chân núi Thanh Thành, nàng liền rơi vào trầm mặc, lặng im, ánh mắt gọn sóng chẳng biết nghĩ gì, hơi thở lạnh giá toả ra quanh người, ngăn cản không cho ai lại gần.

Giang Tỳ Vân không dám quấy rầy. Lúc này, nương tử nhà hấn chỉ muốn im lặng tuyệt đối, đó là thế giới của nàng, thế giới giang hồ.

Sau khi thê tử trầm mặc hai ngày, Giang Tỳ Vân thật sự nhịn không được, hỏi: “Nương tử, nàng có khỏe không?”

Đối với thê tử trầm mặc như vậy, làm hấn không biết làm sao như vậy, hấn bắt đầu thấy hoảng hốt.

“Giang Tỳ Vân.” – nàng nhẹ nhàng gọi hấn.

Hấn vui ra mặt, “Nương tử.” – Cuối cùng thì nàng cũng chịu mở miệng rồi.

“Thiếp muốn rời đi một thời gian.”

“Nương tử?” – hấn khó tin nhìn nàng.

“Thiếp muốn rời đi một thời gian.” – nàng trầm đĩnh chặt sắt tuyên bố.

“Nương tử, nàng đã hứa với ta là sẽ không bỏ đi mà.”

Lăng Thanh Tuyết nhìn như không nhìn hấn, ngữ khí chắc chắn, nói: “Nhưng họ muốn mạng chàng.”

Người giang hồ sinh trong giang hồ, thành bại trong giang hồ, mà chết cũng trong giang hồ.

Nhưng Giang Tỳ Vân lại khác, chàng không phải người giang hồ.

Mưa gió giang hồ không nên để chàng gánh thay nàng, nếu phiền toái đến từ giang hồ, vậy để nàng đi vào giang hồ giải quyết đi.

“Nếu họ muốn mạng ta, như vậy nương tử bỏ ta mà đi, chẳng phải tạo cơ hội cho họ hành động, đặt ta vào cảnh hiểm nghèo sao?” – ánh mắt Lăng Thanh Tuyết buồn bã.

Giang Tỳ Vân ngồi xổm trước mặt nàng, ngẩng đầu nhìn nàng, kiên định nói: “Dù phát sinh chuyện gì, ta cũng hy vọng phu thê chúng ta cùng nhau đối mặt, chứ không phải chỉ một mình nàng đương đầu gánh vác.” – nàng đi để hấn được an toàn, sự an toàn này hấn càng không thể nhận.

Lăng Thanh Tuyết nắm bàn tay hấn đang đặt trên người mình, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Người kia điên rồi.”

Giang Tỳ Vân chân động, nhưng không nói gì.

Lúc ấy nàng chậm chạp không ra sát chiêu hấn là vì nhớ đến đoạn ân tình lúc trước, nếu thật sự đúng là kẻ kia.

Yêu quá hóa có chấp, cuối cùng sẽ gặp điều chẳng lành.

Chương 7

Giang thiếu gia di tình biệt luyện, Giang thiếu phu nhân giận dỗi bỏ đi.

Đây là đề tài mới của dân chúng nơi trà dư tửu hậu.

Tô Li Lạc thân là khách do Lăng Thanh Tuyết mời đến, lại trở thành hồ ly tinh phá vỡ nhân duyên của người khác, thân phận tiểu tam của cô nổi tiếng khắp Dương Châu.

Đương sự lại chẳng chút để ý tới danh tiếng ngày càng xấu của mình, không những thế còn châm dầu vào lửa, khơi gợi trí tò mò của người xung quanh, ngày ngày đều lui tới, quần quanh chọc phá Giang Tùy Vân.

Một màu đỏ chói mắt quen thuộc vừa in vào mắt, một thân ảnh thướt tha xinh đẹp đã xuất hiện ở cửa sổ phòng thu chi.

“Muội phu, hôm nay không ra ngoài à.”

Người đang vui đùa vào sổ sách đối với lời “chào hỏi” của cô, mắt liếc tai ngoi.

“Vừa được việc đã vớt bà mối ra sau đầu,” ngữ khí Tô Li Lạc đầy thương cảm, nói tiếp: “Làm người không nên vô tình như vậy.”

“Cảm ơn.” – giọng Giang Tùy Vân hồ hững vang lên sau chồng sổ sách.

“Tuyệt vời rồi đi bao nhiêu ngày, mặt người liền thối bấy nhiêu ngày, bộ tỷ tỷ ta nhìn rất đáng ghét sao?” – cô chỉ gà mà nói vịt.

“Nàng không từ mà biệt.”

Nghe được sự giận dỗi trong giọng hần, tâm tình Tô Li Lạc sáng khoái hẳn, cười to thành tiếng. Mỹ nam tử ai oán trong khuê phòng, rõ ràng cũng là một loại cảnh đẹp ý vui.

“Muội muội tặng một tuyệt thế mỹ nhân là tỷ tỷ đây cho đệ, đệ còn bắt măn gì nữa, không bằng chúng ta tìm thời gian khoái khoái hoạt hoạt với nhau nhé?”

“Tô Li Lạc...” – một quyển sách ném ra thay cho câu trả lời.

Nhẹ nhàng tóm được, lại tiện tay trả lại trên bàn cho hần, nàng lấy tay áo che miệng, cười ha hả, ánh mắt hồ ly nheo nheo, “Giang đại thiếu gia, đệ thật quá sức câu nệ tiểu tiết, người không phong lưu uống thời niên thiếu, uống phí điều kiện tốt mà ông trời ban cho đệ, sống chết chỉ với một nữ nhân, chẳng phải nhân sinh rất không thú vị sao?”

“Khi nương tử ở đây, sao cô không nói những lời phóng đảng như thế đi?”

Nụ cười của Tô Li Lạc càng mở rộng, “Ai a, đệ cũng biết cặp song đao của Tuyết muội lợi hại, tỷ tỷ ta đây cũng không dờ hơi tự chuốc phiền toái vào người, chọc cho cô ấy giận dỗi đuổi giết đầu à.”

Giang Tùy Vân nghe vậy, hiểu ý cười. Chuyện năm đó đối với Tô đại mỹ nhân rõ ràng không phải là đã kích nhỏ nha.

“Giang đại thiếu gia, đệ như vậy thật sự quá đáng nha.”

“Tô cô nương thấy sao?”

“Tỷ tỷ ta đây thấy không nên uống phí mỹ danh “ác phụ” đang mang trên lưng nữa rồi nha.” – hùng hổ tuyên bố.

“Nương tử nhà tại hạ chưa bao giờ so đo như thế.”

“Cô ấy là nương tử của người, không phải là ta.”

Giang Tùy Vân giật mình, gật đầu. “Đúng vậy, đúng vậy, quả nhiên nương tử nhà mình vẫn là bậc tri kỷ.”

Tô Li Lạc lại bị chọc tức.

Nhưng mà, dễ dàng nhận thua như vậy, dứt khoát không phải tác phong của Tô Li Lạc.

Đôi mắt đẹp vừa chuyển, chân đã nhẹ nhàng chuyển động, nháy mắt đã vọt đến bên người hần.

Giang Tùy Vân cả kinh, định nghiêng người né nhưng không kịp.

Đôi tay ngọc nắm cầm hán, nở nụ cười vô cùng bất hảo, từ từ, từ từ tiến lại gần.

Giang Tùy Vân muốn tránh, nhưng một phân cũng không thể nhúc nhích, khuôn mặt tuấn tú lập tức hiện lên vẻ bất mãn.

“Tô cô nương, đừng đùa mà, nương tử mà biết, tại hạ sẽ thật thảm đó.” – vẻ mặt lo lắng, chỉ cần tưởng tượng đến hậu quả, sắc mặt hán đã trở nên trắng bệch.

“Tô, Li, Lạc!” – mỗi chữ được nhấn giọng, như những mũi tên sắc bén xé gió phóng vào mỹ nhân xinh đẹp đang khoái trá vì chọc ghẹo được người khác.

Tô Li Lạc y như phải bóng, vù một cái đã đứng cách xa một khoảng, chớp chớp đôi mắt câu hồn người, nhìn người ngoài cửa sổ, cười cười lấy lòng: “Muội muội, muội về lâu chưa?”

Đứng ngoài cửa sổ, xiêm y một màu đỏ tía, thiếu phụ mặt lạnh như sương kia không phải Lăng Thanh Tuyết thì ai trông khoai đất này.

Giang Tùy Vân mặt trắng bệch, nghiêm trọng thấy rõ, muốn mở miệng giải thích lại không biết nói sao cho rõ. Như thế này có tính là bị bắt gian tại giường không vậy?

Hán nghĩ nàng sẽ phẩy áo bỏ đi, không ngờ nàng lại nhảy vào.

Chẳng lẽ người giang hồ đều không thích vào phòng bằng cửa lớn sao?

“Nương tử __” – hán rút cuộc cũng mở miệng được, nhưng dù trong đầu có thiên ngôn vạn ngữ lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Đôi khi người ta rất tin tưởng những chuyện mắt thấy tai nghe, tai tiếng năm đó Tề Hạo Vũ dính phải cũng là như vậy.

Lăng Thanh Tuyết một cái liếc mắt cũng không thèm cho hán, từng bước vững vàng lại gần Tô Li Lạc đang lùi dần, lùi dần ra sau.

“Muội muội, muội muội,... Chuyện gì cũng từ từ rồi tính, tỷ chỉ đùa một chút, không phải có gian tình gì với muội phu, thật sự, thật sự, tỷ có thể thề với trời mà...”

“Không phải chuyện gì cũng đem ra thề thốt, trên đời này cũng chẳng có lắm kẻ phụ lòng bạc tình như vậy đâu.” – giọng Lăng Thanh Tuyết lạnh buốt.

Mồ hôi lạnh nhảy mắt tuôn đầy người Giang Tùy Vân.

Tô Li Lạc cắn răng nhận mệnh, “Muội nói đi, tỷ phải làm sao thì muội mới tin?”

Ánh mắt Lăng Thanh Tuyết lạnh như băng, chậm rãi nói: “Hán đang ở cách thành ba dặm về hướng nam, đi gặp hán.”

Lần đầu tiên Giang Tùy Vân thấy nổi phần hân cùng sắc mặt trắng bệch của Tô đại cô nương, đột nhiên hiểu được nữ tử từ từ lòi nói đến hành động đều ưả bốn cọt chọc ghẹo người khác đến mức thoát nhìn phóng đảng này cũng có những bí mật không muốn người khác biết.

Giọng Tô Li Lạc căm giận: “Lăng Thanh Tuyết, muội đã hứa không đề cập đến chuyện này.” – chuyện giữa nàng và Dạ Kiêu, Lăng Thanh Tuyết cũng biết là ngoài ý muốn, cũng đã từng hứa sẽ không nhúng tay can thiệp vào, vậy mà bây giờ lại làm vậy.

Lăng Thanh Tuyết hừ lạnh: “Tỷ cũng đã nói sẽ không ra tay với Giang Tùy Vân.” – nàng có lời hứa cần phải giữ, chẳng lẽ cô ấy không có à?

Bốn mắt nhìn nhau, không ai nhường ai.

Cuối cùng, Tô Li Lạc oán hận dậm chân, lắc mình bay ra ngoài, từ xa lưu lại một câu, “Lăng Thanh Tuyết, muội điên rồi.”

Lăng Thanh Tuyết chỉ lẳng lặng nhìn về hướng cô ta biến mất, không nói gì.

Giang Tùy Vân không dám manh động, mặc cho mồ hôi lạnh đã thấm ướt toàn thân.

Không biết qua bao lâu sau, giọng thê từ nhà hán mới khôi phục độ ấm ban đầu, “Quần áo ướt đầm rồi kia, thay ra đi.” – sau đó liền nhẹ nhàng, chậm rãi rời khỏi thư phòng.

Phản ứng đầu tiên của Giang Tùy Vân là kinh ngạc, sau đó là bùng tính đại ngộ, cuối cùng là mừng rỡ như điên, từ sau bàn nhảy lên, vội vàng đuổi theo.

“Nương tử, đợi ta với.”

~~~~~***~~~~~

Hoi nước đầy phòng, một thân hình mạn diệu ẩn ẩn hiện hiện sau tấm bình phong trong suốt như thủy tinh.

Hắn nhìn nàng cúi từng món đồ một, xoay người dùng khăn quấn mái tóc dài ngang lưng, vắn lên đỉnh đầu, cuối cùng cúi dài khăn bao ngực, một đôi vú tròn trịa nảy ra, làm lửa đục của hắn vốn đã nhen nhóm càng bùng lên mạnh mẽ.

Ngay lúc Lăng Thanh Tuyết chuẩn bị bước vào thùng tắm, một đôi tay từ đằng sau ôm nàng rồi xa thùng tắm, cách một lớp quần áo, nàng vẫn có thể cảm giác được người phía sau kịch liệt hô hấp, cơ thể nóng hừng hực.

“Nương tử, ta rất nhớ nàng.”

Tay hắn phối hợp với lời nói, chuyển từ thất lưng tinh tế sang hai đỉnh tuyết phong tròn trịa cao ngất, những nụ hôn dài nồng thắm cũng rơi trên chiếc cổ bạch ngọc.

Song chương của Lăng Thanh Tuyết vươn ra sau ôm đầu hắn, ngã vào trong lòng hắn, dịu dàng thờ gấp.

Hai người tiếp tục dây dưa, rồi đổ xuống giường, tấm màn mỏng được thả xuống, tay vòng qua cổ hắn, chủ động đón nhận hành động cùng những lời yêu thương của hắn.

Giang Tùy Vân nâng cặp mộng ngọc lên, dùng sức tiến vào, bắt đầu điệu vũ quen thuộc.

Từ khi thê tử bị thương, phu thê đã lâu lắm chưa sinh hoạt vợ chồng, vì thế không cần biết tại sao hôm nay thê tử lại chủ động như vậy, trước mắt hắn cứ giải tỏa nỗi khổ tương tư cái đã.

Khi hắn bắn toàn bộ tinh hoa vào cơ thể nàng xong, hai người cùng lên đỉnh, hai bàn tay đan chặt vào nhau, cùng đợi khoảnh khắc tuyệt vời trôi qua.

“Nương tử...” – hắn dịu dàng lẩm bẩm.

“Ờ.”

“Ta muốn không đủ nàng.” – hắn hôn môi nàng, lời nói mơ hồ không rõ ràng.

Lăng Thanh Tuyết chủ động cọ sát thân thể hắn, dụ hoặc hắn, khiến hắn động tình.

Giang Tùy Vân như lửa cháy được tiếp thêm củi, tận lực “làm việc”, hai người âu yếm mãi đến nửa đêm canh ba gà gáy, hắn mới sức cùng lực kiệt ngã xuống thân thể nàng, thờ dốc.

Nương tử nhà hắn hôm nay rất nhiệt tình, quả thật muốn mạng hắn mà.

“Giang Tùy Vân,” Lăng Thanh Tuyết dán trên ngực hắn, nhỏ nhẹ thì thầm, “Thiếp rất vui, chàng không bị Tô Li Lạc dụ hoặc.”

Trong lòng Giang Tùy Vân thoáng giật mình.

Nàng nói tiếp: “Chống cự với vu vật thế gian như Tô Li Lạc, đối với nam nhân mà nói là một loại thử thách quá lớn.”

Hắn bất giác tức giận. Hóa ra nàng đang thử hắn sao? Dù bọn họ đã có một đứa con xinh xắn đáng yêu.

“Sao chàng lại không động lòng?” nàng nhẹ nhàng vẽ vòng tròn lên ngực hắn.

“Vì trong lòng ta chỉ có nương tử, từ khoảnh khắc chiếc khăn hi kia được nhấc lên, duyên trời đã định ta cả đời này chỉ yêu duy nhất một người.” – ôm chặt nàng, hắn nhẹ nhàng mà kiên định nói.

“Giang Tùy Vân,” nàng nhẹ nhàng gọi, ngẩng đầu nhìn hắn, vươn tay xoa xoa mặt hắn, ánh mắt say đắm, “Từ khi bị vị hôn phu thanh mai trúc mã phản bội, thiếp đã không còn tin tưởng vào nam nhân, dù đã thành người của chàng, làm thê tử của chàng, nhưng thiếp vẫn như cũ không thể tin chàng, nỗi lo được lo mất cứ quẩn quanh trong mắt, lờn vờn trong đầu, cho đến khi chứng kiến cảnh vừa rồi mới có thể yên tâm.”

Giang Tùy Vân nhìn thê tử không nói.

Khỏe miệng Lăng Thanh Tuyết khẽ nhếch, lúm đồng tiền ẩn hiện, “Thiếp nghĩ kỹ rồi, nếu chàng bị Tô Li Lạc làm rung động, thiếp sẽ lập tức bỏ đi, dẫu chàng có tìm chân trời góc bể cũng sẽ vĩnh viễn không gặp lại.”

Vòng tay của Giang Tùy Vân càng siết chặt, nàng đã từng nghĩ sẽ bỏ đi sao?

“Nếu ước nguyện của chàng vẫn như thế không thay đổi, như vậy thiếp sẽ lưu lại, không cần biết sau này có chuyện gì, phu thê chúng ta vẫn bên nhau. Thiếp lấy lòng tin duy nhất chỉ dành cho một người trao trọn cho chàng...”

Hắn cúi đầu giam chặt cái miệng nhỏ của nàng lại, mạnh mẽ mà đau lòng hôn, tất cả yêu thương và đau lòng đều thể hiện qua nụ hôn này.

“Nương tử, tim của ta là nàng, thân thể của ta cũng là nàng, đừng nghĩ đến chuyện bỏ đi, ta sẽ chịu không nổi.” – hắn dịu dàng mà kiên định thì thầm.

“Nếu thiếp không còn xinh đẹp nữa?”

“Nét đẹp của nàng nằm trong tim ta, không phải ở bề ngoài.”

“Thật vậy chăng?”

“Thật mà.”

“Thiếp tin chàng.”

~~~~~***~~~~~

Mặt trời rọi đến mông rồi, Giang Tuy Vân mới chậm rãi mở to mắt.

Mắt hần chuyển sang kiêu thế vẫn kẻ cận bên gối, liền sững sốt tròn to.

Dung nhan xinh đẹp đã bị phá hủy, trên mặt nổi lên các mảng ban màu đỏ tươi chói mắt, hần run run xốc chấn lên, phát hiện ban đỏ không chỉ tập trung trên mặt nàng, mà lan tràn khắp toàn thân.

Bị thương dâng lên trong lòng Giang Tuy Vân. Đây là vì sao?

Hần dường như hiểu được sự khác thường hôm qua của thê tử. Đến tột cùng là vì lý do gì mà nàng lại đích thân hủy đi diện mạo đẹp đẽ của mình như vậy.

“Nương tử...” – hần dịu dàng gọi, tay xoa xoa mặt nàng.

Lăng Thanh Tuyết xoay người, quay mặt vào tường.

“Nương tử, ta biết nàng đã tỉnh rồi.” – hần từ sau ôm nàng vào lòng.

“Thuốc này khó giải, chàng không sợ sao? Từ nay về sau ngày ngày đều sẽ phải nhìn thấy đáng vẻ gớm ghiếc này của thiếp.”

“Nương tử...” – hần sắp lại gần, dịu dàng hôn lên gáy nàng, không để ý tới thân thể cứng ngắc và sự tránh né của nàng, li lợm quần lấy nàng, tất cả thâm tình đều in đậm vào mắt nàng.

Lăng Thanh Tuyết chỉ thấy tường thành vững chắc không chống đỡ nổi quân địch nhiệt tình mà thiện chiến, rung động ôm mặt hần, lệ dâng đầy trong mắt.

“Thiếu gia, có khách tới chơi.” – giọng nói lương thiện của vị quân sự trung niên, Trung thúc, vang lên trong viện.

Giang Tuy Vân vừa định mở miệng, Lăng Thanh Tuyết đã nói với hần: “Là Tề Hạo Vũ, chúng ta đi gặp hần thôi.”

Hần liền cao giọng nói: “Mời hần vào, ta và thiếu phu nhân ra liền.”

Trung thúc lên tiếng rồi xoay người rời khỏi.

“Là hần à?” – hần nhìn chằm chằm thê tử, hỏi.

Mí mắt Lăng Thanh Tuyết sụp xuống, rầu rĩ nói, “Ngày đó chàng chỉ nói là tiểu thư Lý gia đã được cứu ra, mà lại không nói cô ta đã __ phát điên.” – hai chữ cuối cùng, nàng nói thật nhẹ, thật ưu thương.

Hần hiểu ra, “Nàng đã gặp cô ấy?”

“Gặp rồi, Tề Hạo Vũ mang thiếp đi gặp, đáng vẻ này của thiếp cũng chính là đáng vẻ của cô ấy, mà cô ấy có lẽ còn thảm hơn.”

“Nương tử...” – Giang Tuy Vân kích động.

Ngón tay thon dài đặt lên môi hần, nhẹ nhàng lắc đầu, “Thiếp không muốn để một kẻ điên hủy diệt cuộc sống của chúng ta. Hần nói với thiếp, chỉ cần thiếp dám uống thuốc này, hần liền buông tay, như vậy thiếp uống vào có đáng gì đâu?”

Hần không nói gì, càng ôm chặt nàng.

“Dậy thôi nào, hần đang chờ.”

Giang Tuy Vân tức giận gầm nhẹ một tiếng, “Cứ để hần chờ.”

“Giang Tuy Vân.” Nhẹ nhàng gọi.

Hần cup mắt, cắn răng nói: “Chúng ta đi gặp hần vậy.”

Hai người bèn rời giường, Giang Tỳ Vân đau lòng nhìn thê tử lấy tấm lụa mỏng đã chuẩn bị từ trước bịt kín mặt, vậy mà vẫn nhìn thấy hai nốt ban đỏ trên trán, chỉ có đôi thu thủy sáng ngời vẫn chưa hề đổi thay mà thôi.

Khi phu thê hai người tay trong tay bước vào đại sảnh, Tề Hạo Vũ đã dùng đến chén trà thứ ba.

Hắn nhìn thấy Lăng Thanh Tuyết mặt che bởi tấm lụa mỏng, cả người chấn động mạnh mẽ, kinh ngạc dị thường nhìn chăm chăm nàng, “Thanh Tuyết __” – nàng thật sự bị hủy dung.

Nàng nhắc khăn che mặt lên, khuôn mặt phù dung không còn trắng nõn như ngọc nữa, mà chỉ chút những nốt ban đỏ ghê người.

“A...” – hạ nhân trong phòng nhìn thấy diện mạo hiện giờ của thiếu phu nhân từng xinh đẹp mê người, không kiềm chế được thảng thốt la to.

Giang Tỳ Vân hung hăng trừng Tề Hạo Vũ, “Bây giờ Tề Trang chủ đã vừa lòng chưa?”

Tề Hạo Vũ điên cuồng cười to, “Vừa lòng chứ, có sao lại không vừa lòng được, không biết Giang công tử đối với thê tử như thế này sẽ hạ khẩu thế nào nhi. Ta không có nàng, kết cục sau này của ngươi không cần nghĩ cũng đoán được.” *(xin lỗi bà con, truyện có pha yếu tố bạo lực *bup, çat, hự* chết đi, đồ điên hoang tưởng! Bao cảm thông nay mắt sạch! Thằng điên không có tính người! Càng lúc càng mất thiện cảm!)*

Giang Tỳ Vân lạnh lùng nhìn hắn.

Ánh mắt Lăng Thanh Tuyết lại thản nhiên, không hận, cũng chẳng oán, giống như người trước mặt chẳng làm gì nàng, cũng chẳng có quan hệ gì với mình, nàng nhẹ nhàng nói, “Dù sao này ta có cô đón lễ bóng một mình, Tề Hạo Vũ, ta cũng không nhớ đến một người từng mơ có ta như ngươi.” – đây là câu trả lời của nàng.

Kẻ điên đang cười to im bặt, đờ đẫn nhìn thân ảnh hắn từng khắc sâu tạc đáy lòng, hoảng hốt nhớ lại nàng đã từng vui vẻ cười, lễ phép gọi “Tề đại ca”, khi đó thân thiết bao nhiêu, nay càng xa lạ bấy nhiêu.

“Trung thúc, tiễn khách.” – Giang Tỳ Vân lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

“Tề Trang chủ, mời.” – Trung thúc nghiêm mặt đưa tay mời người. Ông đã sống hơn nửa đời người rồi, nhìn tình hình cũng đoán được phần tiềm ẩn bên trong hết bảy tám phần, dĩ nhiên đối với kẻ trước mắt này nửa điểm cảm tình cũng không có.

~~~~~***~~~~~

“Thiếu phu nhân, cô không ôm tiểu thiếu gia sao?” – bà vú thật cẩn thận hỏi, chỉ sợ chạm vào nỗi đau của thiếu phu nhân nhà mình.

Một ngày, tiểu thiếu gia đột nhiên giật tấm lụa mỏng vẫn bịt mặt mẫu thân ra, sau đó liền bị dọa khóc lóc om sòm, từ đó về sau, thiếu phu nhân chưa từng ôm con một lần nào nữa, đợi đến khi bé ngủ thật say mới si ngốc đứng ngắm bé thật lâu.

“Đừng dọa bé nữa, bà ôm đi đi.” – Lăng Thanh Tuyết thản nhiên nói, không hề quay lại, mặt vẫn hướng về vườn hoa.

“Thiếu phu nhân, cô thử một chút thôi, lần trước là vì quá đột ngột, tiểu thiếu gia mới khóc, cô xem này, ánh mắt bé rất đáng thương.”

Lăng Thanh Tuyết không nói gì, nhưng bàn tay đang nắm chặt cành hoa đã trở nên trắng trắng.

“Vú bông tiểu thiếu gia cho ta.”

“Vâng, thiếu gia.”

Giang Tỳ Vân ôm con đến gần thê tử, ngồi xổm xuống “Nuơng tử, nàng là mẹ của nó, nếu ngay cả mẫu thân thân sinh nó cũng ghét bỏ, thì đứa con này chúng ta không cần cũng được.”

“Giang Tỳ Vân, Thực nhi vẫn còn nhỏ mà.”

“Trẻ con mới thuần khiết trắng trong, nên bé sẽ không ghét bỏ mẫu thân thân sinh của mình.”

Hắn cường ngạnh nhét con vào trong lòng thê tử.

Lăng Thanh Tuyết cúi đầu nhìn con thơ trong lòng. Đôi đồng tử đen như mực của Giang Ngộ Thực nhìn chăm chăm người phụ nữ mặt che lụa mỏng, nhìn chăm chăm đôi mắt thân quen, lúm đồng tiền hồn nhiên chậm rãi nở rộ, tay nhỏ bé sờ rồi lại sờ trước ngực mẫu thân. Bé vẫn nhớ rõ mùi hương của mẹ mà.

“Tiểu sắc lang.” – Giang Tỳ Vân vừa thấy bé làm vậy liền phi nhỏ, nhanh tay lẹ mắt ôm bé lại, ném cho vú em.

Lăng Thanh Tuyết tránh ra, cười: “Nào có phụ thân như vậy.”

Giang Tỳ Vân hừ nhẹ, bế bé đưa cho ái thê, tay xoa xoa khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của bé con, hơi hơi bất mãn nói: “Vi phu cứ nghĩ đến sau này hắn sẽ báỉ Tô cô nương làm sư phụ, lòng liền lo lắng.”

Nhìn một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, đám hạ nhân thức thời lùi ra xa một chút, để lại không gian riêng tư.

“Cũng chẳng cần lo buồn như thế.”

Mắt thấy chung quanh không có ai, Giang Tuyền Vân nói thầm vào tai thê tử, “Nàng thấy hiện giờ cho bé măm măm có được không?” – không biết thứ thuốc quái quỷ kia có tác dụng tai hại nào nữa không.

“Thiếp không biết, thôi cứ để vú em cho bé bú đi, cẩn thận vẫn hơn.”

Giang Tuyền Vân trầm mặc, gật đầu, “Được rồi.”

Đúng lúc hấn định nhân cơ hội ái ân đùa với bé con mà hôn trộm vào môi nàng, thì một giọng nói không có thiện ý phá vỡ âm mưu của hấn.

“Ái chà, muội phu, đệ cũng thật đói khát đó nha, rõ ràng ban ngày ban mặt, trời vẫn sáng rõ mà định trộm hương muội muội ta nha.”

Giang Tuyền Vân mặt không đỏ, hơi thở không loạn, ngang nhiên nói: “Nàng là thê tử của đệ, đệ làm gì gì với nàng cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có gì tỷ lại gây rối?”

Tô Li Lạc mất dạng lâu ngày nay đã trở lại, vẫn một thân y phục đỏ tươi, nhảy vào sân, chỉ chút xíu sau đã lên đến bên ba người, mắt vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm người đang che mặt bằng sa mỏng, “Muội muội, lần này muội lại phải tội gì nữa?”

“Giang hồ chém giết, bị ghét bỏ hãm hại mà thôi.” – Lăng Thanh Tuyết vẫn đạm phong khinh nói.

“Chẳng lẽ muội đã quên việc bị mĩ mai đàm tiếu năm đó hay sao?”

“Vi không quên nên mới có thể chọn lựa như thế.” – hừ tình già ý nàng không cần, chỉ cần trên đời này vẫn có người thật tâm chân thành yêu nàng là đủ.

“Muội cũng chẳng phải đánh không lại tên họ Tề kia.”

“Chẳng ai có thể lường trước những chuyện mà một tên điên có thể làm, không bằng một dao cắt đứt cho yên chuyện.” – nàng đã suy nghĩ kỹ càng rồi mới làm mà.

“Nhưng thế này thì tiện nghi cho hấn quá rồi.” – Tô Li Lạc phẫn nộ.

Lăng Thanh Tuyết cười khê, “Tỷ tức giận làm gì, muội không tức thì thôi chứ.”

Tô Li Lạc đảo mắt vòng vòng trên người Giang Tuyền Vân, kỳ dị nói: “Hóa ra là vậy, muội phu vẫn thế, không rời không tức, si tình bên nhau, muội dĩ nhiên sẽ chẳng thấy uất ức.”

Lăng Thanh Tuyết chỉ cười.

Tô Li Lạc xoa cằm đi một vòng quanh Giang Tuyền Vân, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

“Muội phu.” Sau một lát, nàng quý dị mở miệng.

Giang Tuyền Vân theo bản năng lùi về sau hai bước, “Tỷ định làm gì?”

Cô lại nói như thật: “Hay là, tỷ hủy dung đệ nhé, như vậy mới công bằng với muội muội nhà ta.”

Lăng Thanh Tuyết giành nói, “Tô Li Lạc, tỷ nếu không có việc gì liền có thể đi.”

Ngược lại, Giang Tuyền Vân lại gật gù: “Cũng có lý à.”

“Có lý chỗ nào hả?” – Lăng Thanh Tuyết đá hấn một cái, “Chàng là thương nhân, hiển nhiên phải xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, thiếp thì khác, có thể quanh năm suốt tháng ở trong khuê phòng, chàng đừng mơ tưởng đến việc mang bộ dạng dọa người ra khỏi cửa nghe không?”

Giang Tuyền Vân ủy khuất nhìn thê tử, “Nương tử, nàng làm vậy là sao, hóa ra nương tử chỉ nhìn trướng lớp da này của vi phu mà thôi.”

Tô Li Lạc ở một bên cười ha ha, vỗ tay: “Khổng Tử có viết: *“Thực sắc, tính dã”**. Muội muội nhà ta coi trọng nhan sắc của đệ, đó là vinh hạnh của đệ.”

*thực sắc, tính dã: câu này của Khổng Tử, ý là con người có 2 việc cơ bản là thức ăn và tình dục. Ta chả thích ông này cũng như những câu của ông @@ trừ 1 số ít coi được, còn lại...

Lăng Thanh Tuyết thông dong tự nhiên phụ họa, “Đúng vậy.”

Giang Tuyền Vân ai oán cảm thán, “Càng lúc ta càng cảm thấy nên xếp Tô cô nương vào danh sách cự tuyệt lui tới của Giang phủ chúng ta.”

Tô Li Lạc trả lời bằng hành động, nhanh gọn vung tay lên, đá bay hần.

Hạ nhân của Giang phủ cứu viện chủ tử không kịp, đành ngậm ngùi nhìn thiếu gia nhà mình đánh một vòng cung đẹp đẽ trong không trung, rồi nhẹ nhàng rớt xuống đất, một chút sứt mẻ cũng không có, ánh mắt nhìn Tô Li Lạc vì thế chan chứa sự khâm phục không nói nên lời.

“Muội muội, tỷ muội chúng ta tìm nơi tâm sự đi.” Tô Li Lạc nắm tay Lăng Thanh Tuyết.

“Tô Li Lạc, tỷ định mang thê nhi đệ đi đâu?” – Giang Tùy Vân vội vàng lên tiếng.

Lăng Thanh Tuyết bông con, theo sau Tô Li Lạc vào lương đình phía sau hoa viên của Giang phủ, hai người đều ngồi xuống.

Trên bàn đã bày sẵn hoa quả và trà tươi, hai người tự nhiên lấy dùng.

Tô Li Lạc cảm thán, “Nhà đại phú quả nhiên thích hợp để thoái ẩn giang hồ, vui vẻ dưỡng tuổi già, dù không có ai, nơi này cũng chuẩn bị sẵn sàng trà bánh hạt dưa.”

“Nếu tỷ thích có thể lưu lại mà.” – Lăng Thanh Tuyết vô cùng tùy ý nói.

Tô Li Lạc lắc đầu, “Tỷ không giống muội, tỷ không an phận nổi, hưởng chi dung mạo của tỷ như vậy, có muốn an phận thì người ngoài cũng chẳng dễ yên cho, không bằng đi vào giang hồ gây chút sóng gió cho vui cửa vui nhà.”

Đối với đam mê “chỉ sợ thiên hạ không loạn” của cô, Lăng Thanh Tuyết từ chối nêu ý kiến, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, vỗ nhẹ bé con trong lòng, nhìn hần từ từ dập tắt lại.

Uống mấy ngụm trà, Tô Li Lạc nói: “Muội muội, thật sự không cần tỷ tìm giải dược sao?”

“Không cần.”

“Nhưng như vậy thật thiệt thòi cho muội.”

“Khi nào bị thiệt thòi thì rời đi là được ấy mà.” – Lăng Thanh Tuyết thập phần lạnh nhạt.

Tô Li Lạc vỗ vỗ vai nàng, “Muội muội, không cần biết ra sao, ta lúc nào cũng cùng chiến tuyến với muội, nam nhân mà thôi, nếu không phải thật lòng, thì có mặt cũng chẳng tiếc gì.”

Lăng Thanh Tuyết gật gù, “Giờ muội chỉ tiếc mỗi việc không thể cho bé con măm măm sữa thôi, e là độc này có hại cho trẻ con.”

Tô Li Lạc đảo mắt, rồi nói: “Đơn giản thôi, thử là biết liền.”

“Thử?”

“Dĩ nhiên.”

Tô Li Lạc vốn muốn gì là làm liền, lập tức lúi lúi kéo kéo Lăng Thanh Tuyết về phòng, không bao lâu sau, cầm một cái bát vui vẻ đi về hướng phòng bếp.

Giang Tùy Vân vừa vào phòng liền bắt gặp thê tử đang chỉnh lại áo xống, ánh mắt liền thay đổi. “Dâm nữ kia làm gì thê tử vậy?”

Lăng Thanh Tuyết bật cười, “Giang Tùy Vân, chàng nói bậy bạ gì đó hả?”

“Thế thì...?” – ánh mắt nghi ngờ.

“Tỷ tỷ giúp thiếp xem...” mắt nàng lóe lóe, “xem trong sữa có độc không thôi.”

Giang Tùy Vân đáp ngay: “Cần gì phiền đến cô ấy, vì phu thử một lần là biết chứ gì.”

“Thử cái gì cơ?”

Hần lập tức lấy hành động làm câu trả lời tốt nhất.

Lăng Thanh Tuyết lập tức ôm ngực lùi về sau. “Chàng định làm gì?”

“Thử sữa cho bé con.” – vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Lăng Thanh Tuyết cực kỳ xấu hổ, “thương” cho hần một chương.

Hần bắt khuất hiên ngang, bị đánh không sòn lòng, thẳng bước xông lên.

Nàng hạ giọng trách, “Thực nhi vừa ngủ, chàng đừng làm loạn được không?”

“Ta muốn nàng.” – hấn lòng đầy lửa dục, nói nhỏ.

Giang Tùy Vân ôm thê tử nhất nhất không buông, dù nàng đang tránh trái tránh phải vẫn tìm cách hôn được nàng, giữ chặt tay nàng ép vào cạnh bàn đòi lấy “vui thích”.

“Không... không được... tí nữa... a... cô ấy sẽ quay lại...”

Kẻ đang bị lửa dục thiêu đốt nào để lời của thê tử vào tai, chuyên chú cùng nàng lên đỉnh vu sơn.

Mãi đến khi mây mưa chấm dứt, Tô Li Lạc vẫn chưa trở lại, khiến Lăng Thanh Tuyết vẫn một lòng chú ý động tĩnh bên ngoài cảm thấy ngạc nhiên.

“Nương tử, nàng đi đâu vậy?” – Giang Tùy Vân đã thỏa mãn vừa đi đến bên giường nhìn con thơ vẫn say giấc nồng, thấy thê tử sửa sang áo xống chuẩn bị ra ngoài, bèn hỏi.

“Chàng nghỉ ngơi đi, thiếp đi một chút rồi về.”

Giang Tùy Vân im lặng đồng ý.

Lăng Thanh Tuyết tìm mãi mới thấy Tô Li Lạc, đến khi tìm được cô ấy, nàng chăm chăm nhìn không chuyển mắt mấy con heo nhỏ màu trắng không biết từ đâu “lạc bước” vào phòng bếp.

“Tỷ nhìn gì vậy?”

“Quan sát, với độc được là phải cẩn thận tỉ mỉ quan sát.”

Lăng Thanh Tuyết không rành về được lý, tự biết có quần quanh ở đây cũng chẳng giúp được gì, nên quyết định thôi thì cứ mặc cô ấy, về phòng nhìn đôi phụ tử nhà mình còn hơn.

Mấy ngày sau, Tô đại cô nương vẫn kiên trì bám trụ ở phòng bếp, chọc chúng đầu bếp tâm thần không yên, mê mê đắm đắm, tay chân vụng về, sai sót lớn nhoe nhiều vô kể, cuối cùng đã cười thỏa mãn bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Dung mạo của thiếu phu nhân vốn là điều cảm kị của Giang gia, nhưng không biết vì sao tin tức vẫn lọt ra bên ngoài.

Vì thế, liền xuất hiện lời đồn, đồ phụ Giang gia bị trời phạt, dung mạo tàn hủy, trở thành người quái dị bị người khác chán ghét.

Đương nhiên, đối với mưa gió bên ngoài, mọi người trong Giang phủ chỉ cười trừ.

Thiếu gia và thiếu phu nhân của bọn họ kim điệp tình thâm, người ngoài có thể hiểu được sao?

Khi những bông tuyết mịn đầu mùa rơi, thời điểm cuối năm sắp đến gần, Giang lão phu nhân dắt con dâu và kim tôn* đi chùa ngoài thành dâng hương cầu phúc.

Lăng Thanh Tuyết mặt che sa mùng xuất hiện bên ngoài Giang phủ đã đem tới bao nhiêu ánh mắt tò mò liên tục nhìn vào, không ít người nhớ lại cách đây mấy tháng khi nha hoàn hồi môn của Lý gia đi cầu cứu, nàng đã lãnh đạm chống đỡ như thế nào.

Cách đây mấy tháng, Giang thiếu phu nhân mặt không che chắn gì, dung mạo xinh đẹp tựa như tiên giáng trần, làm người ta không khỏi cảm thán, trên đời này phẩm chuyện gì cũng có nhân quả báo ứng.

Giang Ngộ Thực được vú em bế trên tay, hươ loạn xạ đôi tay nhỏ bé tìm mẹ, Lăng Thanh Tuyết thấy thế liền ôm bé vào lòng, cùng mẹ chồng đi vào chùa.

Dọc đường, không ít ánh mắt hoặc hèn hạ hoặc tò mò bám theo đoàn người Giang gia, nhưng Lăng Thanh Tuyết hoàn toàn không để trong lòng, nàng làm người làm việc chỉ cần trong lòng thanh thản, còn người ngoài thích nói năng bàn tán thế nào cũng chẳng phải việc của nàng, lại càng không đáng để

phải bận lòng.

Đoàn người tiến vào đại điện, dâng hương, lễ Phật, Giang lão phu nhân đều theo lệ thường mà làm.

Sau, Lăng Thanh Tuyết vừa ra khỏi cửa đại điện liền đụng mặt một đôi (cẩu) nam nữ, đôi bên đều ngẩn ra.

Đi trước là một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y, tay trái cầm một thanh bảo kiếm màu xanh, may kiếm thẳng tắp, mắt như sao sáng, bạc môi khê mím, mang vài phần cương nghị.

Đi bên cạnh là một thiếu phụ tú lệ áo tím, tay trái cũng cầm một thanh kiếm.

“Tuyết muội __” – cẩm y nam tử* tựa hồ cũng có chút khó tin, giọng run run.

Từ y thiếu phụ* nét mặt khê biến, ánh mắt không chút hảo ý đánh giá tấm sa mỏng của Lăng Thanh Tuyết, ngữ khí mang vài phần chế nhạo: “Hóa ra cô ta là nhị tiểu thư Lăng gia bảo mà huynh vẫn nhớ mãi không quên sao, người được giang hồ gọi là ‘tuyệt ngọc phù dung’, giờ đóa phù dung nay sợ là lại phải hổ thẹn với danh xưng này như năm xưa nhỉ.”

*cẩm y công tử, từ y thiếu phụ: công tử mặc cẩm y, thiếu phụ mặc áo tím, mà viết vậy thì dài dòng quá lại kỳ kỳ @@ nên ta để nguyên. Tiện thể chú thích thêm, chữ “cẩu” là ta thêm vào @@.

Lăng Thanh Tuyết không để ý tới họ, chỉ nói với mẹ: “Mẹ, không phải người vẫn muốn tìm trụ trì hỏi về chương trình từ thiện sao, mình đi thôi.”

Giang lão phu nhân hiền lành vỗ vỗ lưng nàng, gật đầu tán thưởng, “Đi thôi, không cần để ý tới mấy kẻ qua đường.”

Mặt từ y thiếu phụ hóa xanh, tay phải nắm chặt chuôi kiếm.

Cẩm y nam tử lập tức quét mắt, “Dung muội.”

“Hừ!” – Từ y thiếu phụ buông lời ác độc, “Năm đó cô ta không giữ được huynh, nay cũng chẳng lưu được Giang công tử.”

“Vị phu nhân này biết tại hạ sao? Sao lại vô duyên vô cớ khẳng định Giang mỗ nông cạn như vậy, chỉ chú trọng đến vẻ ngoài như vậy?” – giọng nói thanh nhã nhưng lạnh nhạt vừa vang lên, Giang Tùy Vân cũng chậm rãi bước lại gần.

“Vân nhi, không phải con nói hôm nay không có thời gian ghé qua đây sao?” – Giang lão phu nhân nở nụ cười.

Giang Tùy Vân thi lễ với mẫu thân, cũng cười: “Dạ, đàm phán xong rồi, con liền tới đây bồi mẫu thân và nương tử, sợ người ngoài khinh Giang gia ta neo người mà nhân cơ hội khi dễ.”

Lăng Thanh Tuyết cúi đầu xem bé con trong lòng, đôi môi dưới tấm sa khê nhếch.

“Nương tử, nàng lại chịu thiệt rồi.” – Giang Tùy Vân lại trước người thê tử, hòa nhã nói.

Lăng Thanh Tuyết mỉm cười, đáp lại, “Đâu có, chàng tới vừa kịp lúc.”

Cẩm y nam tử nhìn hai phu thê trao đổi ánh mắt, tự nhiên mà thâm tình, ánh mắt trở nên ảo não. Năm xưa chính hắn là kẻ cô phụ nàng.

Giang Tùy Vân vỗ vỗ tay với đứa bé trong lòng nàng, cười cười: “Thực nhi, lại đây, phụ thân ôm nào.”

Giang Ngô Thực dùng đôi tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo mẫu thân, dường như sợ bị phụ thân dùng sức mạnh ôm đi.

Giang lão phu nhân thấy thế, cười, “Thực nhi thích hương vị của mẫu thân, Vân nhi, con quên đi là hơn.”

Con trai và cháu nội tranh giành tình cảm của con dâu, đây đã không còn là bí mật ở Giang gia, mà bà xem diễn lại càng vui vẻ hứng thú.

Bỗng một nữ tử mặc hoa phục tóc tai bù xù ngã nhào vào họ, một cô nha hoàn mặt đầy nước mắt quỳ gối bên người cô ta, hướng về nam tử phía sau xin tha.

Sắc mặt Giang Tùy Vân nhất thời thay đổi.

Lăng Thanh Tuyết cũng nhíu mày. Hắn vậy mà vẫn không chịu buông tha cho Lý tiểu thư sao?

Lúc này, hoa y nữ tử ngẩng đầu, bày ra khuôn mặt với các nốt ban đỏ che kín dưới ánh mặt trời, nhìn hết sức dữ tợn lại vô cùng khủng bố, vài khách hành hương nhất gan đã hét ầm lên.

Nữ tử đang đứng dậy đột nhiên bị một cái chân to dùng sức đạp xuống tuyết, lập tức đau đớn thở to.

“Tiện nhân, chạy cái gì, cẩn thận không ta đánh gãy chân ngươi.”

Khi Tề Hạo Vũ thu chân lại, cô ta co rúm thành một cục, mê sảng lặp đi lặp lại, “Tôi sai rồi, tôi sai rồi...”

“Tiểu thư ____” – Tiểu Hồng bỏ nhào vào trước người chủ tử, dùng sức ôm chặt cô ấy, khóc không thành tiếng, “Tiểu thư, đừng sợ, đừng sợ, Tiểu Hồng ở đây, Tiểu Hồng ở đây...”

Lăng Thanh Tuyết quay mặt con vào lòng mình, không để bé nhìn thấy hành vi xấu xí của con người độc ác nào đó.

Tề Hạo Vũ nhìn đám đông đang tập trung trước điện, khuôn mặt tuần tú đột nhiên sáng ngời, đi nhanh mấy bước về phía trước.

Giang Tuy Vân lắc mình một cái, che chắn trước mặt thê tử, có lẽ nói: “Tề Trang chủ, hân hạnh gặp mặt.”

Lăng Thanh Tuyết cúi đầu dịu giọng dỗ bé con trong lòng, đối với việc trước mắt làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ.

“Thanh Tuyết.” – Tề Hạo Vũ lại làm như không thấy hấn, nhìn Lăng Thanh Tuyết, nhẹ gọi.

Từ y thiếu phụ kinh nghi bất định di động qua lại giữa mấy người, hóa ra giang hồ đồn rằng Tề Trang chủ của Kính Minh Sơn Trang lưu luyến si mê nhị tiểu thư Lăng gia bảo nên giận chó đánh mèo hành hạ Lý gia tiểu thư, kẻ gây chuyện phá rối làm hỏng hôn sự mơ ước của hấn, là thật.

“Tề Trang chủ, Lý tiểu thư chỉ là nữ lưu thể chất yếu đuối, không giống với người giang hồ da dày thịt béo chúng ta, không chịu nổi ép buộc hành hạ, làm việc nên có chừng có mực, không nên quá mức.” – Lăng Thanh Tuyết đều đều nói. Nàng cũng muốn đỡ Lý tiểu thư, lại sâu sắc nhận thức rằng, nàng càng xen vào, thương tổn của Lý tiểu thư sẽ càng nhiều.

“Thanh Tuyết, nàng giận ta vì hủy dung nàng, có phải không?”

Cảm y nam tử giặt mình, cầm chặt kiếm. Là như thế này sao?

Ngữ khí của Lăng Thanh Tuyết vẫn thản nhiên, “Tuổi xuân ngắn ngủi chẳng tày gang, dù sao cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Tướng công nhà ta không ngại, ta dĩ nhiên cũng chẳng để ý.”

Mặt cảm y nam tử bắt đầu nóng lên.

“Thanh Tuyết, nếu hấn đối xử với nàng không tốt, ta sẽ không bỏ qua cho hấn.” – ánh mắt hung tàn của Tề Hạo Vũ đảo qua Giang Tuy Vân.

Nàng thâm than trong lòng, “Tề đại ca, thu tay lại đi, buông tha cho Lý tiểu thư cũng là buông tha cho chính huynh mà, có một số việc đã qua không thể quay lại được đâu.”

Tề Hạo Vũ lạnh lùng trừng người đang được che chở trong lòng Tiểu Hồng, sự ngoan lệ hiện lên trong mắt, “Chuyện này, không cần Thanh Tuyết nàng hỏi đến, ngay cả phụ mẫu, huynh đệ máu mủ ruột thịt cũng không kể đến sống chết của cô ta, nàng và cô ta chẳng chút liên quan, dĩ nhiên cũng không có lý do gì để quan tâm tới.”

Lăng Thanh Tuyết không thêm ư hừ gì.

Giang Tuy Vân hợp thời mở miệng, “Chúng ta còn muốn đi gặp chủ trì hồi thiện, xin cáo từ trước.”

Tề Hạo Vũ mặt không chút thay đổi nhìn đoàn người Giang gia khuất dần sau hậu viện, hai nắm đấm càng lúc càng siết lại.

Từ y thiếu phụ sợ hãi ra hiệu với trượng phu, ánh mắt nhìn nhìn ra ngoài.

Cảm y công tử gật gật đầu, hai người sóng vai rảo chân nhanh nhẹn rời khỏi hiện trường.

Trang chủ Kính Minh Sơn Trang từng nhiệt tình hăng hái, nay như kẻ điên vì tình, sở tác sở vi vừa rồi liệu có còn nửa phần phong phạm của hiệp khách giang hồ không?

~~~~~***~~~~~

“Buông ra, buông ra... Tiểu Hồng cứu ta... Tiểu Hồng!”

Tiểu Hồng bị điểm huyết, bị đặt nằm ở hành lang, nước mắt lăn dài nhìn chằm chằm cửa phòng đang đóng chặt, nghe tiếng kêu thê lương của tiểu thư nhà mình. *(chính xác thì cô này bị điểm cả huyết cam nha mọi người @@)*

Tiểu thư nhà cô chỉ nhất thời sai lầm, vậy mà lại gặp tai nạn như vậy.

Cô đi cầu Giang thiếu phu nhân, lại làm cô ấy bị họa lây, cả dung mạo cũng bị hủy, vì vậy không còn dám đi cầu cứu nữa. Nếu mạng của cô là do tiểu thư cứu, như vậy vô luận tiểu thư thành bộ dạng gì, bị chịu tội gì, cô đều phải ở cùng, không rời không oán.

Trong phòng, trên chiếc giường lớn hỗn độn, Lý tiểu thư nằm úp sấp, mặt chôn trong chăn, miệng rên la như sắp chết, mà nam nhân phủ trên người cô vẫn không chút để ý, liên tục rong ruổi, mãi đến khi hấn phóng thích mới rời khỏi người cô.

Bàn tay to xoa khuôn mặt đầy vết ban đỏ, trong lòng hiện lên một khuôn mặt khác, Tề Hạo Vũ đã nhập ma tự lảm bảm, “Thanh Tuyết, Thanh Tuyết, nàng xem, ta đâu có ghét bỏ khuôn mặt này, dù bề ngoài nàng có thế nào, nàng vẫn là của ta.”

Dưới ánh mắt kinh hãi không lời nào kể xiết của Lý tiểu thư, hắn lại kéo cô tới dưới thân mình, không quan tâm tới đôi tay giấy dựa đánh lung tung vào người, một lần lại một lần giữ lấy cô.

...

Sắc trời sụp tối, Tiểu Hồng được giải huyết vôi vàng vọt vào phòng, cảnh tượng đầu tiên là hình ảnh tiểu thư bị tra tấn đến mức hấp hối đang nằm trên giường lớn, đôi mắt mù mờ ngu ngơ lúc này lại thanh minh hiếm có.

“Tiểu Hồng.”

“Tiểu thư.”

“Giết ta đi.” – cô nhìn thẳng vào nha hoàn vẫn luôn bên mình.

Tiểu Hồng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, “Tiểu thư, đừng mà...”

“Sống như vậy rất thống khổ, hẳn chính là ác ma, ta đã lỡ chọc vào ác ma.” – ánh mắt Lý tiểu thư chan chứa nỗi sợ.

“Tiểu thư...”

“Thay ta xin lỗi với Lăng cô nương, ta sai rồi.”

Tiểu Hồng gật đầu.

“Tiểu Hồng, giúp ta.”

Tiểu Hồng run run rút ra một chiếc trâm cài tóc từ đầu mình, hạ quyết tâm, cắn răng, trong ánh mắt mong chờ của tiểu thư, dùng sức đâm xuống.

Lý tiểu thư nở nụ cười mãn nguyện, trút hơi thở cuối cùng trong lòng nha hoàn trung thành của mình.

Cây trâm nhuộm máu nhanh chóng đâm vào một trái tim khác, khóe miệng Tiểu Hồng rỉ máu, dịu dàng nói: “Tiểu thư, Tiểu Hồng đi với người...”

~~~~~***~~~~~

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rơi vào phòng, phản chiếu hình ảnh chủ tớ hai người ôm nhau mà chết, vô cùng thê thảm.

Một bóng người nghiêng ngả lao đảo chạy vào Giang phủ, người Giang phủ nhìn thấy quân sự Trung thúc luôn trầm tĩnh mà giờ mặt mày trắng bệch, kích động, cũng khăn trương theo.

Có chuyện lớn rồi!

Trong hoa viên, Lăng Thanh Tuyết đang cùng mẹ ngắm hoa nghe được một chuỗi những bước chân hỗn loạn, tim đột nhiên nảy lên, cả người bật dậy.

Giang lão phu nhân thấy thế, kinh ngạc hỏi: “Thanh Tuyết, sao vậy con?”

Nàng không trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào cửa ra vào của hoa viên, không bao lâu sau liền nhìn thấy vị quân sự đáng lẽ giờ này đang cùng trượng phu ra ngoài đàm phán giờ đang nghiêng ngả lao đảo bước vào, mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

Đã xảy ra chuyện rồi!

“Thiếu gia bị sao?” – Giang lão phu nhân cũng thấy bất thường, khăn trương lo lắng.

~~~~~***~~~~~

Trung thúc bùm một tiếng ngã quỵ xuống, run run: “Thiếu gia... thiếu gia bị người đánh, rớt xuống vách núi đen, sống chết không rõ!”

Giang lão phu nhân vừa nghe liền ngất xỉu.

Lăng Thanh Tuyết hoảng hốt, bàn tay siết chặt thành nắm đấm trong tay áo, lạnh lùng hỏi: “Xảy ra chuyện ở đâu?”

“Trần An Huy, Lục Hợp.”

“Chiếu cố lão phu nhân cho tốt.”

Trung thúc vừa thấy nàng định đi, vội vàng hỏi, “Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy?”

“Tìm người.”

“Thiếu phu nhân thân mang thai, làm sao xuất môn được?” – Trung thúc lo lắng kêu to.

“Cháu sẽ cẩn thận.” – giọng nói từ xa vọng lại, nàng hẳn đã đi khá xa rồi.

Lăng Thanh Tuyết rời khỏi hoa viên liền đi thẳng đến hậu viện, tại đây nàng dắt một con ngựa rồi nhanh chóng rời khỏi phủ.

Nàng một đường chạy gấp, chỉ trong ba ngày đã chạy cả vạn dặm, tìm đến chỗ của Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông nhìn nàng phong trần mệt mỏi, cả đường bùn ba bước vào cửa. Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng không không chế được nỗi lo âu như thế.

“Giúp ta tra, tra là ai đã hạ thủ; giúp ta tìm, sống thì gặp người, chết phải có thi thể.” – nàng lao thẳng đến trước bàn, muốn gì ngắn gọn nêu lên, sau đó nhìn chằm chằm chăm chú không rời mắt khỏi mặt đối phương.

Không hổ là Vạn Sự Thông sống có nhân nghĩa, chỉ bằng những lời không đầu không đuôi của Lăng Thanh Tuyết mà vẫn có thể hiểu được, không những thế còn đáp ứng, “Được.”

Nghe thấy câu trả lời vừa lòng, Lăng Thanh Tuyết ngã ngồi xuống, tay ôm bụng hơi gò lên, mặt mày nhanh chóng nhả lại.

“Cô lo lắng như thế để làm gì? Bụng mang dạ chứa mà dám phi nước đại như vậy?”

Nàng khoát tay, sau một lúc lâu mới điều hòa lại khí tức, nói: “Không sao đâu.”

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Lăng nhị tiểu thư chán ghét giang hồ người chém ta giết, an phận thủ thường ở nhà giúp chồng dạy con, vậy mà vẫn không thoát khỏi chôn Giang hồ người nham kẻ tạp, haiz.” – Vạn Sự Thông dạt dào cảm xúc nói.

Nàng cười, nhưng ý cười không lên tới khóe mắt. “Nhân trong giang hồ, thân bất do kỷ, thật tặc nhưng lại là sự thật.”

“Có một chuyện, có lẽ cô sẽ thấy hứng thú.”

“Tôi hiện tại chỉ có hứng thú với chuyện tướng công nhà mình rơi xuống vách núi thôi.”

Vạn Sự Thông tự khai tự lấp nói: “Lý gia đã chết, trong tay nha hoàn bên người mình, mà nha hoàn kia cũng đã tự sát.”

Sắc mặt Lăng Thanh Tuyết đột nhiên biến đổi, “Tề Hạo Vũ.” – gần như lập tức, nàng nghĩ đến khả năng này.

Vạn Sự Thông không có ý kiến, tiếp tục luận sự, “Tin này là của tháng trước.”

Lăng Thanh Tuyết ngồi xuống ghế dựa, tiếp lấy tách trà nóng Vạn Sự Thông đưa, mặt có chút dăm chiêu.

Vạn Sự Thông ngồi xuống cạnh nàng, quan sát nàng, ánh mắt mang vài phần tìm tòi nghiên cứu và đánh giá. “Cô rõ ràng là đệ tử chân truyền duy nhất của Đạo Thánh, lại không để gì bộc lộ võ công của môn. Rõ ràng thân mang lời đồn, lại chẳng hề biện giải. Cô tuy còn trẻ tuổi, lại đã trải qua tang thương. Nha đầu, lão hủ kỳ thực có vài phần bội phục cô.”

“Cảm ơn lời động viên của lão.”

“Nếu người hạ thủ đúng là hắn thì sao?”

Lăng Thanh Tuyết nắm chặt cái tách trong tay, mí mắt hạ xuống, giọng rất nhẹ cũng rất lạnh: “Dù hắn có là cố nhân của sư phụ con, lần này con cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.” – việc ở Thanh Thành lúc trước – nàng nhin, nhưng lần này thì không có đâu.

Vạn Sự Thông không nói gì nữa, chỉ thân thiết vỗ vỗ lưng nàng.

Lăng Thanh Tuyết chậm rãi uống hết tách trà, điều chỉnh nội tức rồi rời khỏi.

Chuyện gì Vạn Sự Thông đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, không có gì để lo lắng.

~~~~~***~~~~~

Hàng Châu, Kính Minh Sơn Trang.

Đứng trước sơn trang, vẻ mặt Lăng Thanh Tuyết thật nghiêm trọng.

Nàng chưa từng nghĩ quan hệ của mình và Tề Hạo Vũ rồi sẽ đến bước này, dù sao hắn cũng là con của cố nhân của sư phụ, nhưng tất cả manh mối nàng có đều hướng về hắn, mà Tùy Văn gặp nạn, hết tám chín phần là do hắn, chính hắn bức nàng phải khai đao đánh người.

Đại môn của sơn trang mở rộng, Tề Hạo Vũ bước chân mau lẹ, nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ, sự vui sướng hiện lên trong mắt.

“Mạo muội tới chơi, xin Trang chủ không cần khách khí.”

“Không đâu, đại môn Kính Minh Sơn Trang luôn vì nàng rộng mở, nàng tới lúc nào cũng được.”

“Thanh Tuyết thụ sủng nhược kinh.”

Tề Hạo Vũ ngoái lại nhìn về sau, ánh mắt âm đạm, “Nàng vốn phải là nữ chủ nhân của nơi này.”

Lăng Thanh Tuyết ung dung nói: “Là Thanh Tuyết không có phúc phận đó.”

“Nếu nàng không có, người khác càng không có.”

Lăng Thanh Tuyết chẳng buồn bình luận lời này, thản nhiên nhìn hấn, nói: “Lần này Thanh Tuyết đến chính là muốn mời Trang chủ giải quyết một việc.”

“Nàng nói đi.”

“Tướng công nhà ta đâu?”

Sắc mặt Tề Hạo Vũ bỗng phát lạnh, ánh mắt nhìn nàng bắt đầu có sự cuồng loạn.

“Nàng vì hấn mới đến đây?” – hấn đau lòng nhìn nàng, tâm liệt phé quát. “Thanh Tuyết, ta vẫn chờ nàng quay đầu, chờ nàng đến làm nữ chủ nhân của Kính Minh Sơn Trang..”

Nàng lạnh lùng bác bỏ, “Vốn không đi nhầm, ta việc gì phải quay đầu?”

“Nếu không có hấn, nàng hôm nay đã là thê tử của ta, là nữ chủ nhân của sơn trang.”

Nàng bình tĩnh nhìn hấn, nói thẳng. “Nếu không có huynh ấy, hôm nay chúng ta căn bản không có khả năng gặp nhau.”

“Nàng vì hấn rời khỏi giang hồ.”

“Cũng có thể tái xuất giang hồ.”

“Hấn tốt vậy sao, đáng để nàng vì hấn như vậy sao?”

“Vấn đề không phải là tốt hay không, mà chính là ta xác định phải là huynh ấy, huynh ấy cũng nhận định ta, quyết định cả đời gắn bó với nhau thôi.”

Lăng Thanh Tuyết từ đầu tới cuối đều thản nhiên, tựa như chuyện là việc dĩ nhiên trong trời đất.

Sự cuồng loạn đã chiếm lĩnh khuôn mặt tuấn mỹ của Tề Hạo Vũ, khiến người khác thấy kinh sợ. “Tại sao nàng nhất định cứ phải chọc giận ta?”

Nàng theo dõi hấn, sa mòng rớt xuống, nụ cười mỉa mai đeo trên mặt, “Vì người đã chọc giận ta.”

Người của Kính Minh Sơn Trang lẳng lặng đứng một bên theo dõi, nhìn cặp nam nữ vốn đã kết tóc se tơ nay thành tình trạng này.

Khi Trang chủ và Lăng gia bảo thống nhất hôn ước, họ ai cũng biết những lời đồn bắt lợi trên giang hồ của Lăng nhị tiểu thư, nhưng khuyết điểm vẫn không che lấp được ưu điểm của cô ấy, hiệp danh của cô ấy cũng khiến người ta say sưa truyền miệng không kém những lời bậy bạ ác ý kia, họ cũng từng vui vẻ chờ ngày cô trở thành nữ chủ nhân của mình, không ngờ bảo táp khó lường đã xoay chuyển càn khôn, khiến mọi thứ trở nên tai họa như vậy.

Tề Hạo Vũ nhìn nàng vẫn bình tĩnh thong dong, mặt mày từ từ khôi phục về bình thường, ánh mắt si mê dừng trên nàng: “Thanh Tuyết, là ta không tốt, ta không nên hủy dung nàng, nhưng ta không cần, trong mắt ta, nàng vĩnh viễn đều là mỹ nhân tuyệt sắc, đẹp như cỏ chi lan, tuyết ngọc phù dung.”

Lăng Thanh Tuyết không muốn nói những điều vô nghĩa với hấn, trực tiếp vào đề, “Tướng công nhà ta ở đâu?”

Tề Hạo Vũ lại mất điếc tai ngơ, “Thanh Tuyết, trở lại với ta đi, làm thê tử của ta, chúng ta nắm tay nhau làm một đôi thần tiên quyến lữ trên giang hồ.”

Lăng Thanh Tuyết nhìn hấn, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

~~~~~***~~~~~

Ở thời điểm hết sức căng thẳng, khi ở Kính Minh Sơn Trang người người đang giương cung bạt kiếm, thì trong cổ động nơi thâm sơn cùng cốc cách đó cả ngàn dặm, Giang Tùy Vân về mặt u sầu nhìn nữ tử áo đỏ vẫn không ngừng cười khoái chí.

“Tỷ biết rõ nàng sẽ tìm kẻ điên Tề Hạo Vũ kia để tính sổ, sao lại còn cho người truyền tin tức bậy bạ cho nàng?” – hai người không phải là bằng hữu sao.

Tô Li Lạc nói như chuyện đương nhiên, “Bằng hữu sẽ không thể hãm hại nhau sao?”

Giang Tuy Vân im bật.

Sau một lúc lâu, hần mới một lần nữa tìm được thanh âm của chính mình, gian nan khó khăn mở miệng, “Nhưng, nương tử nhà ta đang có thai đó, lỡ đâu...” – hần không nói được, cũng không dám nghĩ đến hậu quả, nhìn nhìn người trước mặt, nổi tức giận dần dần dâng lên.

Tô Li Lạc hình như một chút cũng không cảm thấy, vui vẻ bỏ thêm một ít thảo dược và xác côn trùng vào nồi thuốc.

Giang Tuy Vân không dám nhìn nồi thuốc thấy ghê đó, chỉ cần tưởng tượng cũng biết đám côn trùng này đã ăn qua những thứ thuốc đáng sợ gì rồi, mới nghĩ đến thôi mà hần đã muốn nôn hết những gì ăn từ đêm trước.

“Muội phu, đừng đánh giá nương tử nhà đệ quá thấp, muội ấy là loại người nếu kẻ khác không chọc mình, thì mình cũng chẳng trêu gì đến họ, bằng ngược lại á, thì dù đuổi tận giết tuyệt, muội ấy nhất định cũng phải lột một lớp da của họ mới cam lòng.”

Giang Tuy Vân nghĩ đến thù cũ hận mới mấy ngày nay, vô cùng tự nhiên trả lại một câu: “Tô cô nương cũng đã lĩnh giáo qua thì phải.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, cho hần một nụ cười phong tình vạn chủng, nửa điểm tức giận cũng không có, “Muội phu, tỷ không thể không nói với đệ một câu, đôi khi chính miệng lưỡi lợi hại lại đem rắc rối đến cho bản thân đó.”

Ánh mắt Giang Tuy Vân đảo qua nồi thuốc đáng sợ, liền cảm thấy ghê tởm, vội vàng dời mắt sang chỗ khác.

Tô Li Lạc lại tỏ ra bình tĩnh như chưa từng phát sinh chuyện gì, tiếp tục nghiên cứu côi thuốc của mình, rồi như bưng bình, tùy ý nói: “Muội phu, hình như tỷ chưa nói sao tỷ lại vừa vận xuất hiện ở đây rồi cứu đệ nhỉ?”

“Chưa.” – điểm này hần cũng từng hỏi, nhưng Tô Li Lạc không trả lời thì chớ, còn thừa nước đục thả câu, lấy danh nghĩa chăm sóc thương thế của hần để làm nhục hần lấy vui.

“Thật ra, ngoài thân phận hiện giờ, tỷ còn là tình nhân bí mật của đệ nhất sát thủ của tổ chức sát thủ lớn nhất, Dạ Kiêu.” – Dạ Kiêu không phải nam nhân có thể đi khi xong việc, lúc trước trêu vào hần là sai lầm lớn nhất của cô, aiz, chỉ có thể trách hần lúc trước trông ngon miệng quá, khiến cô kim lòng không dặng mà hạ độc thủ, “cường” hần.

Nói ra quan hệ của nàng và Dạ Kiêu là vì nàng đã nghịch chán rồi, thà nói rõ nguồn cơn từ sớm, với trí tuệ của Giang Tuy Vân, hần chắc chắn sẽ nhanh chóng nghĩ rõ ràng tiền căn hậu quả, như vậy cô sẽ có thể danh chính ngôn thuận chinh hần, ai bảo hai phu thê bọn họ toàn hề nhau đã kích cô làm gì.

Quả nhiên, Giang Tuy Vân đã ngộ ra.

- “Gần đây, có người chi tiền mời hần giết một nam nhân có chút quan hệ với tỷ, trò vui như vậy dễ gì bỏ qua, dĩ nhiên tỷ phải tới xem rồi.”

- “Cô đã cứu ta, như vậy hần làm sao ăn nói với tổ chức?”

- “Khi sát thủ không hoàn thành được nhiệm vụ, họ sẽ có một lựa chọn khác để báo cáo với tổ chức, đó là xử lý khách hàng đặt yêu cầu.” – Tô Li Lạc thoải mái tự nhiên nói.

- “...” – Giang Tuy Vân kinh ngạc, không nói được lời nào.

Tô Li Lạc thấy thuốc trong nồi đã đổi màu, mỉm cười hài lòng, ngẩng đầu nhìn người đang nửa dựa vào vách hang, cười xấu xa, “Muội phu, thuốc của đệ sắp xong rồi nha.”

Giang Tuy Vân cười khò, “Tô cô nương, thật ra ta chỉ bị té gãy chân mà thôi, thân không mang nội thương nào cả.”

Cô xua xua tay, “Aiz da, đằng nào cũng cần phải tịnh dưỡng, chi bằng cứ uống thuốc bỏ đi.”

Khi hần thấy cô ngồi xồm xuống trước mặt mình, lấy một hộp gỗ từ kệ xuống, dich hai con trùng béo mập trong hộp rồi thả vào nồi thuốc, hần ói thêm lần nữa.

Tô Li Lạc này rõ ràng là có ý muốn chinh hần đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Thanh Tuyết từ lâu đã ngưỡng mộ võ công của Trang chủ, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội lĩnh giáo một, hai chiêu.”

Lăng Thanh Tuyết chậm rãi ôm quyền nhìn Tề Hạo Vũ.

Hắn lùi dần về sau, “Thanh Tuyết, nàng muốn động thủ với ta sao?”

Nàng trả lời chắc nịch, “Ừh.”

“Phong Lôi Dao sẽ không dùng để đối phó với Kính Minh Sơn Trang.” – hắn nhắc nhở nàng.

“Vì vậy nên ta sẽ không dùng Phong Lôi đao.” – Lăng Thanh Tuyết xoay người, rút ra một cặp song đao từ lưng ngựa. Dù không thể bì với Song Lôi đao, nhưng cặp đao này cũng là vũ khí tốt, ánh mặt trời chiếu lên cặp song đao lấp lánh, tỏa đậm sự bén nhọn của chúng.

“Nàng muốn dùng loại đao ấy đánh với ta sao?” – Tề Hạo Vũ khó tin.

Ánh mắt Lăng Thanh Tuyết trầm tĩnh như nước, giọng nói điềm đạm như gió, “Đao nào cũng là thần binh lợi khí, có thể dùng để giết người.”

Mọi người rùng mình.

Thái độ bình tĩnh tự tin, ung dung thản nhiên như thế, khiến người khác gần như quên mất nàng là phụ nữ có thai.

“Mời.” – một chữ vang lên, rõ ràng mà ngắn gọn, không chút cảm xúc.

Người cầm đao tâm đã lặng như nước.

Khi vũ khí chạm nhau, phát ra một tiếng “Keng”, mọi người ngẩn ra.

Thứ rơi xuống là lưỡi kiếm, thanh kiếm trong tay Tề Hạo Vũ, vốn vẫn nổi danh là chém sắt như chém bùn, nay đã phân thành hai mảnh.

Thanh đao bình thường làm gãy thanh kiếm, binh khí đứng hàng thứ bảy trong bảng “Các thanh kiếm lợi hại nhất giang hồ”, rõ ràng không phải do kiếm yếu đi, mà do người mạnh tay.

Lúc lưỡi đao được kẻ sát cô Tề Hạo Vũ, tất cả những người của Kính Minh Sơn Trang đều theo bản năng nắm chặt vũ khí trong tay.

“Chàng ở đâu?” – Lăng Thanh Tuyết lạnh lùng gan hỏi.

Tề Hạo Vũ cười nói: “Nàng nghĩ ta sẽ nói cho nàng biết sao?”

“Không có khả năng.”

“Thế nên nàng muốn giết cứ giết.”

Mắt nheo lại, lưỡi đao trong tay Lăng Thanh Tuyết như tia chớp xẹt qua xẹt lại, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết phát ra, Tề Hạo Vũ đã ngã xuống đất, gân tay gân chân đều đã đứt đoạn, máu tươi nhuộm đỏ cả tà áo trắng.

“Ta chưa bao giờ là người dễ mềm lòng.” – Lăng Thanh Tuyết ngạo nghễ đứng, lưỡi đao hãy còn nhuộm máu Tề Hạo Vũ.

Nàng lạnh lùng nhìn người nằm trên đất, đau đớn và mồ hôi lạnh, tuấn nhan vụn vỡ, “Bị ép tới đường cùng, ta sẽ còn ác độc hơn người, hai năm gần đây người đã gây ra một chuyện rất quá đáng, thật uổng cho người xuất thân danh môn, tài nghệ tinh thông, lương sư nhân ái, lại làm mất hết mặt mũi của thế gia trong giang hồ.”

Tất cả những người của Kính Minh Sơn Trang mặt tối sầm. Những năm gần đây, quả thật Trang chủ đã làm những việc hơi hơi quá đáng, nhưng khi bị người chỉ thẳng mặt chửi rủa, họ vẫn cảm thấy phần nộ.

Hết thầy cũng chỉ vì ả đàn bà trước mặt, ả khiến tính tình Trang chủ thay đổi hoàn toàn, trở thành con người làm việc hoàn toàn không nghĩ tới đạo nghĩa giang hồ.

Tuy nhiên, chẳng ai có cách nào đi chỉ trích Lăng Thanh Tuyết, vì từ đầu tới cuối, cô ta đều là bị động, đều là thân bất do kỷ.

“Hắn còn sống hay đã chết?” – nàng nhích từng bước, dùng mũi đao dính máu chỉ vào mắt hắn.

Tề Hạo Vũ cuồng tiếu nói: “Ta sao có thể để hắn sống, hắn còn sống, ta liền vĩnh viễn không có được nàng, vì vậy, hắn chỉ có thể xuống địa ngục.”

Đao trên tay phải của Lăng Thanh Tuyết không chút do dự đâm xuống, người của Kính Minh Sơn Trang ủa lên, đao trên tay trái vể trong không trung, đao khí vô hình tàn nhẫn lướt gió chém tới, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, người tới cứu viện quay cuồng trong đau đớn.

Bỗng dưng, nàng khụy gối, đao ở tay trái rơi xuống đất, tay che bụng, mày nhíu chặt.

Sau đó, “Phụt”, một dòng máu tươi từ miệng nàng bắn thẳng ra.

“Thanh Tuyết...” – Tề Hạo Vũ đau lòng nhìn nàng, “Nàng vì hấn ngay cả mạng cũng chẳng màng sao?”

Thân mang bầu mà phát đao khí.

“Tề Hạo Vũ, ngươi không có tư cách bày ra vẻ mặt này, mọi việc đến nước này cũng đều do ngươi mà ra.”

“Các ngươi đều tránh ra.”

Ngươi của Kính Minh Sơn Trang phần nộ phần muộn, không chịu tán ra. Trang chủ bị cô ả cắt đứt gân mạch, mà vẫn che chở cho cô ta, còn cô ta, cô ta chỉ quan tâm tới người đàn ông khác.

Lăng Thanh Tuyết nhìn hấn, ánh mắt kiên định, “Ngươi không sợ chết, ta cũng chẳng ngại vong, giang hồ ngày nào chả có người chết. Ngươi không chịu nói, vậy thì chết đi, nếu hấn đã chết thì ngươi sẽ chôn cùng, còn bằng hấn chưa chết, thì coi như ngươi đã tạ lỗi với hấn.”

“Hấn đã chết.” – Tề Hạo Vũ nói.

Tay phải nàng từ từ đưa lên, gió thổi qua tấm sa mỏng, hiện ra khuôn mặt đầy vết ban đỏ, Tề Hạo Vũ nhắm mắt lại.

Sau đó, một kiếm khí còn nhanh hơn đao của nàng trong nháy mắt xẹt qua cổ Tề Hạo Vũ, máu tươi phọt ra đầy mặt, đỏ tươi một màu.

Lăng Thanh Tuyết dừng đao, đầu không buồn ngoái lại, nói: “Ta không nghĩ sẽ trả thù lao giết người cho anh.”

Một giọng lạnh như băng từ đằng sau đưa tới, “Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ lấy tiền của cô.” – hấn nhận lời Tô Li Lạc bảo vệ nàng, hấn phải làm được.

“Trả mạng Trang chủ cho ta.” – người của Kính Minh Sơn Trang đồng loạt đánh nam tử mặc hắc y vừa xuất hiện.

Lăng Thanh Tuyết đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng, từ từ đứng lên, bỏ thanh đao trong tay xuống, xoay người bước đi.

Sau lưng là một màn chém giết thảm thiết, nhưng đã không còn chút quan hệ nào với nàng.

~~~~~***~~~~~

Khi màu trắng biến mất nơi chân trời, Tô Li Lạc mới dời mắt, nhìn cổ động.

Giọng Giang Tùy Vân từ trong động đưa tới, “Tin gì vậy?”

Cô thoải mái nói: “Tề Hạo Vũ đã chết.” – Dạ Kiều làm việc vẫn gọn gàng rõ ràng như cũ, người là hấn giết, trách nhiệm hấn mang, như vậy sẽ không có cừu gia tìm tới người nhà Lăng gia và Giang gia.

Giang Tùy Vân cả kinh, vịn tảng đá, đứng lên.

“Muội ấy không sao,” – Tô Li Lạc ngừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, ngữ khí thản nhiên, “Chỉ biến mất trên giang hồ thôi.”

Giang Tùy Vân đang vịn vách đá cố đứng dậy, nghe thế liền té xuống. Cô ta rõ ràng đang vui sướng khi người gặp họa mà.

“Biến mất là ý gì?”

“Biến mất chính là không ai nhìn thấy nữa, muội ấy nói là chán ngán giang hồ ân oán tình cừu, muốn đến thâm sơn cốc tháp tu tâm dưỡng tính.” – cô vô cùng vui vẻ giải thích.

“Ta muốn đi tìm nàng.”

Ánh mắt nghi ngờ rơi xuống chiếc chân gậy của hấn, cô lắc đầu, “Trong khoảng thời gian này, e rằng đệ không thể đi xa đâu, yên tâm, tỷ đã nhắn với Giang gia rồi, không lâu nữa hấn là sẽ có người đến đón đệ về.”

“Cô có thật là bằng hữu của nương tử nhà ta không?” – Giang Tùy Vân một lần nữa tỏ ra nghi ngờ.

Tô Li Lạc cười khanh khách, “Từ “bằng hữu” này, mỗi người sẽ có cách hiểu khác nhau, mà trong lòng ta và Lăng muội, hiển nhiên cũng sẽ bất đồng.”

Giang Tùy Vân biết mình lại hỏi không khí lần nữa.

“Tỷ đã chuẩn bị thức ăn vài ngày cho đệ rồi, không cùng đệ chơi đùa ở nơi rừng già âm u này nữa.” – dứt lời, cô liền không ngoái lại dù chỉ một lần, ly khai.

Nhìn nơi mà tà áo đỏ biến mất, Giang Tùy Vân không khỏi lắc đầu. Đúng là khó gặp được nữ tử tính cách quái dị như vậy, có lẽ người giang hồ luôn

khác với người khác – ánh mắt thay đổi, hần nghĩ đến nương tử của mình, ừ, nàng cũng khác người mà.

~~~~~***~~~~~

Vài ngày sau, quân sự Trung thúc xuất hiện.

Ông dẫn theo mười mấy gia đình cường tráng, mang theo cả cáng để khiêng hần ra khỏi cốc.

“Không có tin tức gì của thiếu phu nhân à?” – đây là câu đầu tiên hần nói khi nhìn thấy người quân sự.

Trung thúc lảng tránh ánh mắt hần, lắc đầu.

Sắc mặt Giang Tuy Vân liền trở nên âm trầm, không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc cáng đơn giản.

“Thiếu gia __” – Trung thúc hơi hơi lo lắng.

Hần vẫn nhắm mắt: “Ta không sao, khi nào về hãy nói.”

Vì thế, Trung thúc không nói nữa.

Nửa tháng sau, đoàn người về tới Giang phủ ở Dương Châu.

Sau đó, khi chân vừa hoàn toàn bình phục, hần nói với mẫu thân muốn đi xa nhà một chuyến.

Giang lão phu nhân thấu hiểu nhìn hần: “Biết tìm nó ở đâu không con?”

Hần cười cười: “Biết hay không đều không quan trọng, chỉ cần đi tìm, con tin là sẽ tìm được.”

Giang lão phu nhân gật đầu, “Vậy con cứ yên tâm đi, mẹ sẽ chăm sóc Thực nhi cẩn thận.”

“Cám ơn mẹ.”

Khi bóng hần khuất sau hoa viên, Giang lão phu nhân nhìn cháu nội trong lòng, thở dài, “Cháu à, chỉ mong cha cháu nhanh nhanh đem mẹ cháu về.”

~~~~~***~~~~~

Sau khi rời khỏi Kính Minh Sơn Trang, Lăng Thanh Tuyết không về Dương Châu mà lên thẳng núi Thanh Thành.

Nàng đã từng hứa với sư phụ rằng sẽ không xuống tay với người của Tề gia, nên dù không sử dụng Phong Lôi đao, vẫn thấy áy náy trong lòng.

Vì thế, nàng quỳ trước mộ của sư phụ để ăn năn sám hối.

Thế gian hỗn loạn bị ngăn bởi núi rừng âm u kín đáo, khiến tâm linh lắng đọng, quên hết sự đời.

Thời gian nháy mắt trôi qua, thế mà nàng đã ở đây được hai tháng.

Bụng càng lúc càng lớn, nỗi nhớ cha đứa trẻ càng ngày càng chất chồng, nhưng nàng vẫn không xuống núi.

Lăng Thanh Tuyết biết trượng phu còn sống, lúc ấy khi đi ngang Dạ Kiều, hần đã nói thầm cho nàng biết.

Gần như lập tức, nàng đã đoán được trượng phu đang ở trong tay ai – Tô Li Lạc. Nhiều năm như vậy, mà tỷ ấy vẫn thích chọc ghẹo nàng, dù giúp nàng cũng thích chính trước nói sau.

Nàng trước giờ vẫn cho rằng Tô Li Lạc là người vô cùng kỳ quái, mà thật ra, cô ấy cũng nghĩ như vậy về nàng.

Ngửa đầu cảm nhận cơn gió mát từ đỉnh núi thổi xuống, khóe miệng Lăng Thanh Tuyết hiện lên một nụ cười tự nhiên. Bằng hữu, đôi khi là một chữ rất phức tạp.

Bụng bỗng đau, ý cười trong mắt nàng càng tăng. Lăng Thanh Tuyết vừa nhè nhẹ vỗ bụng vừa dịu dàng nói, “Con cũng thấy vậy à. Ừ, không lâu nữa, mẹ con mình đã có thể thật sự nhìn thấy nhau rồi.” – mắt dõi ra xa, “Cả phụ thân con nữa.”

Mặt trời dần khuất sau núi, nàng lưu luyến nhìn lần cuối rồi từ từ đi về.

Băng qua một cánh rừng đặc biệt um tùm, vượt qua một dòng suối nhỏ, liền nhìn thấy con lửa quen thuộc của nàng.

Hôm nay, kể bên chú lửa già còn có một thân ảnh đơn bạc với mái tóc dài.

Hần đưa lưng về phía nàng, tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu nhìn trời, trầm tư.

Lăng Thanh Tuyết lẳng lẳng nhìn hấn.

Đường như cảm nhận được ánh nhìn của nàng, Giang Tuy Vân tràn đầy sức sống trở lại, nỗi vui mừng hiện lên trong mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đã có bao lời muốn nói.

“Nương tử.”

Nàng nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

“Hai mẹ con nàng vẫn khỏe chứ?” – hấn nhìn bụng nàng.

“Khỏe lắm.”

“Ta tới đón nàng về nhà.” – hấn nói thật tự nhiên, như bọn họ chưa từng chia lìa.

Lăng Thanh Tuyết đặt tay vào bàn tay chia sẵn của hấn, để hấn đỡ nàng lên lưng lừa.

“Nương tử, lần sau đừng tùy tiện động thủ với người khác nữa, nhất là khi bụng mang dạ chửa thế này. Dù có xảy ra chuyện gì, thì an toàn của nàng vẫn là trên hết, biết chưa.” – hấn nhẹ nhàng mà lo lắng nhắc.

Lăng Thanh Tuyết dùng khước mắt nhìn hấn, không nói gì.

“Nương tử, ta không hy vọng nàng sẽ mạo hiểm vì ta.” – ngữ khí trở nên nghiêm túc.

Nàng thân nhiên nói: “Người có thể làm thiếp mạo hiểm, trên đời này không có nhiều lắm đâu.”

Hấn nắm chặt tay nàng, cảm động nói, “Nương tử.”

Lăng Thanh Tuyết không nhìn hấn, nói tiếp: “Về sau thiếp sẽ xuất môn cùng chàng.”

“Nương tử __”

“Hỏi thăm tin tức người này người kia thật phiền phức, hơn nữa khi tin tức bị người cô ý bóp méo còn phiền phức hơn.”

Dù nét mặt nàng không thay đổi, ngữ khí cũng bình thường, nhưng Giang Tuy Vân biết tâm tình nàng không tốt.

Vì thế, hấn cẩn thận nhìn nàng, “Nương tử, khi ta ngã xuống vách Núi Đen, bị gãy chân, sau đó còn bị chết đi trong thâm sơn cùng cốc, không phải cố ý không báo an cho nàng biết đâu.”

Khi chú lừa già dừng lại trước cửa, Lăng Thanh Tuyết xoay người nhìn mộ phần, cúi đầu, sầm nảo và áy náy nói: “Tề Hạo Vũ là con của cố nhân sư phụ, thiếp không nên đánh hấn.”

“Ta làm nương tử khó xử rồi.”

Lăng Thanh Tuyết cười, nụ cười có chút chua xót, “Một lòng muốn tránh đối đầu với hấn, cuối cùng vẫn không thể tránh được.” – nàng vô hạn cảm khái nói.

“Nương tử việc gì phải tự trách như thế, tất cả đều là số mệnh, nửa điểm cũng trốn không thoát.”

Lăng Thanh Tuyết không đáp, quay người đi vào nhà nhỏ.

“Nương tử, khi nào thì nàng xuống núi?” – Giang Tuy Vân vội vàng đi theo.

Bài trí trong căn nhà gỗ không khác mấy so với lần trước, đơn giản đến mức gần như đơn sơ, hấn không đành lòng nhìn thê tử đang có bé bi ở đây.

“Sau một trăm ngày, thiếp sẽ xuống núi.”

“Một trăm ngày?”

“Thiếp sám hối với sư phụ.”

Giang Tuy Vân trầm mặc.

Hồi lâu sau, trong căn nhà nhỏ, Lăng Thanh Tuyết kinh ngạc gọi, “Giang Tuy Vân.”

“Nương tử, nàng đau lòng vì Tề Trang chủ đúng không?” – giọng vô cùng bất an.

Lần này đến phiên Lăng Thanh Tuyết trầm mặc.

“Nurong tử.”

“Cầu mà không thể đạt, đây có lẽ là thống khổ lớn nhất của huynh ấy.” – một tiếng thở dài thật dài, chứa đầy tâm sự.

“Nurong tử đang trách ta lúc trước cưỡng cầu nàng ư?” – cẩn thận hỏi.

Nhà nhỏ im lặng một lát, sau đó câu trả lời mang vài phần khinh thường của Lăng Thanh Tuyết vang lên: “Nếu thiếp không muốn, chàng có thể cưỡng cầu được sao?”

“Nurong tử...”

“Buông tay.”

“Ta rất nhớ nàng...”

“Chàng dám... ưhm...” – câu nói bị ngắt quãng giữa chừng, như bị cái gì chặn lại vậy.

Bên ngoài, cuối cùng cũng tối đen như mực, núi rừng càng âm u, sao đầy trời, nên ông trăng cũng lười thò đầu khỏi đám mây.

Nhà nhỏ không có ánh nến, chỉ có những tiếng ân ái của vợ chồng trên giường nhẹ nhẹ vang lên, xen lẫn vài tiếng thở nhẹ cùng tiếng cười.

~~~~~***~~~~~

Đêm hiu quạnh, gió lạnh vù vù, một chiếc xe ngựa từ phía cuối đường mòn trong rừng hiện rõ dần.

Tiếng bánh xe lăn trên lớp lá rụng thật dày, “lạo xào, lạo xào” vang lên rõ ràng trong đêm yên tĩnh nơi núi rừng cảnh lá rậm rạp.

Gió núi se lạnh của thời khắc giao mùa giữa mùa thu và mùa đông qua màn tràn vào cửa sổ xe.

Toa xe được lót một tấm thảm Ba Tư thật dày, vách cũng lót thảm treo tường, ngoài ra còn được người có tâm đặt vào mấy chiếc gối mềm mại để ôm và gối đầu, thật sự khiến người trong xe cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bánh xe vững vàng mà nhẹ nhàng xoay trên đường, Lăng Thanh Tuyết nằm trong xe ngủ thật bình yên, và Giang Tuy Vân ngồi kế bên chăm sóc thê tử thập phần yên tâm.

Càng gần đến lúc lâm bồn, tay chân của thê tử càng bị phù thũng, di chuyển cử động cũng trở nên khó khăn, khiến hần lòng như lửa đốt, chỉ mong rút ngắn quãng đường, mau mau về nhà.

Hần dịu dàng kéo chăn dày lên, đắp ngang người nàng, trêu mền xoa xoa khoe mát, đuôi lông mày nàng.

Ngón tay vừa hạ xuống, mí mắt đã rung động, hần vội vàng rút tay lại, chột dạ khẽ gọi: “Nurong tử.”

“Có người.” – Lăng Thanh Tuyết khẳng định.

Hần nghi hoặc.

Nàng ngồi dậy, ánh mắt lợi hại nhìn ra cửa sổ, “Có sát khí.”

Nỗi lo lắng hiện lên trong mắt Giang Tuy Vân. Lần này họ chỉ dẫn theo bốn tên hộ vệ, mà tình hình thân thể của thê tử thì...

Đôi mày hần nhăn tít.

Tuy nhiên, Lăng Thanh Tuyết đã trấn an hần, “Võ công của những người này không cao, đám hộ vệ có thể giải quyết.”

Hần yên lòng, nhưng không phát hiện một ánh mắt lạnh lẽo chợt lóe rồi tắt rất nhanh trong mắt thê tử nhà mình.

Trong đám đó, có hai người cần nàng ra tay. Lăng Thanh Tuyết cúi đầu nhìn cặp vòng sắc tím trên cổ tay, lòng tĩnh lặng như nước.

Tiếng đao kiếm giao tranh rất nhanh đã vang lên, Giang Tuy Vân chú ý lắng nghe tình hình chiến đấu bên ngoài, trong khi đó, Lăng Thanh Tuyết bên cạnh hần chỉ đơn giản vuốt ve cặp vòng kim loại có hoa văn cổ xưa trên tay.

Khi hai dòng kiếm khí đánh úp về cổ xe, cặp song đao của nàng đã sẵn sàng ném máu tanh.

Giang Tuy Vân chỉ kịp cảm thấy hoa mắt, cổ xe đã tan tành.

Giữa ánh sáng phát ra từ thân kiếm, ba thân ảnh không một tiếng động lần lượt thay đổi vị trí.

Giang Tùy Vân bị bắn khỏi toa xe, lo lắng hốt hoảng nhìn thê tử một địch hai.

Lăng Thanh Tuyết biết tốt nhất là nên “*tốc chiến tốc thắng*”, thứ nhất là bởi vì đối phương là tả, hữu hộ pháp của Kính Minh Sơn Trang, thứ hai là bản thân nàng đang mang thai, đánh lâu sợ không còn sức mà thì triển võ công.

Ba tháng này, nàng luôn luôn chờ, chờ người của Kính Minh Sơn Trang đến, không ngờ họ thật thông minh, đợi thời điểm nàng suy yếu nhất để ra tay.

Thân mang bé bị, nàng không thể linh hoạt được như trước, bị hai dòng kiếm khí xẹt qua hai bên người, vạt áo bị cắt một đoạn dài, một dòng máu nhỏ phụt ra.

Giang Tùy Vân đưa hai tay che miệng, lúc này hẳn không dám phát ra âm thanh nào, sợ làm thê tử mất tập trung, nhưng đôi mắt trước sau vẫn lo lắng chăm chú nhìn không chớp mắt vào cảnh tượng trước mắt.

Con đau bụng sinh đầu tiên bỗng xuất hiện, làm đao thế của Lăng Thanh Tuyết trở nên loạn, hơi thở dồn dập.

Hai người đang giao đấu thấy thế, kiếm khí càng phát ra mạnh mẽ nhanh chóng, muốn một đao giết người.

Ánh đao sáng lóe chợt lướt qua rất nhanh trong không khí, ba hình người đứng bất động.

Ngay lúc Giang Tùy Vân đang hết sức kinh ngạc, hai dáng người từ từ lùi ra sau rồi ngã xuống, dáng hình mảnh khảnh còn lại cũng vội vàng lui mấy bước, sau rút hai chân lão đạo rồi quỳ xuống.

“Nương tử...” – hẳn vọt qua.

Song đao chĩa xuống đất, nàng nắm chặt đôi tay đang đỡ nàng của hắn, đau đớn rên rỉ thành tiếng, “Thiếp... thiếp sắp sinh...”

Giang Tùy Vân nhìn nhìn đánh giá vị trí mà bọn họ đang đứng, rồi diu thê tử đến chỗ xe ngựa.

Lũ thích khách toàn bộ đều chết dưới tay những người hộ viện, cũng là lúc tiếng khóc trẻ con từ toa xe vọng ra.

Dương Châu Giang gia lại có một vị tiểu thiếu gia nữa.

Giang Tùy Vân hai tay run run ôm con đã được bọc trong chăn ấm áp, nhìn thê tử sau khi một đao cắt đứt cuống rốn liền suy sụp rồi ngã xuống, thanh âm không ngừng run rẩy gọi mãi, “Nương tử...”

Người đang đỡ đỡ hơi lạnh, nằm trên thảm thỏa mãn cười, ánh mắt hiền hòa của người mẹ dõi theo đứa bé trong bọc chăn đang được phụ thân nó ôm, bàn tay dính máu vuron lên, rồi vô lực rút xuống.

“Nương tử, nàng có sao không?” – Giang Tùy Vân lòng đầy lo lắng nhìn nàng.

Lăng Thanh Tuyết cười yếu ớt, “Thiếp không sao đâu.”

Lòng Giang Tùy Vân chưa hoàn toàn thả lỏng, đôi mắt Lăng Thanh Tuyết đã nhắm lại.

“Nương tử __” – tiếng gào hoảng hốt từ xe vọng ra, khiến lũ chim trên cây sợ hãi đồng loạt vỗ cánh bay lên.

Hộ viện và phu xe bên ngoài hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc nghi ngờ, đều hoang mang không hiểu gì.

~~~~~***~~~~~

Những anh tài của Kính Minh Sơn Trang ngày nào từng hiển hách trong võ lâm, nhanh chóng ngã xuống.

Bọn thuộc hạ điên cuồng vì chủ nhân trả thù, cuối cùng chẳng có kết thúc tốt đẹp nào.

Vạn Sự Thông tay cầm chén trà xanh, lắc đầu, “Lăng nhị tiểu thư luôn tạo ra những câu chuyện truyền kỳ quanh mình, trong khi rõ ràng chính cô ấy chỉ muốn ở nhà an phận giúp chồng chăm con.”

Cô gái áo đỏ ngồi đối diện lão nghe vậy, cười khanh khách, “Đáng tiếc, một vài người trời sinh chính là kẻ thị phi, họ không tìm thị phi, chuyện thị phi cũng sẽ tìm đến họ.”

“Đúng vậy, đây có lẽ cũng là nỗi khổ khó nói lớn nhất của Lăng nhị tiểu thư ha.”

Nụ cười của Tô Li Lạc mở rộng thành vẻ vui mừng hớn hờ khi người gặp nạn, lắc đầu vừa cười vừa nói, “Không đúng, không đúng, việc bất đắc dĩ lớn nhất của Tuyết muội chính là gặp gỡ Dương Châu Giang công tử, trở thành đại thiếu phu nhân mới đúng.”

Một chuỗi âm thanh rầm rầm loảng xoảng, xen lẫn tiếng bàn tay vỗ lên mặt gỗ vọng vào, Vạn Sự Thông buông chén trà trong tay rồi đi ra ngoài.

Chỉ giây lát sau, trong viện vang lên tiếng cười nghiêng ngả của lão, “Tô đại cô nương, e rằng nỗi khổ lớn nhất trong cuộc đời của Lăng nhị tiểu thư theo lời cô không còn xa lắm đâu.”

Bóng đỏ loáng cái bay vèo đến, Tô Li Lạc chân đã đứng trong viện, vẻ mặt hưng phấn nhìn tờ giấy trong tay lão, “Sao, sao?”

Nụ cười của Vạn Sự Thông mang vài phần bất hảo, “Cô hẳn cũng biết Giang gia và Hoàng gia có quan hệ thông gia nhỉ.”

“Phủ khả địch quốc nhưng lại không khiến triều đình nghi kỵ, hẳn nhiên phải có quan hệ với Hoàng gia rồi.” – lão búng tay cái chách vào tờ giấy, cười nói: “Cho nên Hoàng gia nhúng tay vào việc của Giang gia cũng chẳng có gì lạ.”

Hai mắt Tô Li Lạc sáng lên, “Hoàng gia ra tay à?”

“Hoàng gia từng mấy lần muốn gả một cô gái trong dòng họ Hoàng thất cho Giang gia, nhưng vì nguyên nhân này kia mà nhiều lần phải từ bỏ ý đồ, tuy nhiên lần này dường như họ quyết tâm muốn làm lần nữa à.”

Sở thích lớn nhất trong đời Tô Li Lạc chính là nghe chuyện bát quái*, không những thế còn vui vẻ tạo ra chuyện bát quái cho mọi người đầu lão với nhau. Vừa nghe Vạn Sự Thông giải thích, hứng thú vọt đến cao trào, mắt phát ra những tia sáng kỳ dị, “Nói cách khác, Tuyệt muội lúc này đang bị Hoàng quyền bắt chẹt, Giang muội phụ e rằng buộc phải đón người mới chăng?”

“Gần gần như thế.”

Vạn Sự Thông còn chưa dứt lời, cô gái áo đỏ đã không cánh mà bay mất dạng, vài câu nói hòa cùng giọng cười rơi rớt lại trong gió: “Cháu đi xem nào nhiệt đây, lần khác cháu lại đến uống trà sau nhé.”

Nhìn đình viện trống vắng, Vạn Sự Thông lắc đầu khẽ than. Lăng nhị tiểu thư khi lâm bồn còn cùng người động võ, sau khi hậu sản liền lâm vào hôn mê, đến giờ vẫn bất tỉnh, ngủ say như chết, Giang gia đã vội không biết bao nhiêu danh y mà vẫn thúc thủ vô sách, mà vị tiên cô có khả năng cứu chữa nàng nhất lại có tình sống chết mặc bay.

Bây giờ vị tiên cô này đã vội vội vàng vàng chạy đến Dương Châu xem nào nhiệt rồi.

Dôi mắt về hướng thành Dương Châu, Vạn Sự Thông vô thức thì thào một mình, “Xem ra, Dương Châu thực sự sẽ nào nhiệt lắm đây.”

Từ xưa, Dương Châu đã nổi tiếng phồn hoa.

Mà nào nhiệt lại là bạn chí cốt của phồn hoa, sinh ra trong phồn hoa, gắn bó cùng phồn hoa, hơn nữa bây giờ nơi này lại có hai nhân vật truyền kỳ đang sinh sống. Người người tai bên này vừa nghe nói Giang thiếu phu nhân vì đối phó với giang hồ tình cừu mà ngủ say không dậy nổi, tai bên kia lại nghe là, Hoàng Thượng nơi kinh thành đang cố tình gả cô gái có huyết thống hoàng tộc chính thống đến Giang gia.

Vì thế, thành Dương Châu nhất thời khí thế tám chuyện sùng sục, bàn đặt cược cũng hợp thời mà mở lại.

Tuy nhiên, bên ngoài ồn ào nào nhiệt bao nhiêu cũng không mấy may truyền vào trong Tê Vân tiểu trúc sâu trong Giang phủ, gọi không nổi Giang thiếu phu nhân vẫn ngủ say từ ngày xảy ra biến cố ấy.

Giang Tùy Vân thân hình đã trở nên gầy yếu ngồi ở mép giường, lẳng lặng ngắm thê tử vẫn chìm trong hôn mê sâu mãi không tỉnh dậy. Hơn một tháng rồi, đã mời không biết bao nhiêu vị đại phu, thế mà vẫn không thể gọi nàng tỉnh dậy, nghĩ đến hai đứa con thơ vẫn còn nằm nôi, lòng hẳn lại càng đau thương.

“Nương tử, nàng đến tột cùng là muốn ngủ đến bao giờ? Dù nàng không lo cho vi phu, cũng nên nghĩ đến hai bé bi của chúng ta chứ, nhất là Tín nhi, nó còn nhỏ vậy mà...” – hẳn nắm tay thê tử, những lời quen thuộc cứ nhắc đi nhắc lại vang lên, tâm tư luôn hy vọng nàng vì thế mà mở mắt ra, nói với hắn: “Giang Tùy Vân, chàng thật ồn ào quá.”

Đáng tiếc, hắn luôn luôn thất vọng, nếu cứ thế này, hẳn sợ một ngày nào đó hắn sẽ trở nên tuyệt vọng mất.

“Thiếu gia.” – giọng của gã sai vặt Nhạc Thanh từ trong viện vọng vào.

Giang Tùy Vân nhìn thê tử lần nữa, rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng.

“Thiếu gia.” – thấy hắn đi ra, Nhạc Thanh vội vàng chạy lại gần.

“Sao rồi?”

“Mọi việc đã thu xếp ổn thỏa rồi ạ, bảo đảm không ai không nghe, không ai không biết, nay lời đồn đã truyền khắp kinh thành rồi.” – Nhạc Thanh cam đoan.

“Vậy là tốt rồi.” – Giang Tùy Vân ngoái đầu lại, nhìn người trước sau vẫn nhắm chặt mắt trong phòng. Hắn sẽ không cho bất kỳ người đàn bà nào khác tới chiếm chỗ của nàng, nếu nàng cả đời bất tỉnh, hắn sẽ cả đời vì nàng thủ thân như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Giang Tuy Vân khắc thê!

Dương Châu Giang gia đã bị nguyên rửa, phạm nữ tử nào gả vào Giang gia cũng bước trên con đường tới âm phủ.

Chúng cứ rõ ràng, sự thật rành rành.

Bao gồm nữ chủ nhân đương nhiệm, từ lúc mới gả vào Giang gia đến giờ đều không ngừng gặp sóng gió, cuối cùng là lâm vào hôn mê bất tỉnh, không biết đến ngày mở mắt.

Giang gia, phú khả địch quốc, cũng là đất chết của phụ nữ.

Lời đồn từ kinh thành như gió lan ra khắp bốn bể.

Những nhà quyền quý nơi kinh thành đều rất kinh hãi, nữ nhi khuê các nhà mình vừa tìm được hiền tể liền không chậm trễ gả ngay lập tức.

Màn đêm buông xuống, Tô Li Lạc “ngựa quen đường cũ” tiến vào Tê Vân tiểu trúc, màu áo đỏ trên nền tuyết trắng xóa nhìn như nụ mai hồng e ấp nở trong gió tuyết, diễm lệ cực kỳ.

“Nương tử, nàng không nghe thấy tiếng Tín nhi khóc sao? Sao nàng vẫn không chịu tỉnh lại như vậy chứ?”

Tô Li Lạc đi tới liền nghe thấy giọng thủ thi dụ dằng dặc mà không kém phần thống khổ đó, trong khoảnh khắc tim đập mạnh và loạn nhịp.

Nhẹ nhàng gõ “cộc cộc” lên cửa sổ, Giang Tuy Vân nghe tiếng, nghi hoặc hỏi: “Là ai?”

“Muội phu, lâu không gặp hén.”

Cửa sổ được mở bằng tốc độ nhanh nhất, vẻ mặt kích động của Giang Tuy Vân liền xuất hiện, “Tô cô nương, cô có biện pháp cứu nương tử nhà ta chăng?”

Cô lắc đầu thở dài, “Muội phu, đệ thật quá thật thà, nếu tử nói “không”, có phải đệ sẽ lập tức đóng cửa vào mặt tử không?”

Hắn sùng sốt, rồi lập tức kinh hãi nhìn cô, “Cô có biện pháp nào sao?”

Tô Li Lạc nhún vai, “Không biết, nhưng có thể thử xem sao.”

Giang Tuy Vân không nói hai lời liền tránh ra, cô ngay tức thì nhảy cửa sổ vào.

Ánh nến lập lòe dừng trên mặt cô gái nằm trên giường, Tô Li Lạc nhắc thấy liền kinh ngạc, quay đầu vội hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Ta cũng không rõ lắm, từ lúc nương tử chìm vào hôn mê, các mảng mẩn đỏ trên người nàng cũng mờ dần.”

Cầm nến lại gần nhìn kỹ, rõ ràng thấy hồng ban đã gần như mất hẳn, nhìn thoáng qua ngỡ như những đốm hoa ngân, nay đã có thể nhìn thấy sự xinh đẹp vốn có của nàng.

Tô Li Lạc bắt mạch Lăng Thanh Tuyết, một lúc lâu sau vẫn chẳng thấy nói gì.

Giang Tuy Vân không dám quấy rầy, nhưng trong bụng thật sự nóng ruột muốn chết.

Ngon nén trên bàn kêu xèo xèo.

Tô Li Lạc thu tay về, trên mặt hiện lên nụ cười sâu xa ý vị.

“Sao rồi, Tô cô nương?”

“Tỷ chỉ có thể nói là,” – cô lắc đầu khẽ than, “kiếp này của Tuyết muội đúng là tràn ngập chuyện truyền kỳ.”

“Tô cô nương __”

Cô buồn cười, quay sang nhìn hân, “Đệ đừng lo, muội muội vì bảo vệ bé bi trong bụng mà lúc trước đã phong bế độc được lên tay trái, sau khi sinh nở, thể hư khí nhược, nội lực không còn hùng hậu như trước, không thể tiếp tục khống chế độc tính, khiến nó chạy khắp cơ thể, không ngờ trong họa có phúc, độc này lại là khắc tinh của độc kia, vừa lúc trung hòa độc cũ trong người muội ấy.”

“Thế vì sao nàng cứ ngủ mãi không tỉnh dậy như vậy?”

“Muội ấy chỉ bị ngắt đi thôi, hai loại độc này dù khắc chế lẫn nhau, nhưng quá trình *đánh nhau* của chúng cũng gây thương tổn không nhỏ cho người trúng, cụ thể là làm cho hơi thở hỗn loạn, khiến muội ấy chìm vào hôn mê.”

“Vậy bao giờ nàng mới tỉnh?”

Tô Li Lạc chấp hai tay, “Việc này thì tỷ tỷ ta chịu, nhưng ta có thể chắc chắn muội ấy không sao cả đâu.”

Giang Tùy Vân không hỏi tới hỏi lui nữa, chỉ nhìn thể tử đang nằm trên giường, đôi mày kiếm nhíu lại.

“Muội phu, đồ đệ bảo bối của tỷ đâu rồi?”

“Ở chỗ mẫu thân ta ấy.”

Hồng ảnh chợt lóe, Tô Li Lạc đã chạy mất dạng.

Đối với việc qua lại như gió lốc này, Giang Tùy Vân đã chứng kiến nhiều đến mức quen mắt quen tai.

Một lần nữa, hân ngồi xuống, cầm tay thể tử, vui mừng nói, “Nương tử, nàng không bị gì, tốt quá.”

Một người tạo nên rất nhiều chuyện truyền kỳ, ngay đến thân thể của mình cũng tạo nên kỳ tích, có lẽ, cũng là một việc dĩ nhiên. *(dĩ nhiên con mắt @@ dĩ nhiên vì là tiểu thuyết thì có á!)*

Giang thiếu phu nhân tỉnh dậy, đối với mọi người mà nói, cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên lắm.

Việc khiến mọi người ngạc nhiên chính là – Hoàng đế nơi kinh thành xa xôi gửi một đạo thánh chỉ, truyền Giang thiếu phu nhân vào cung diện thánh.

Hoàng Thượng triệu kiến, nếu lấy thân phận Lăng nhị tiểu thư, nàng chẳng buồn xem vào nửa con mắt.

Nếu là Lăng Thanh Tuyết, nàng cũng chẳng hơi đâu để ý.

Nhưng, với thân phận Giang thiếu phu nhân, nàng tất nhiên không thể không nhìn tới.

Vậy nên, dù trong lòng không muốn cỡ nào, Lăng Thanh Tuyết vẫn cùng trượng phu vào kinh diện thánh.

Xuyên qua cửa cung tường cao vòi vọi, đi vào nơi vừa tráng lệ vừa thâm sâu không lường được trong mắt dân chúng, Lăng Thanh Tuyết cũng không ngạc nhiên lắm, suốt đường đi đều chỉ lạnh nhạt nhìn những người thị vệ dọc đường.

Đạo thánh chỉ này đối với nàng là chuyện mới lạ, nhưng Giang Tùy Vân lại vô cùng lo lắng, hết dặn ngược lại dặn xuôi nàng phải cẩn thận chuyện này chuyện nọ.

Nét ôn nhu hiện lên trong mắt Lăng Thanh Tuyết, khóe môi dưới lớp lụa mỏng khẽ nhếch. Nàng thật sự không ngại việc Hoàng Thượng sẽ làm gì, nhẫn nhục chịu đựng vốn không phải tính cách của người giang hồ.

“Hoàng Thượng, Lăng Thanh Tuyết bái kiến.” – giọng nội thị vang lên, hóa ra họ đã dừng trước đại điện.

“Dẫn cô ta vào.”

“Vâng.”

Ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào đại điện thoáng có vẻ âm trầm, khiến nó trở nên sáng sủa hơn hẳn.

Sau khi Lăng Thanh Tuyết tiến vào đại điện, nhìn thấy từ trong ra ngoài đại điện có khoảng trên dưới ba mươi thị vệ, khóe miệng không khỏi mím nụ cười nhạt trào phúng. Hoàng đế uy phong lâm liệt, thật ra cũng chính là kẻ “mua dây buộc mình”.

“Cô là Lăng Thanh Tuyết?” – một giọng nam trầm thấp uy nghiêm vang lên.

Nàng không ngắt đầu, chỉ thản nhiên trả lời, “Bẩm, chính là dân phụ.”

“Nghe nói cô bị hủ dung?”

“Bẩm, không chỉ một lần.” – nàng trả lời.

“Giang Tuyền Vân xưa giờ vẫn có tiếng là mỹ nam.”

“Vâng.”

“Vậy cô cảm thấy cô bây giờ xứng với hắn sao?”

Lăng Thanh Tuyết không trả lời.

“Trả lời trăm.”

“Bẩm, dân phụ nghĩ nếu muốn hai người xứng đôi, thật ra có một biện pháp rất đơn giản.”

“Là...?”

“Bẩm, hắn cũng bị hủy dung” – giọng nói mềm nhẹ bình tĩnh, lại vô cùng kiên định.

Nam tử áo vàng ngồi sau bàn dường như bị ghen, phút chốc đại diện lâm vào trầm mặc.

“Trăm muốn tứ hôn người khác cho hắn.”

“Như vậy, Hoàng thượng nên hỏi hắn chứ không phải ta*.”

*ta: thường thì với những người trên phải có kính ngữ, đằng này Tuyết Tuyết xưng wo – ni @@ không có kính ngữ, không xưng như kiểu “hạ dân”, hay “dân phụ”.

“Lón mặt.”

Lăng Thanh Tuyết không kiêu ngạo, không siểm nịnh đứng yên tại chỗ.

“Bỏ khăn xuống.”

Nàng chau chừ.

“Trăm ra lệnh cho người đỡ khăn ra.”

Lăng Thanh Tuyết chậm chạp cởi khăn che mặt.

“Ngẩng đầu lên.”

Trong khoảnh khắc ấy, Hoàng Thượng nhất thời kinh ngạc, “Mặt của cô ___”

“Khôi phục mà thôi.” – khẩu khí vẫn thản nhiên như đang nói chuyện thời tiết.

“Nếu đã khôi phục rồi, có gì còn mang khăn che mặt?”

“Chỉ là thói quen thôi.”

Hoàng Thượng nhìn chăm chăm.

Nàng lạnh nhạt nhìn lại, sóng mắt không hề thay đổi.

Một lát sau, Hoàng Thượng nói: “Cô lui ra đi.”

“Vâng.”

Sau khi Lăng Thanh Tuyết rời khỏi, Hoàng Thượng ngã người dựa vào long ý, cất tiếng gọi, trong giọng nói mất đi một phần uy nghiêm, thêm vào một chút ý cười, “Xuất hiện đi, cô ấy đúng là khác với nữ tử bình thường.”

“Tạ Hoàng Thượng khen thưởng nội tử.”

“Sao khanh không nói dung mạo nàng đã khôi phục như cũ?”

“Thảo dân cảm thấy đó chỉ là việc râu ria không đáng nhắc tới mà thôi, thậm chí thảo dân còn mơ ước dung mạo nàng mãi mãi dọa người như trước, như vậy sẽ chẳng ai còn mơ tưởng đến nàng nữa.”

Ánh mắt Hoàng Thượng thoáng chút đăm chiêu, sau đó cười khẽ, “Bác lão nhân gia người có khỏe không?”

“Tâu, thân thể mẫu thân đại nhân vẫn khỏe mạnh ạ.”

“Những lời vừa nãy khanh cũng nghe cả rồi đấy.” – Hoàng Thượng đột nhiên lại chuyển đề tài.

“Vâng ạ.”

“Một nữ tử xuất thân từ giang hồ lỗ mãng như vậy, khanh không sợ ư?”

Giang Tuy Vân mỉm cười, vừa sung sướng vừa tự hào nói: “Nàng vì thảo dân mà tự hủy mỹ mạo vốn vẫn luôn là điều nữ tử bình thường thật quý trọng, cũng có thể vì thảo dân không tiếc tính mạng, có gì thảo dân lại tiếc cái mạng này với nàng?”

“Vậy những tin đồn kia đều là sự thật sao?”

“Tâu vâng.”

“Lời đồn quanh cô ấy coi bộ còn hấp dẫn hơn của khanh.”

“Trước đây nàng đã trải qua những chuyện này, chỉ đề nàng có thể đúng thời điểm gặp thảo dân mà thôi, nếu không có những tai họa ấy, e rằng đến giờ phút này một người vợ thảo dân cũng không có, cả đời này đều gánh mỹ danh “khắc thế” trên vai.”

“Cái gọi là “khắc thế” không phải chính khanh tự bịa ra sao?” – Hoàng Thượng không khoan hồng mà vạch trần.

“Hoàng Thượng, tin đồn này trước đây đã có rồi, nếu nương tử nhà thảo dân mãi không tỉnh lại, sợ rằng nó càng lúc càng lan truyền rộng rãi hơn, mà thảo dân cũng rất nghi ngờ tính chân thật của nó, dĩ nhiên tuyệt đối sẽ không cười bất kỳ người nào nữa. Mặt khác, giờ nàng đã tỉnh lại, thảo dân chỉ cần mình nàng là đủ, lại càng không ham muốn cười người này người nọ, e rằng sẽ hại người hại mình.”

“Hại người hại mình?” – Hoàng Thượng hí mắt, khó hiểu.

“Hoàng Thượng, người cũng biết nàng xuất thân lỗ mãng, người giang hồ yêu ghét rõ ràng, nếu thảo dân phụ nàng, không chết cũng tàn phế.”

Hoàng Thượng hí mắt đánh giá hần, “Khanh cứ khẳng khẳng không chịu cho trầm tư hôn, phải chăng cũng e ngại “không chết cũng tàn phế” này?”

Giang Tuy Vân lập tức phủ định, “Tâu không, thảo dân chỉ sợ từ nay về sau đâu có tìm nơi chân trời góc biển cũng không có cơ hội nhìn thấy nàng một lần nữa. Nàng có thể dứt khoát phui tay bỏ thảo dân lại mà ra đi, nhưng thảo dân nếu không có nàng thì không thể sống nổi.”

Hoàng Thượng trầm mặc.

Hồi lâu sau, trong điện vang lên thanh âm uy nghi của Hoàng Thượng, “Khanh lui ra đi.”

“Thảo dân cáo lui.”

Lời đồn Hoàng Thượng tư hôn theo thời gian tự biến mất, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Thời điểm Giang Ngộ Thực ba tuổi, trong nhà xuất hiện một kẻ hồ ly tinh.

~~~~~***~~~~~

Tất cả hạ nhân đều đối đãi như thế với Tô Li Lạc, dĩ nhiên điều không thể tránh khỏi là vú em của Giang Ngộ Thực cũng dạy bé như vậy.

“Ngoan nào, đồ nhi, lại với sư phụ nào.”

“Hồ ly tinh.” – giọng trẻ con thanh thúy rõ ràng vang lên trong gió.

Tô Li Lạc mặt không đổi sắc, vẫn tươi cười như cũ, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn kẻ đang ôm đứa bé đi học, nói với Giang Ngộ Thực về mặt phòng bị rằng: “Ngoan, ta là sư phụ của con.”

“Hồ ly tinh.”

“Hồ ly tinh là sư phụ của con, nếu vậy con chính là một tiểu hồ ly.” – Tô Li Lạc cười.

“Cháu không phải hồ ly.” – Giang Ngộ Thực bất mãn.

“Cha con là hồ ly, con đương nhiên cũng chính là hồ ly.”

“Mẹ, cha không phải là hồ ly.” – Giang Ngộ Thực nhìn mẫu thân, kêu gọi đồng minh.

Lăng Thanh Tuyết cười: “Uh, cha con không phải là hồ ly, thế nhưng sư phụ con quả thật là hồ ly, ngoan đi, cô ấy là sư phụ của con đó.”

“Muội muội, sao muội lại bên nặng bên khinh như vậy?” – Tô Li Lạc nheo mắt, “Muội phu trong bụng toàn là ý xấu, đây là sự thật một trăm phần trăm, hần hàng thật giả thật là một lão hồ ly tu luyện cao thâm. Tỷ không mặt dày thử dụ dỗ hần, chẳng lẽ phí hoài một tuổi xuân sao?”

“Công phu nói dối của Tô cô nương vẫn thế nhỉ, mặt vẫn không đổi sắc kìa!” – tuần nỹ nam tử đang đi vào viên ngoại không phải Giang Tuy Vân thì là ai.

“Cha.” – Giang Ngộ Thực nhào vào lòng phụ thân, ôm cổ hần làm nũng, “Con không cần sư phụ là hồ ly tinh đâu.”

Tô Li Lạc không có hảo ý châm vào, “Đáng tiếc, cha mẹ con đã bán con cho ta rồi, con tốt nhất nên ngoan ngoãn nhận mệnh đi, đồ đệ ngoan.”

Lăng Thanh Tuyết vẫn hồi trật tự, “À, đúng rồi, trước kia muội đã đồng ý để Thực nhi bá tỷ làm sư phụ, nhưng, đó là với điều kiện tỷ truyền thụ võ nghệ cho nó ở Giang gia, trước chín tuổi, nó nhất định không được rời khỏi Giang gia.”

Về tươi cười trên mặt Tô Li Lạc nhất thời cứng đờ, “Tuyết muội, lúc trước muội không có nói vậy.”

“Chưa nói vì chưa gặp thời điểm thích hợp, giờ muội nói cũng đâu có muộn.”

Giang Tuy Vân một bên gạt đầu phụ họa, “Đúng đó, giờ mới là lúc thích hợp nè.”

“Phu thê hai người quả nhiên đều có ý đồ đen tối.” – Tô Li Lạc khinh bỉ.

“Phu thê nên như thế mà.”

Tô Li Lạc lạnh nhạt nhìn Lăng Thanh Tuyết, thờ dãi: “Muội à, tỷ lại bị muội một đao đâm thủng rồi này.”

“Tỷ làm gì cảm khái như thế, chẳng phải đến cuối cùng tỷ vẫn sẽ tìm cơ hội để hòa nhau sao?” – Lăng Thanh Tuyết vẫn đậm phong khinh nói, tuyết không sợ sẽ thật sự chọc giận cô ấy.

Lúm đồng tiền của Tô Li Lạc nở rộ như hoa, “Không sai, không sai, muội muội nhà mình đúng là vẫn hiểu mình nhất.”

Các cô này rõ ràng là loại bạn thích trêu chọc nhau mà!

Giang Tuy Vân một lần nữa khẳng định điều mà hần đã đúc kết ra từ lâu.

“Được rồi, tỷ nhận khiêu chiến của muội.”

Sóng mắt vừa chuyển, Lăng Thanh Tuyết cười khẽ, “Không hối hận?”

“Không hối hận.” – Tô Li Lạc kiên định gạt đầu, “Vây là tốt rồi.”

Nhìn thân ảnh Tô Li Lạc dần xa, Giang Tuy Vân xáp lại, dè dặt hỏi: “Nàng có tính toán khác hả?”

“Nào có đâu.”

Chắc chắn có gì rồi, Giang Tuy Vân không khỏi cảm thấy hứng thú, “Nương tử, nói nghe chút đi.”

“Sốt ruột làm gì, qua hai ngày nữa chàng tự nhiên sẽ biết mà.”

Hai ngày sau __

Tô Li Lạc nổi giận đùng đùng tìm Lăng Thanh Tuyết, vẻ xinh đẹp cùng tư thái thông dong không còn sót lại chút nào.

“Hần sao lại là sư phụ của Thực nhi?”

Lăng Thanh Tuyết đang tĩa cây, thờ ơ nói, “Thực nhi vì có gì lại không thể có hai sư phụ?”

“Muội chưa nói.”

“Chưa nhắc tới không có nghĩa là không có khả năng.”

Lăng Thanh Tuyết bình thân ung dung nói: “Tỷ vẫn thường nói trên đời này không sợ ai cả sao, hần nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là một người nam nhân thôi, tỷ việc gì phải kinh hoàng thất thổ như thế.”

“Tỷ nào có?” – giọng nói không che dấu nỗi sợ “ngoài mạnh trong yếu” của chủ nhân.

“Không có là tốt rồi, như vậy tỷ sẽ không tức giận nữa, có thể cùng hần dạy dỗ Thực nhi rồi.”

Tô Li Lạc á khẩu.

Sau khi biết chuyện, Giang Tuy Vân cười ha ha. Nương tử nhà hắn luôn bất động thanh sắc đào hồ chờ người ta nhảy vào, sau đó đập tắt bạo động không còn một manh giáp.

Một đêm nọ, trời tối đen như mực, thích hợp cho trộm đạo và làm việc xấu, Giang Tuy Vân rốt cuộc không kìm lòng nổi, dò hỏi: “Nương tử ới, thật ra thì Tô cô nương và anh chàng kia có chuyện gì vậy?”

Đang tháo trang sức, Lăng Thanh Tuyết cười cười, làm ra vẻ “không có gì to tát” mà trả lời: “Không phải chuyện gì lớn đâu.”

“Thế nó là cái việc nhỏ gì?”

“Là vậy nè, một năm nọ, có một ngày nọ, một sắc nữ nọ gặp một nam nhân tuần tú đang bị thương nọ, sau đó không khéo thế nào mà nam nhân nọ bị cô gái nọ phá thân đồng tử, lại nói, mất nam nhân nọ không khéo thế nào lại phải lòng nữ tử nọ, sau đó nữa, là quá trình truy đuổi người chạy ta đuổi của nam nhân nọ và nữ tử nọ.”

Giang Tuy Vân mất một lúc mới thấm hết câu chuyện này vào đầu được, hắn rõ ràng không có nghe nhầm, “gặp gỡ”, “cường”, “phá thân đồng tử”, ai da, Tô đại cô nương quả nhiên không phải nữ tử giang hồ tầm thường mà, đúng là không giống người thường chút nào!

“Nương tử, sao nàng biết cái việc nhỏ này?”

“Thiếp nghe người khác kể.”

“Vạn Sự Thông à?”

“Ừa.”

“Nương tử thân thiết với hắn lắm hả?”

“Gần gần như vậy, lão chú ý đến thiếp nhiều một chút, sau lại trở thành bạn vong niên.” - Giang Tuy Vân nhìn thê tử mặc trung y đi lại giường, ánh mắt khẽ biến.

Dù đã có hai con rồi, dáng người thê tử vẫn yếu điệu mê người như cũ, khiến hắn không khỏi mê luyến.

Ôm chặt thê tử trên giường lớn, hắn vội vàng cởi áo nàng, muốn cùng nàng “cá nước thân mật”.

Lăng Thanh Tuyết lại khác thường, đưa tay ngăn hắn, vẻ mặt biến hóa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong viện.

Giang Tuy Vân bị lửa dục thiêu đốt không thể nhẫn nại, không quan tâm đến, chỉ muốn hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng.

Lăng Thanh Tuyết nửa hồn dỗi nửa quyến rũ đánh trượng phu vài cái rồi tùy hắn muốn làm gì thì làm, nhưng một nửa lực chú ý vẫn dồn vào nghe ngóng bên ngoài.

“Sư phụ, sao chúng ta lại đến đây?”

Ôi! Nghe được giọng nói non nớt của con trẻ, Lăng Thanh Tuyết trong lòng ảo não. Tô Li Lạc này đúng là càng ngày càng quá đáng mà.

“Đến xem yêu tinh đánh nhau.” – Tô Li Lạc không có hảo ý nói.

“Yêu tinh đánh nhau?” – Giang Ngộ Thực thật có ý thức học tập.

“Chút nữa con sẽ biết.”

Lúc này, Lăng Thanh Tuyết bất chấp trượng phu vui vẻ hay không, dứt khoát đẩy hắn ra, mặc quần áo bước xuống giường.

“Tô Li Lạc.” – nàng mở cửa phòng, ngữ khí bình thường gọi.

Trong viện vang lên tiếng cười đắc ý vì làm được chuyện xấu của Tô Li Lạc, “Muội muội à, sao trẻ thế còn chưa ngủ?”

Lăng Thanh Tuyết khoanh hai tay, khóa miệng khế nhếch: “Tỷ tỷ không phải cũng chưa ngủ sao, không biết lại có chuyện gì đây?”

“Việc nhỏ, việc nhỏ thôi.”

“Thật không? Tỷ nếu thật muốn cho Thực nhi xem, muội cũng không ngại để hai vị sư phụ biểu diễn bao lâu cũng được cho bé xem nha.”

“Sư phụ cũng sẽ à?” – Giang Ngộ Thực ngây thơ hỏi.

Lăng Thanh Tuyết cười, “Đương nhiên, Thực nhi, sư phụ của con sẽ thực hành ở...”

“Thực nhi, muộn quá rồi, chúng ta về ngủ đi.” – Tô Li Lạc vội vàng chuyển đề tài.

“Tỷ đã đến, hà có gì lại vội vã ly khai?”

“Muội ngủ tiếp đi, tỷ và Thực nhi về trước, lần khác lại tán gẫu, lần khác lại tán gẫu.” – Tô Li Lạc ôm Giang Ngộ Thực chạy trốn chết. Có đôi khi, cô cảm thấy Lăng Thanh Tuyết còn giống yêu nữ hơn cả mình.

Lăng Thanh Tuyết nhìn bọn họ rời khỏi, rồi đóng kỹ cửa phòng, cởi áo, lên giường nằm.

“Hai người tới lúc nào thế?”

“Chàng yên tâm, Thực nhi chưa nghe được gì hết.”

Giang Tùy Vân nhẹ nhàng thở ra, oán niệm đối với Tô Li Lạc lại sâu sắc thêm một tầng, “Tô cô nương lần này thật sự hơi quá đáng.”

“Ngủ đi.”

“Thực nhi sẽ không bị cô ấy làm hư sao?” – Giang Tùy Vân lòng đầy lo lắng.

“Thiếp sẽ nói với Dạ Kiều.” – lúc trước mời Dạ Kiều làm sư phụ thứ hai của Thực nhi, mục đích cũng chỉ vì kiềm hãm tính tình vô pháp vô thiên, thích gì làm nấy của Tô Li Lạc, khúc mắc của hai người bọn họ đã biết rồi thì cũng nên lợi dụng cho tốt mới phải đạo chứ.

Ôm Giang Ngộ Thực rời khỏi Tê Vân tiểu trúc, sống lưng Tô Li Lạc đột nhiên lạnh toát, quay lại nhìn tiểu trúc đã tắt đèn, cô rùng mình, tăng tốc độ bỏ chạy.

Giang gia nơi Dương Châu phú khả địch quốc, từ khi Giang đại công tử cưới nhằm nữ tử xinh đẹp trong giang hồ, số lượng nữ tỳ mỹ mạo từng năm từng năm đều giảm đi, đến khi không còn một mống nào trong Giang phủ.

Xuất ngoại làm ăn, nhất định sẽ có phu nhân tháp tùng, đối với thê thiếp nhà người khác hay cô nương nhà thiên hạ tuyệt đối không dám liếc dù chỉ nửa con mắt, danh hiệu “đệ nhất sợ vợ” thật tự nhiên được trao tặng cho Giang công tử.

Một thời gian trước từng nổi lên lời đồn, rằng Giang mỗ một ngày nọ bỗng nảy sinh cảm giác khác lạ với cô nương áo đỏ xinh đẹp nọ, đôi trai gái vừa phát sinh gian tình, Giang thiếu phu nhân liền một cước đá bay cô gái nọ.

Sự thật là, một ngày kia, Tô Li Lạc nhất thời nhiệt huyết sôi trào muốn chọc ghẹo Giang Tùy Vân, sau đó liền bị Lăng Thanh Tuyết không lưu tình chút nào, một cước đá bay.

Việc này ấy vậy mà vẫn chưa kết thúc.

Lúc ấy, Tô Li Lạc bị đá, không kịp xoay người, ngã sẽ rơi xuống đất, không ngờ lại được một thanh niên khác tiếp được, nhanh chóng điểm bảy đại huyệt rồi ôm cô đi mất.

Bảy ngày sau, Tô Li Lạc tay chân run rẩy mới tập tễnh trở về.

Từ đó về sau, theo lời chứng thực của Giang Ngộ Thực, hai vị sư phụ thường xuyên thức trắng đêm luận bàn “công phu”.

Hơn tháng sau, Tô Li Lạc phát cuồng ra sức đâm đá một nam tử anh tuấn thường mặc dạ hành.

Giang Tùy Vân ở hoa viên nhìn thấy một màn này, thấp giọng hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

Lăng Thanh Tuyết mặt gian gian, mắt đảo qua hai người đang một đám đá một chịu trận kia, vân đạm phong khinh nói, “Đi đêm lắm có ngày gặp ma thôi ấy mà.” – mà “ma” này, là bé bi trong bụng Tô Li Lạc.

Vì thế, năm Giang Ngộ Thực chín tuổi, hai vị sư phụ thành thân, dù người chứng kiến chỉ có cha mẹ của bé.

Lăng Thanh Tuyết nhận xét Tô Li Lạc là: ác nhân sẽ có ác nhân thu phục, một người muốn đánh, người kia sẽ chịu đau.

“Nương tử, vậy còn nàng?”

“Sao?”

Giang Tùy Vân vòng tay ôm thê tử, dịu dàng nói: “Nàng nguyện ý bị ta đánh không?”

“Chàng chịu đau không?” – nàng hỏi lại.

“Kiếp sau cũng nguyện ý.”

Lăng Thanh Tuyết nét mặt dịu dàng, nhẹ nhàng cắn vành tai hắn, cười cười: “Thiếp nói cho chàng biết tin này nhé.”

“Tin gì thế?”

“Thiếp có hĩ* rồi.”

“Thật sao?” – Giang Tuyền kinh hãi. Sau khi có đứa bé thứ hai, nhiều năm rồi họ không có chút động tĩnh nào cơ mà.

“Vâng.”

“Nương tử __” – hân ôn nằng, cao hứng quay quay hai vòng ở hoa viên.

Lăng Thanh Tuyết cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.